Paul Doherty

Re álarca

Cselszövés és gyilkosság az ősi Egyiptomban

Gold Book

Eredeti cím: The Mask of Ra
Copyright © 1998 Paul Doherty
All rights reserved

Fordította: dr. Dinya Tamás
Szakmailag ellenőrizte: Békési József

Tördelés, tipográfia: Gold Book Kft.

Tilos ezen kiadvány bármely részét sokszorosítani, információs rendszerben tárolni, vagy a kiadóval történt előzetes megállapodás nélkül bármely formában, bármely módon sugározni

ISBN 963 9437 61 1

Kiadja a Gold Book Kft.
Felelős kiadó a kft. ügyvezetője

Nyomdai munkálatok: Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető: Bördős János ügyvezető igazgató

Egy ifjú tudóspalánta, a chingfordi Charlotte Anne Spencer (1986-1997) emlékére, aki maga is szeretett írni.

Történelmi háttér

Az ősi Egyiptom első dinasztiáját i. e. 3100 körül alapították. Ezen időpont és az Újbirodalom felemelkedése (i. e. 1550) között Egyiptom gyökeres változásokon ment keresztül. Ilyen volt a piramisok felépülése, a Nílus menti városok létrejötte, Alsó- és Felső-Egyiptom egyesülése, Ré, a napisten vallásának, valamint Ozirisz és Ízisz kultuszának a kifejlődése. Egyiptomnak meg kellett küzdenie a külső támadásokkal is, legfőképpen az ázsiai hükszószokkal, akik kíméletlenül végigdúlták a birodalmat. I. e. 1479-re, amikor a regény történései kezdetüket veszik, Egyiptom II. Tuthmószisz fáraó alatt egyesülve és megerősödve példátlan és káprázatos felemelkedés előtt állt. A fáraók Thébába tették át a fővárosukat; a piramisokat mint temetkezési helyeket felváltotta a Nílus nyugati partján felépült Nekropolisz, míg a Királyok Völgye egyfajta királyi mauzóleummá vált.

Az egyszerűség kedvéért a városoknál a görög elnevezést használtam – mint pl. Théba vagy Memphisz – az ősi egyiptomi nevük helyett. Szakkara, mint helynév az egész piramiskomplexumra vonatkozik Memphisz és Gíza körül. A királynő-fáraó esetében szintén a rövid névváltozatot használtam, vagyis Hatsepszut helyett Hatuszuként szerepel*.

(*A magyar változatban megtartottuk a közismertebb Hatsepszut alakot – *a ford.*)

II. Tuthmószisz i. e. 1479-ben meghalt, Hatsepszut pedig egy zavaros átmeneti időszakot követően az elkövetkező huszonkét évben megtartotta a hatalmat. Ez alatt az idő alatt Egyiptom meghatározó birodalommá és a világ leggazdagabb országává vált.

Az egyiptomi vallás szintén fejlődésnek indult, elsősorban Ozirisz kultusza, akit a testvére, Széth gyilkolt meg, majd szerető hitvese, Ízisz élesztett fel és adott életet gyermeküknek, Hórusznak. Mindezeket a szertartásokat az egyiptomiak hagyományos napistenhitének tükrében kell értékelni, illetve abbéli törekvésükében, amellyel egységesíteni akarták a vallási gyakorlatukat. Az egyiptomiak mély tiszteletet tanúsítottak az élő dolgok iránt: az állatokat és növényeket, a folyókat és patakokat egyaránt szentnek tartották, míg a vezetőjüket, a fáraót az isteni akarat megtestesüléseként imádták.

I. e. 1479-re az egyiptomi civilizáció felemelkedése megmutatkozott a vallásban, a szertartásokban, az építészetben, az öltözködésben, az oktatásban és a világi örömök hajszolásában is. Ezt a civilizációt a katonák, papok és írnokok uralták, és a nyakatekert kifinomultságukat mi sem jellemzi jobban, mint azok a kifejezések, amelyeket saját magukra és a kultúrájukra használtak. Például a fáraó volt az "Aranysólyom", a kincstár az "Ezüst Háza", a háborús időszak a "hiénák évszaka", a királyi palota pedig az "Évmilliók Háza". Lélegzetelállító, káprázatos kultúrája ellenére Egyiptom bel- és külpolitikája egyaránt véres, viharos volt. A királyi trón mindig is az ármánykodás, árulás és kegyetlen rivalizálás célpontja volt. Ilyen politikai közegben lépett színre i. e. 1479-ben a fiatal Hatsepszut.

Végül szeretnék köszönetet mondani a St. James Square-en álló London Librarynek. A tudás kimeríthetetlen tárháza ez, a világ egyik legpompásabb és legbarátságosabb könyvtára! Hálával tartozom a szakképzett, segítőkész személyzetnek, és hogy használhattam pompás könyvgyűjteményét – legyen szó ősi vagy modern művekről egyaránt.

Paul Doherty

Előszó

Athor havában, a vízi cserjék évszakában, Ré fiának, II. Tuthmószisz fáraó uralkodásának tizenharmadik évében Hatsepszut, Tuthmószisz egyedüli felesége és féltestvére hatalmas lakomát rendezett thébai palotájában. A vigadalom és lakmározás jócskán belenyúlt az éjszakába. Hatsepszut némán ült és várta azt a pillanatot, amikor vendégei az elfogyasztott bortól elálmosodnak, vagy éppen ködös tekintettel kezdik bámulni a meztelen táncosnőket. Ezek kecses léptekkel mozogtak, a derekukra, csuklójukra és bokáikra erősített üreges gyöngyök könnyed, andalító tempót teremtettek. A táncosok pörögtek és forogtak, fekete parókájuk parfümmel átitatva, arcuk fehér festékkel vastagon bekenve, igéző kökényszínű szemeik szénnel kihúzva.

Hatsepszut elhagyta a csarnokot és nekivágott a márványpadlójú folyosónak. Kétoldalt a vörös, kék és zöld színekkel díszített falakat áttetsző alabástrommécsesek világították meg. A falakra festett diadalmas jelenetek megelevenedtek, és felidézték apja uralkodásának emlékeit. Núbiaiak, líbiaiak, mitannik és tengeri rablók sorakoztak élethű ábrázolásban; a földön térdepelve, fejüket lehajtva, kezük hátrakötve várva, hogy a győztes fáraó botjával halálra sújtsa őket.

Hatsepszut továbbsietett. Elhaladt a sarkoknál és a lépcsők tövében posztoló őrök mellett. A királyi testőrség tagjai fehér szoknyát és arannyal bevont övet viseltek, bronz csuklópántjukon és nyakékükön megcsillant a fáklyák fénye. Úgy álltak ott, mint egy-egy szobor, egyik kezükben lándzsa, a másikban vörös-fehér pajzs.

Hatsepszut időről időre megtorpant, és a mulatozás zajaira figyelt. Ezek egyre halkultak, amint mind mélyebbre hatolt a palota gyomrába a kutyafejű Széthnek, az alvilág istenének szentelt kápolna felé. Kinyitotta a szentély ajtaját és belépett. Lehúzta aranyszegélyű saruját, egy csipetnyi nátronsóval kitisztította a száját és beszívta az egyik felakasztott tömjénfüstölő szent füstjét, hogy megtisztítsa az orrát és száját, mielőtt imádkozni kezd. A fáklyák már korábban kialudtak, de az alabástromvázákból áradó fény bevilágította a falakon körbefutó pompás mozaikokat, melyek arannyal szegélyezett ezüstdinnyéket ábrázoltak, amelyek szárba szökkentek Széth magvából, amint egy istennőt üldözve a földbe eresztett. Hatsepszut letérdelt a megszentelt faliszekrény előtti párnára, amelyen Széth szobra állt, körülötte elefántcsont, üveges porcelánedények, a fülük íbiszt és kőszáli kecskét formázott, bennük édes tömjén illatozott.

Hatsepszut apró és karcsú volt, szinte már törékeny áttetsző, fehér ruhájában. A fején vastag, fekete göndör parókát viselt, három hosszú fonat a nyakát verdeste. A homlokán arany és ezüst fejdísz húzódott vörös berakásokkal, a füleiről egy-egy drágakövekkel kirakott arany áspiskígyó csüngött; a csuklóin és bokáin ezüst- és aranykarikák sorakoztak, kecses nyakát súlyos, ékkövekkel díszített nyaklánc övezte. Hatsepszut öltözete ünnepi volt, titkon azonban rettegett. Ránézett a szekrényre, amit a papok még korábban lezártak, majd karjait felemelve, kezeit előrenyújtva lehajtotta a fejét és imádkozott. Széthnek, a sötétség istenének meg kell szabadítania a mostani gondjaitól! A féltestvére és férje, II. Tuthmószisz napokon belül visszatér Thébába a Nílus deltájában a tengeri rablókkal vívott győztes ütközetei után. Mi történik akkor? Hatsepszut gondosan végigolvasta az üzenetet. Éjnek évadján kellett ide jönnie megtudni, mi vár rá. Senkitől nem kért tanácsot, a titok túl szörnyű volt ahhoz, hogy bárkivel is megossza. Ennek ellenére itt volt, ő, a fáraó-királynő, a keselyűkorona viselője patkányként lopózva a saját palotája folyosóin. Hatsepszut megremegett a dühtől. Hogy merészeli bárki is odarendelni Hatsepszutot, a fáraó hitvesét a saját szentélyéhez? Rámeredt a két isten, Hórusz és Ozirisz fekete gránitszobrára, melyek a megszentelt faliszekrény két oldalán álltak.

Minden olyan jól ment! Tuthmószisznak megvoltak a maga ágyasai. Való igaz, egyiküktől még fia is született, akit utódjaként ismert el, de Hatsepszut volt a királynéja. Képzett volt a szerelem művészetében, úgy fonta be Tuthmósziszt a hálójába, akár egy pók a legyet. Határtalan volt a férfi gyönyöre, a fáraó váltig állította, hogy felülemelkedett a távoli láthatáron és az istenek

társaságában érezte magát! Hatsepszut imádkozott azért, hogy megfoganjon a méhe. Fényűző áldozatokat mutatott be Hathornak, a szerelem istenének és Ízisznek, Ozirisz és Hórusz istenanyjának. Talán még mindig megtörténhet! A hadjáratai alatt Tuthmószisz számos levelet küldött neki a saját kartusával lepecsételve. Ezekben meleg, szerelmes szavakkal fogalmazta meg üdvözletét, mielőtt rátért volna tengeri és szárazföldi győzelmeinek taglalására. A fáraó arról is beszámolt neki, hogy a szakkarai Nagy Piramisban tett látogatása során hatalmas titok birtokába jutott, és hogy visszatértekor kinyilatkozásaival romba dönti Egyiptom álmait.

Hatsepszut hátradőlt a sarkán. Vajon mik ezek a titkok? Tuthmószisznak időnként rohamai voltak – a papok "isteni transznak" nevezték ezeket –, amikor az istenek, különösképpen Amon-Ré beszéltek hozzá. Vajon ez történt a piramisok hideg sötétjében is? Hatsepszut összekulcsolta az ujjait, lehajtotta a fejét, és rögtön megakadt a szeme a naosz, a megszentelt szekrényke alól kikandikáló tekercsen. Minden méltóságát félretéve Hatsepszut előremászott és felvette. Kihajtotta a papirusztekercset, és az egyik lámpás fényében szemügyre vette az egymás mellett takarosan sorakozó vörös és zöld hieroglifákat. A Thébában élő több ezer írnok közül bármelyik készíthette. Akárhogy is, az üzenet – és a benne foglalt fenyegetés – elég volt ahhoz, hogy a fáraó királynője erősen összerezzenjen és parfümöktől illatos testét veríték lepje el.

* * *

A vörös téglás Théba fölött leszállt az éj. A Hold fénye megcsillant a Nílus vizén, ami sötétzöld kígyóként tekergett a Szivárvány Földjétől a Nagy Tengerig. A bárkán álló őrök vártak, a fekete égboltot kémlelték. Parancsszó hangzott, mire az alacsony, masszív építésű bárka eltávolodott a mólótól és hasítani kezdte a vizet a Thébától nyugatra fekvő Nekropolisz, a Holtak Városa felé. Egy ember a tatnál állt, egy másik az orrban, mindkettőjük kezében csáklya. Csöndben, de sebesen hajtották a bárkát, ki a náddal benőtt sekélyesből. Középen ülő, feketébe öltözött társaik – arcuk eltakarva, akár a sivatagi népeké – szorosan körbevették a boszorkányt. A nő szemei világtalanul meredtek előre, tébolyodott arcát szürke haj keretezte. Az éjszaka eme rémsége úgy szorongatott egy emberi vérrel teli lefedett, lepecsételt agyagedényt, ahogy egy anya dédelgeti a gyermekét. A bérgyilkosok, az amemetek – nevüket a "lélekfalók", azon borzalmas teremtmények után kapták, akik a gonosz holtak lelkét felfalják – az éjszaka halk zajait fülelték és a folyót tanulmányozták. Hallották a kecskebékák vartyogását, a rovarok neszezését, de itt a sekélyesben leginkább a krokodilokra figyeltek, amelyek gyakran lepték meg az óvatlanokat azzal, hogy mögéjük úszva és a vízből kiemelkedve elragadták az embert.

A bárka úgy úszott, akár egy falevél a tó vizén, és hamarosan elérte a nyugati part madaraktól hemzsegő, papiruszná ddal borított szegélyét. A fejük felett a Holtak Városának egyenetlen sziluettje tornyosult: a vályogtéglás házak, a szentélyek, a balzsamozóhelyiségek, a műhelyek és ravatalozók, ahol a mesteremberek felkészítették a halottakat öröklétbe vezető útjukra. A bárka beljebb siklott a papiruszok közé, egy félreeső hely felé tartva, ahol partot érhetnek. Végül a hajógerinc belesüppedt a puha, fekete iszapba. Az amemetek vezére tőrét megragadva kilépett a nedves, ledöngölt földre. Zajt hallott, mire lekuporodott, és végigpásztázta az ösvényt. Alakokra lett figyelmes, amelyek a Nekropoliszt elhagyva belevesztek a sástengerbe, nyilván egy várakozó hajó felé osontak.

– Nem vagyunk egyedül – a suttogásba csipetnyi derű vegyült.

A sötét alakok eltűntek.

– Sírrablók! – motyogta, és csettintett az ujjával.

A társai a boszorkányt a karjánál vezetve csatlakoztak hozzá a parton. Olyan csöndesen haladva, akár a vadászó leopárd, nekivágtak a bozótosnak az egyik hegyorom felé, megkerülve a

Holtak Városát egy meredek, poros ösvényen. Alattuk terült el a Királyok Völgye, a fáraók és családjuk választott nyugvóhelye. A vezető megtorpant; a Hold fényesen ragyogott, bár időnként felhők takarták el. Látta az őrszemek fáklyáit, és az esti szél felésodort egy-egy elkiáltott parancsot, de mindez nem zavarta. A fáraó távol volt, az őrök hanyagabbak, de hát miért is ne lett volna így? A zsíros thébai kereskedők sírjaiban és mauzóleumaiban elegendő zsákmány volt a rablóknak. Épeszű ember nem merészkedne a királyi sírok közé. Az amemetek vezetője alaposan kitervelt mindent. II. Tuthmószisz sírkamráját még nem fejezték be. Nem voltak benne kincsek, a haramiák vagy sírrablók miért foglalkoztak volna éppen ezzel? Mi több, a sír távolabb állt a többitől a Völgybe vezető királyi út mentén. Az őrség csak íjászokból állt, akik mostanra valószínűleg amúgy is részegek lettek a piacról becsempészett olcsó sörtől és bortól.

A bérgyilkosok vezetője továbbindult a társaival, kihasználva a talaj mélyedéseit és buckáit. Az öreg boszorkány tiltakozott.

– A tagjaim fájnak! A talpam sajog! – nyöszörögte.

Az amemetek vezére visszafordult és egészen közel hajolt az asszony arcához.

– Jó fizetséget kapsz, asszonyság. Hamarosan odaérünk. Megteszed, amit kell, aztán ha megint a folyón túl leszünk, porhanyós sült libák várnak rád, mézédes borok és elég pénz, hogy megvedd a legzsengébb szeretőt egész Thébában!

A férfiak felvihogtak. A boszorkány valamilyen ismeretlen nyelven rikoltozni kezdett, a nyers, hideg szavak megdermesztették a gyilkosok vérét, és borzalmas történeteket emlegettek fel a boszorkány valódi hatalmáról. Vajon nem ő volt az, aki megidézte a szellemeket és magához hívta a gonoszt, hogy az elküldje a halál angyalát hatalmas sólyomként körözni az áldozatai feje felett? A vezető észrevette, emberei kezdenek kényelmetlenül toporogni.

– Gyerünk tovább! – jelentette ki.

A csoport folytatta útját. Elérték az alacsony, lankás hegy lábát, és felpillantottak Tuthmószisz befejezetlen sírkamrájának oszlopos bejáratára. A bérgyilkosok vezetője kiválasztotta két emberét. Ők hárman a hasukon csúsztak felfelé, mint egy-egy kígyó. A tetőre felérve megtorpantak. Összesen három őr ácsorgott az oszlopok körül, bronzsisakjuk levéve, fegyverek kupaca a földön. A férfiak beszélgettek, lábuk körül söröskancsók hevertek szanaszét. A vezér intett a többieknek. A csoport maradéka a boszorkányt hátrahagyva felkapaszkodott a domb tetejére. Egy zsák szája kinyílt, szaruíjak és nyílvesszők kerültek elő. Három bérgyilkos térdre emelkedett. A többinél egy éberebb őr meghallotta a zajt, és egy fáklyát lekapva a falról rohanni kezdett feléjük. Ő halt meg elsőként, ahogy a fogazott, tollas nyílvessző belefúródott a torkába. A társai talpra ugrottak, kitűnő célpontot nyújtva ezáltal a fáklyák fényében. Nyilak szisszentek. Mindkét őr meghalt, lábuk még rángatózott, szájukból vér buggyant elő. A gyilkosok előrelendültek, ám a sírbolt bejáratánál meg is torpantak. Törvényt nem ismerő férfiak voltak, akik nem hittek a papok prédikációiban és dörgedelmeiben, most mégis féltek. Végtére is ezt egy szent helynek szánták, ahol Tuthmószisz fáraó, amikor eljön a napja, dicső nyugvóhelyre lel, ahol a kája, a lelke átalakul és megkezdi útját, hogy csatlakozzon az istenekhez a végtelen láthatár fölött.

– Tovább! – nógatta őket a vezetőjük.

Keresztültört rajtuk, elindult a félhomályos folyosón, aztán az egyik sarkon befordulva kis híján beleütközött egy álmos tekintetű fiatal tisztbe. A gyilkos gondolkodás nélkül beledöfte tőrét a férfi védtelen hasába, aki nyomban összeesett. Az amemet egy fabunkót húzott elő a köpenye alól, és lesújtott a katona fejére, telefröcskölve a földet agyvelejével. Továbbindult, több őrt már nem találva gyorsan visszatért a bejárathoz.

– Hozzátok fel a boszorkát!

Nem sokkal később az éjszaka asszonya egy apró ecsettel és festéket tartalmazó edénykével

felfegyverkezve mágikus szavakat rótt a bejárat köré, megátkozva a fáraót éltében és holtában. A bérgyilkosok vezére érdeklődve figyelte a sokasodó jeleket, az asszony fürge mozdulatait. Elámult, hogyan képes egy világtalan ember ilyen mesterien rajzolni, megidézni az átkokat, a gonosz hatalmát.

Miközben várta, hogy a boszorkány elkészüljön, a bérgyilkos eltöprengett a történtek mögött húzódó igazságon. Őt és a csapatát sokszor felbérelték már ilyen vagy olyan feladatokra, de megátkozni egy fáraó sírját? Bemocskolni a nevét? Megakadályozni, hogy a lelke nyugatra távozzon? Mi állhat a háttérben? Mi történhetett, hogy ilyen fokú gyűlölet és rosszakarat szabadult el? Az amemetek vezetője nem is sejtette, hogy ki bérelte fel őket és a boszorkányt. Az üzenet a szokványos úton érkezett, ő pedig a szokásos módon válaszolt, elfogadva az időt, a helyet és az elvégzendő feladatot.

Kiment ellenőrizni a hullákat a bejáratnál, és mire visszatért, a boszorkány is elkészült. Az asszony éppen a különös jelek alatt kuporgott, és kezeit felemelve valamilyen idegen nyelven imádkozott. A bérgyilkosnak eszébe jutottak az emberei között terjengő pletykák, miszerint a boszorkány nem is egyiptomi, hanem Fönícia partvidékéről jött a hatalmával és amulettjeivel együtt. Az ima befejeződött, a boszorkány talpra kecmergett.

– Végeztünk – suttogta.

– Valóban, asszonyság. Végeztünk!

Az amemetek vezetője a boszorkány háta mögé lépett, a hajánál fogva megragadta, hátrarántotta a fejét és elvágta a torkát.

1. fejezet

Tuthmószisz, Amon-Ré fia, Hórusz megtestesülése, a Fekete Föld uralkodója, Alsó- és Felső-Egyiptom királya hátradőlt arannyal futtatott trónján, és végignézett a királyi bárka nyitott oldalú kabinján. Lehunyta szemét, elmosolyodott. Végre hazatér! Már csak egy folyókanyarulat, és teljes pompájában szeme elé tárul Théba. A keleti parton a város falai, oszlopai és pilonjai, a nyugati oldalon a Nekropolisz kivájt domboldalai. Tuthmószisz megtámasztotta aranysaruba bújtatott lábát, ahogy az uszály irányváltoztatás közben enyhén megbillent; rikoltó sólyomfejet mintázó orra még sebesen szelte a habokat, miközben a jókora vitorla fodrozódni kezdett, majd petyhüdten összeesett. Kiáltások harsantak. A vitorlát bevonták, és a bárka újult erővel lendült előre, ahogy a taton álló, hatalmas kormánylapátokat kezelő kormányosok diktálta ütemre a félmeztelen evezősök a lapátok fölé hajoltak. A kormányosok vezetője monoton hangon dicshimnuszt kezdett énekelni a fáraójukhoz:

"Szétzúzta mind az ellenségét, Ő az egek ura.
Lesújtott rosszakaróira, fényesen ragyogjon a neve!
Nem fog rajta ártó kórság, nagy az ő dicsősége!
Ő az aranysólyom! Királyok királya Ő!
Istenek kegyeltje!"

A kántálást átvették a katonák és a tengerészek, akik az orrban állva a veszélyes homokpadokat kémlelték. Az evezők emelkedtek és süllyedtek, a nap sugarai meg-megcsillantak a felcsapódó vízcseppeken.

Tuthmószisz arca kifürkészhetetlen volt a kék hadikorona alatt, végigpillantott a taton gyülekező katonákon – Rehmiré, a vezíre; Szetes, a királyi főügyész; Omendap tábornok és

Bailetosz, a királyi írnok már korábban előrement Thébába. Csak Meneloto, a testőrség parancsnoka maradt. A tisztjei körében ült, és a Thébába való visszatérésüket tárgyalták, a rájuk váró feladatokat és fárasztó kötelességeket. A fáraó felett hatalmas, pelyhes, illatosított strucctollak keltettek hűs szellőt, megváltó fuvallatot, mert igencsak meleg volt, a Nap a feje felett húzódó, ezüsttel hímzett napellenző ponyva ellenére is erősen tűzött. Tuthmószisz hallgatta, ahogy a dicsőségét méltatják, de mit számított mindez? Mit törődött vele? Járt a szakkarai Nagy Piramisban. Elolvasta a szent sztélébe vésett titkokat. Rejtélyekbe botlott, de tényleg így volt? Vajon nem egyszerűen az Isten hangja szólt hozzá? Vajon ezek a rejtélyek nem azért tárultak fel előtte, mert szent volt és kiválasztott?

– Aranyból vannak a tagjaid, lazurit a te kezed! – a királyi költő a fáraótól balra térdelt, és visszhangozta az evezősök és tengerészek dicshimnuszait. – Arcod egy gyönyörű arc, ó Fáraó! Kezed erőtől duzzad! Békében szelíd és igazságos! Háborúban könyörtelen!

A cikornyás közhelyek címzettje pislogott egyet. Mit számított mindez a hízelgés? Vagy a birodalmi hadigályák gyomrában rejtőző temérdek kincs, amelyek előtte és utána haladtak, miközben végighajózott a Níluson? Az ilyesfajta gazdagság mulandó.

A fáraó megmozdította a fejét. A vakító napsütés ellenére végighordozta a tekintetét a folyó két partján és megpillantotta a harci szekerekből álló századok tarka hadijelvényeit, amelyek elkísérték és védelmezték szent útja során Thébába. Ez a hatalom csupán illúzió volt! A pompás fegyverek, az istenekről elnevezett elit ezredei – a Hórusz, az Ápisz, az Íbisz és az Anubisz – porszemek voltak csupán a végtelen mennybolt alatt. Tuthmószisz ismerte a titkok titkát. Meg is írta imádott, nemes hitvesének, Hatsepszutnak, hogy visszatértekor elmondja neki, mire jött rá. A felesége hinni fog neki, mint ahogy a barátja, a főpap, Szetes is, a fáraó titkainak őrzője, a "király füle és szeme". Tuthmószisz felsóhajtott, letette királyi jelvényeit, a korbácsot és a hajlított pálcát. Megérintette a ragyogó melldíszt nyaka körül, megmozgatta lábait, az arannyal hímzett rövid szoknya minden mozdulatára megcsendült.

– Szomjas vagyok!

A pohárnoka a selyemmel bélelt kabin túlsó oldalán felemelt egy elefántcsont serleget. Belekortyolt a mézédes borba, és továbbadta uralkodójának. Tuthmószisz ivott, majd visszaadta a serleget. Ebben a pillanatban az orrnál posztoló őrszem felkiáltott. Tuthmószisz kinézett jobbra. Befordultak a folyó kanyarulatába, Théba már nem volt messze! A bárka közelebb siklott a parthoz. A part menti nádasban a zajtól megriadva csörtetni kezdett egy víziló, hatalmas lúdrajt verve fel a papiruszok sűrűjéből. A keleti parton a harciszekér-századok már alig voltak kivehetőek, előrehúzódtak, hogy csatlakozzanak a városon kívül várakozó seregekhez. Tuthmószisz örömében felsóhajtott. Hazaért! Hatsepszut, a királynéja vár rá. Thébában békére lel!

Amon-Ré templomának előcsarnokában fiatal nők kis csoportja álldogált a magasba törő oszlopok árnyékában. Göndör, csillogó fekete hajból készült súlyos parókáik a vállukat verdesték; testüket nyakuktól saruba bújtatott lábukig finom, félig áttetsző redőzött köntös borította. Kéz- és lábujjaikat sötétre festették hennával. Gyűrűkkel ékesített kezeikben fanyélre erősített fémkarikákat, szisztrumokat szorongattak. Amikor összeütögették, ezek a zeneszerszámok sejtelmesen csengő hangot hallattak. Most némán csüngtek. Hamarosan felzendülnek, az istenük visszatértét üdvözlik. A nők Amon-Ré papnői voltak, és Hatsepszutot, a fáraó hitvesét vették körbe. Ő szintén pompás fehér vászonba öltözött. Arany fejdíszén Egyiptom királynőjének keselyűkoronája nyugodott, kezeiben a hatalmi jelvények: jogar és pálca. Hatsepszut hallotta, ahogy a papnők felkuncognak, de feketével kihúzott szemei meg sem rebbentek. Mozdulatlanul állt, akár egy szobor, a napsütötte palotaudvarra meredt, ahol kopaszra

borotvált, fehérbe öltözött papok várták a férje visszatértét. A hőséget kósza szellő enyhítette csupán, megrezdítve a masszív kőoszlopokra függesztett címereket és zászlókat. A papok feje fölött elnézve Hatsepszut megpillantotta a második udvaron összegyűlt tömeget, hivatalnokokat és tisztviselőket rang szerint felsorakozva, akiket a hivatali pálcájukkal felfegyverkezett tisztek igazgattak. A palotaudvaron túl a Szent Út húzódott egészen a városig, ahol a helybeliek felsorakoztak a Szfinxek Útja mentén, összezsúfolódva az emberfejű, oroszlántestű fekvő gránitszörnyetegek között.

Zeneszó, kürtök harsogása sodródott felé. Páncél csillanására lett figyelmes, és rögtön meg is pillantotta a Szent Út irányából bemasírozó katonákat. Az egyiptomi királyi gárda, szerecsenek Szudánból és a shardanák, külhoni zsoldos csapatok díszes szarvsisakjukban. Tuthmószisz hazaért! Hatsepszutnak örülnie kellett volna, mégis rettegett. Korábban alaposan áttanulmányozta a tekercset, és elmerengett, vajon rejtélyes írója tényleg meg merne-e osztani ilyen titkokat féltestvérével és férjével. Hatsepszut felemelte a fejét. Az összegyűlt tömeg belekezdett a dicshimnuszba.

"És kitárta az Ő ökleit!
Karjának erejével szétkergette az ellenséget!
A föld széltében és hosszában mind az Ő földje!
Eltapossa az ellenségeit, akár egy fürt szőlőt!
Diadalmas az Ő fenségében!"

Az éneket tomboló örömujjongás nyomta el. A fáraó elérte a Szent Utat. Hamarosan a templomban lesz. A belső udvarokban a főhivatalnokok és álarcos papok abbahagyták a sutyorgást és ideges csöndben várakoztak. Fáraójuk diadalmenetben tér vissza, Amon-Ré megdicsőítette az urukat, ugyanakkor az elszámolás is közeleg. Az írásokat kinyitják, a számvetéseket átnézik, a bírákat és írnokokat fenséges színe elé hívatják. Egyikük elsuttogott szavai szerint: "A királyi macska visszatért a kosarába".

Hatsepszut a lépcső tetejéhez lépett, papnői legyezőszerűen széthúzódtak háta mögött. Mindannyian a hatalmas bronzajtók felé néztek, amelyek lezárták a templom belső udvarait. Meghallották a köszöntést: Élet! Bőség! Egészség! Egy harsona nyers, érces harsogása törte meg a csendet. A hírnök ezt kiáltotta:

– Mily káprázatos a mi urunk, aki győzedelmesen tér vissza!

Az óriási bronzkapuk kitárultak, a sokadalom betódult: fehér köpenyes papok, a királyi testőrség tisztjei tollas fejdíszeikkel, arany nyakékük és karpereceik megcsillantak a napfényben, lándzsájuk hegye az égnek meredt. Hatsepszut megpillantotta férje tanácsadóinak némelyikét. A menet megtorpant. Ismét megszólaltak a harsonák, és a fáraó megérkezett. Zászlóvivői nyomában Tuthmószisz arany-ezüst hordszékén utazott, amelyet tizenkét nemesember vitt a vállán. A menet megállt, mire az emberek a földre borultak. Újabb harsonaszó. Hatsepszut kecsesen talpra állt, miközben a papnők szisztrumjaikat rázva és üdvözlő énekeket zengve lesiettek mellette a lépcsőn. A hordszéket leengedték a földre. Királyi hivatalnokok gyülekeztek körülötte és Tuthmósziszt lesegítették trónjáról. A papok is köré gyűltek, védelmezve őt, miközben kisimította köpenyét és elindult felfelé a lépcsőn. Hatsepszut térdre ereszkedett, kezeit összefonta maga előtt. Figyelte, ahogy a férje árnyéka lassan egyre feljebb kúszik a lépcsőfokokon. Lehunyta szemét. Bárcsak érezné azt az örömöt, amit most kellene! Bárcsak elmondhatná férjének, hogy az ahket, a Nílus áradása hosszú idő óta a leggyümölcsözőbb volt! Hogy a nomarkhészek, a vidéki kormányzók jelentései rég nem voltak ilyen jók…

Amint felpillantott, az árnyék már beborította. Hatsepszut lesütötte a tekintetét, de a férje

megérintette az állát, így felnézett rá. Tuthmószisz elmosolyodott, ám az arca az ünnepi díszek mögött sápadt volt és nyúzott. A szeme körül a fekete festék csak kiemelte a fáradtságát. A királynőt nyugtalanította egy gondolat. Itt van a férje, az istenek kegyeltje, győztes hadvezér, mégis úgy néz ki, mintha átkelt volna a holtak folyóján, de nem talált volna mást, csak hamvakat. Tuthmószisz oldalra hajtotta a fejét, a szemében gyengédség tükröződött.

– Hiányoztál! Szeretlek! – suttogta, aztán kinyitotta tenyerét, láthatóvá téve a benne rejtőző drágakövekkel díszített, ezüstláncon csüngő arany lótuszvirágot. A felesége nyakára helyezte, majd talpra segítette Hatsepszutot. Egyiptom fáraója és királynője megfordult, kinyújtott karral fogadták a tömeg éljenzését és üdvrivalgását.

A harsonák zengtek, cintányérok csattogtak, hatalmas tömjénfüstfelhők kígyóztak az ég felé, megédesítve a levegőt és megtisztítva a jelenlévőket. A fáraó nem szólalhatott meg: a szája túlontúl szent volt, a szavai túlságosan becsesek. Még tanácskoznia kell az istenekkel. Újabb harsona szólalt meg. A királyi testőrség tagjai előresiettek, hogy sorfalat alkossanak. Az így keletkezett úton botladoztak végig a fáraó válogatott hadifoglyai, fekete hajú, rézszín bőrű rabok megfosztva ruháiktól, fegyvereiktől, kezük a fejük fölött összekötve. A lépcső lábánál őreik letérdeltették őket. Hatsepszut behunyta a szemét – tudta, mi fog történni. A fáraó kezével suhintó mozdulatot tett. A királyi hóhérok előreléptek. A megkötözött kezű, kipeckelt szájú rabok még csak tiltakozni sem tudtak, amikor elvágták a torkukat. A véráztatta holttestek ott hevertek szétszórva a nyílt udvaron Egyiptom istenei és a fáraó hatalma előtt.

– Vége – suttogta Tuthmószisz.

Hatsepszut kinyitotta szemét, de nem mert lenézni. A levegő szaga megváltozott, a halál és a vér fémes kipárolgásától volt terhes. Csak remélni tudta, hogy a férje nem akar sokáig itt maradni, hanem továbbmegy a templomba Amon-Ré hatalmas szobrához, hogy meghintse tömjénnel. Örömében felsóhajtott, amikor Tuthmószisz megfordult, és a tömeg üdvrivalgásától kísérve besétáltak az előcsarnok hűvösébe, végig a márványpadlón, a festett oszlopsorok között. Amon-Ré fenséges szobra ott magasodott előttük. A fáraó megtorpant, a szobor előtti jókora vázában táncoló lángokat bámulta. Egy pap lépett oda hozzájuk, kezében aranytállal. Szemét lesütve odanyújtotta a tálat és egy ezüstkanalat a fáraónak. Tuthmószisz tétovázott. Hatsepszut várakozásteljesen rápillantott. *Mi zavarhatja?,* töprengett magában. Fontos csatákat nyert meg északon, és most, mint az apjuknak is, köszönetet kell mondania. Vagy talán már tudja? Talán egy suttogó száj eljutott hozzá északra, a táborába? Tuthmószisz felsóhajtott, tett egy lépést előre és szórni kezdte a tömjént. Hatsepszut egy lépésnyire a háta mögött állva várta, hogy a fáraó letérdeljen a bíborszínű, arannyal hímzett párnákra, de az nem tette. Csak állt ott, és az isten fekete gránitarcára meredt. Felemelte a kezeit, két tenyerét kifelé fordította, mintha imát mondana, de le is engedte őket nyomban, mintha az erőfeszítés túl sok lett volna neki.

– Uram, fenséged! – sziszegte Hatsepszut. – Mi a baj?

Tuthmószisz immár hátrafelé, a palotaudvar irányába meredt.

Az éljenzés mostanra elhallgatott. Helyette halk, elégedetlen, dühödt morajlás zúgott. Egy pap érkezett sietve, és nyomban a földre borult.

– Mi az? – kérdezte Tuthmószisz.

– Rossz előjel, felség. Egy galamb repült át az udvar fölött.

– És?

– A teste sebesült volt, csak úgy fröcskölt belőle a vér, mielőtt holtan alázuhant volna!

Tuthmószisz megingott, arca rángatózni kezdett, szája kinyílt, a torkához kapott. A fejét hátravetette, a jókora vörös és fehér kettős korona a földre zuhant. Hatsepszut felsikoltott, esés közben elkapta a férfit. Karjával átölelte, próbálta enyhíteni Tuthmószisz rémisztő, görcsös rángatózását. Gyengéden lefektette a fáraót a földre, teste merev volt, szemei felakadtak.

Karmazsinvörösre festett ajkai szélén habos nyál buggyant ki.

– Szerelmem! – suttogta Hatsepszut.

Tuthmószisz teste elernyedt a karjaiban, aztán felemelte a fejét és kinyitotta szemét.

– Az csak egy álarc! – zihálta.

Hatsepszut közelebb hajolt, és hallgatta az elsuttogott szavakat, mielőtt Tuthmószisz, Ré kegyeltje utoljára még rándult egyet és meghalt.

Mehir havában, az ültetvényezés évszakában, miután a II. Tuthmószisz fáraó hirtelen halálát követő nemzeti gyász véget ért, Amerotke, Théba főbírája ítéletet hozott a Két Igazság Csarnokában, Maatnak, az isteni igék asszonyának, az isteni ítélethozónak a templomában. Amerotke alacsony, párnázott akácfa széken ült. A párna megszentelt anyagból készült, és Maat istennő csodatételeit dicsőítő hieroglifákat hímeztek rá. A csarnok falain körben a negyvenkét faragott démon sorakozott, a legkülönbözőbb teremtményeké kígyó-, sólyom-, keselyű- vagy éppen bikafejjel. Mindegyiküknél kés volt, alattuk a megnevezésük is ragyogó vörös okkerfestékkel: "vérrel festő", "árnyékfaló", "aszott fejű", "a láng szeme", "csonttörő", "lángokádó", "a tűz lába", "fehér fogú". Ezek a teremtmények az istenek csarnokaiban lakoztak készen arra, hogy felfalják a lelkét mindazoknak, akik megmérettettek az isteni ítélethozatal mérlegén, és könnyűnek találtattak. Amerotke előtt két cédrusfa asztalka állt, rajtuk Egyiptom törvényeivel és a fáraó rendeleteivel. Mögötte az örökké éber Hórusz, valamint az élet és halál mérlegét kezében tartó Ozirisz istenek hatalmas gránitszobrai tornyosultak.

A csarnokot ragyogó színekre festett oszlopok övezték, közöttük az egyik oldalon, ha úgy akarta, Amerotke kilátott Maat kertjeire – pompás zöld rétekre, ahol az istennő nyájai legelésztek az árnyas fák alatt és színpompás madarak röpködtek a díszes medencékbe zubogó szökőkutak között. A többi bíra feszült csöndben várakozott. Az egyik fal mentén guggoltak a fehér köpenyes írnokok, kopaszra nyírt fejükkel apró asztalkák fölé hajoltak. Ezeken voltak az írószerszámaik: vörös és fekete tintatartók, vizesedények és egy kötegnyi íróvessző – egyik végükön kihegyezett üreges nádszálak –, ecsetek, habkő darabkák, ragasztóstégelyek és apró papiruszvágó kések.

Prenhoe, a legfiatalabb írnok várakozásteljes arccal tekintett a bíróra. Amerotke a rokona volt, és Prenhoe egyszerre tisztelte és irigyelte őt. Harmincöt évesen Amerotke lett a Két Igazság Csarnokának főbírája. Az éles eszű, tisztviselőnek született és nevelt Amerotke az igazságosságával és becsületességével szerzett hírnevet magának. Fiatalabbnak nézett ki, mint amennyi valójában volt. A fejét egy csillogó fekete hajtincset leszámítva kopaszra borotválta, ez arany és vörös fonatokkal díszítve a jobb fülére hullott. A teste izmos volt és karcsú, akár egy atlétáé, vörössel szegett fehér köpenyében roppant elegánsan festett. Prenhoe ezzel szemben igencsak kényelmetlenül érezte magát. Szerette volna levetni a ruháját, kimenni és megfürödni a szent medencében, lemosni magáról az izzadságot. Szerencsére az előttük álló ügy a végéhez közeledett. Amerotke még korábban figyelmeztette Prenhoét, hogy sötét nap lesz a mai. Életről és halálról kell ítéletet hozniuk itt és más helyeken egyaránt.

Amerotke megmozdult a székben. A napsugarak megcsillantak Maatot ábrázoló melldíszén, amely aranyláncon csüngött a nyakában. Amerotke végighúzta rajta az ujját, és dühösen rápillantott az előtte térdelő megkötözött fogolyra. Jobb felé nézett, látta, hogy egy középkorú férfi és nő állt egymás mellett kart karba öltve, könnyáztatta arccal. Távolabb a tanúk csoportja ácsorgott két oszlop közé behúzódva. Amerotke beszívta a levegőt. Felnézett az oszlopok tetejére, mintha csak a lótusz alakúra kifaragott mélyvörös oszlopfőket tanulmányozná. Minden készen állt. A csarnok végében, az igazság ajtajában várakozott az őrség, bőrszoknyás, bronzsisakos férfiak husánggal és pajzzsal felfegyverkezve. A parancsnokuk, a templomi milícia vezetője is köztük volt, egy zömök, keménykötésű, kopaszodó ember – a főbíró távoli rokona.

– Van még valami, amit el kell mondani? – emelte fel a kezét Amerotke.

– Nincs semmi, uram – válaszolta a főírnok, fejét mélyen az asztalkája fölé hajtva. – Az ügy megvizsgáltatott. A tanúk kihallgattattak. Az eskük elhangzottak.

– Van-e köztetek bárki is – nézett végig az írnokok során Amerotke –, aki Maat istennő színe előtt okát tudja adni, hogy miért ne mondassék ki a halálos ítélet?

Az írnokok egy szót sem szóltak, némelyikük a fejét rázta, élükön Prenhoével. A rokona elkapta a tekintetét, és halványan elmosolyodott. Amerotke rátette a kezét a tőle jobbra és balra álló állványos dobozkákra. Ezek a szikomorfából és akácból készült, ezüstlapokkal borított szerkezetek apró oltárokat rejtettek magukban Maat istennek szentelve. Prenhoe vett egy nagy lélegzetet. Az ítéletet mindjárt kimondják.

– Bathret! – Amerotke közelebb hajolt és egyenesen a fogolyra nézett. – Emeld fel a fejed!

A rab így is tett.

– Most meghozom az ítéletemet. Itt, Egyiptom isteneinek jelenlétében. Tanúim legyenek Thot, az úr, és Maat, az asszony. Megátalkodott vagy, gonosz ember! Amit tettél, tűrhetetlen mindenki szemében. Borzalmas bűz az istenek orrában! A Nekropoliszban dolgoztál, a Holtak Városában. A feladatod az volt, hogy előkészítsd a holtak testét a temetésre, hogy segédkezz a megtisztulási szertartásban, aminek során az elhunyt kája megkezdi útját az igazság égi csarnokába. Felelősségteljes munkát kaptál. Te mégis visszaéltél ezzel a bizalommal.

Amerotke rámutatott a tőle jobbra álló, immár nyíltan zokogó férfira és nőre.

– Az egyetlen lányukat elvitte a láz. A holttestét rád bízták. Te meggyaláztad, saját gyönyörödre használtad a nyomorult testet. A többiek rajtakaptak, miközben paráználkodtál ennek a fiatal nőnek a holttestével. Alávaló, istentelen cselekedet! Csupán azáltal kerülték el ők is a törvény ítéletét, hogy átadtak a fáraó igazságszolgáltatásának – Amerotke lepillantott az összekuporodott balzsamozókra és preparátorokra.

Amerotke összeütötte kezét, gyűrűi megvillantak a fényben.

– Meghozom az ítéletet. Elviszünk a várostól délre fekvő Vörös Földekre. A bíróság őrein kívül senki nem kísér el. Ásunk egy sírt, belefektetünk és bebörtönzünk: élve leszel eltemetve! – Amerotke ismét összeütötte a tenyerét. – Az ítélet jegyeztessék fel és hajtassék végre nyomban!

A fogoly felsikoltott és vonaglani kezdett, megállás nélkül szitkokat szórva Amerotke fejére, miközben a katonák megragadták és kivonszolták a Két Igazság Csarnokából. Amerotke magához intette a balzsamozók csoportját és a gyászoló szülőket. A férfiak rémültek és sápadtak voltak, riadt tekintettel hallgatták a bírót és az ítéletét. Kitárt karokkal térde estek előtte.

– Kegyelem, uram! – könyörgött kopaszra borotvált fejű vezetőjük. – Kegyelem és megbocsátás!

– Közületek való volt – jelentette ki Amerotke színtelen hangon. – Kárpótlást kell fizetnetek.

– Úgy lesz, uram. Aranyban és ezüstben fizetünk – hízelgett. – Színtiszta, jelzett nemesfémben.

Amerotke keményen rámeredt. A bíró nagy, fekete szemei szinte belefúródtak a férfi lelkébe.

– Nem elég? – nyüszítette a balzsamozók vezetője.

Amerotke csak nézett rá, keze a Maat istennőt ábrázoló melldíszén.

– Mit tehetünk még? – kérdezte meg egy másik balzsamozó.

Amerotke szeme felérebbent.

– Sok mindent – avatkozott közbe sietve a vezető. Elég esze volt ahhoz, hogy észrevegye a rosszallást a főbíró tekintetében. – Építünk egy sírboltot ennek a kedves családnak, akik annyit szenvedtek. Folyosókkal, kamrákkal, oltárokkal.

Amerotke ránézett az áldozat szüleire, közben elégedetlen zúgolódást hallott a balzsamozók soraiból.

– Van valami ellenvetés? – kérdezte. – Van esetleg valaki, aki csatlakozni szeretne a társatokhoz a Vörös Földeken?

– Nem, uram – jelentette ki az egyik balzsamozó. Őszintén beszélt, a tekintete meg sem rebbent. – Amit ő tett, az a természet ellen való. Nem magunk számára kérek könyörületet, de bebörtönözve feküdni a forró földben? Élve elrohadni, miközben hiénák vonyítanak halotti éneket a lelkedhez, ami éppen átkelni készül a halál sivatagján?

– Könyörületet kérsz?

– Igen, uram. Leborulok a lábad előtt, uram, mert az az ember az unokatestvérem.

Amerotke ismét rápillantott a gyászoló szülőkre.

– Semmi sem feledtetheti a lányotokat ért sérelmet – jelentette ki –, de elfogadjátok a felajánlott kárpótlást?

A két ember bólintott, a férfi átkarolta a felesége vállát.

– Akarjátok, hogy a tettes könyörületben részesüljön?

– A lányunk lelkéért, uram – felelte a férfi –, a halál elegendő lesz.

– Jegyeztessék hát fel – intett Amerotke az írnokok mögött álló egyik hírvivőnek. – Mondd meg azoknak, akik elvitték a foglyot, hogy a bíróság ítélete szerint a nyomorultat meg lehet mérgezni, mielőtt eltemetnék.

A hírvivő kisietett. Amerotke talpra állt, jelezve, hogy a tárgyalás véget ért.

– A bíróság ítéletét ismerjük – jelentette be. – Az ügyek elrendeztettek.

A balzsamozók hajlongva kihátráltak, hálásan, amiért ők nem részesültek semmilyen büntetésben. Amerotke megérintette a szülők karját, kérve őket, hogy azonnal térjenek vissza és jelentsék, ha a kárpótlást nem kapták meg teljes egészében. Aztán besétált egy apró oldalszobába, ami a Maatnak szentelt magánkápolnájaként szolgált. Letérdelt a megszentelt asztalka előtt, tömjént szórt a villódzó lángokba és összeszedte gondolatait. Örült, hogy az ügy véget ért. Megbizonyosodott róla, hogy a balzsamozó egymaga követte el tettét, és hogy elnyerte a büntetését. Az ügy felháborodást váltott ki egész Thébában, és nagy kárt okozott a balzsamozóknak, az ítélettel talán sikerült helyreállítani a rendet. Lehunyta a szemét és bölcsességért imádkozott. Még más ügyek is vártak rá. Lépteket hallott a háta mögött.

– Uram, mennünk kell!

Amerotke felsóhajtott és talpra állt. A templomi őrség parancsnoka az ajtóban, egyik kezében hivatali pálcája, a másikat kardja markolatán tartotta. Amerotke elnyomott egy mosolyt. Legyen bármilyen idő, bármilyen fülledt meleg a bíróság termeiben, Aszural ragaszkodott hozzá, hogy bronz mellvértjét, bőrszoknyáját, tollas sisakját viselje, amit most a hóna alatt szorongatott. Noha szeretett vitatkozni és néha akadékoskodott, a parancsnok olyan ember volt, akit nem lehetett megvásárolni vagy lekenyerezni.

– Hamarosan itt az idő – mondta Aszural, és elvigyorodott, ráncos arcában szinte eltűnt a szeme. – Örülök az ítéletednek. Móresre tanítja azokat a csirkefogókat a folyó túloldalán.

Oldalt lépett, hogy a főbíró visszamehessen a csarnokba, de aztán megragadta a karját. Amerotke elmosolyodott. Aszural imádta megmutatni a jelenlévőknek, hogy a főbíró és ő nemcsak magas rangú emberek, de közeli barátok is.

– Bárcsak a másik ügyben is haladást tudnék elérni – morogta Aszural.

– Újabb rablások? – kérdezte Amerotke.

A rendőrparancsnok bólintott.

– Ügyes, körmönfont rablások. A sírok mindig le vannak zárva. Csakhogy amikor kinyitják őket, hogy újabb holttestet helyezzenek el, valami mindig hiányzik. Azt mondják, démonok műve. Hiszen hogy lenne képes élő ember átjutni a vastag, vályogtéglás falakon?

– És mit visznek el ezek a démonok? – kérdezte Amerotke.

– Nyakláncokat, szobrokat, gyűrűket, apró dobozokat, tálakat és vázákat.

– Semmi nagyot?

– Nem – rázta meg a fejét a parancsnok.

– Tehát olyan démonokkal van dolgunk, akiket csak a kisméretű, értékes dolgok érdeklik? Semmi, ami nagy vagy súlyos?

Aszural a főbíró arcát fürkészte, hogy gúnyolódik-e.

– Nem hiszem, hogy démonok lennének – folytatta a bíró. – Inkább egy roppant fortélyos tolvaj. Prenhoe! – emelte fel a hangját.

Az írnok, aki az ügy befejeztével a társaival beszélgetett egy csoportban, most talpra ugrott. Odasietett hozzájuk, igyekezvén eltakarni a köpenyén éktelenkedő tintafoltokat.

– Igen, Amerotke… akarom mondani, uram.

– Tudd meg a nevét annak az írnoknak, aki kegyelemért szólalt fel, segítségünkre lehet. Ennek a sírrablási ügynek a kulcsa – folytatta Amerotke – abban rejlik, hogy az ember pontosan ismerje, melyik sír mit tartalmaz. Valakinek a Nekropoliszból segítenie kell nekünk.

– Igen, uram. És a másik ügy… ? – nézett rá várakozásteljesen Prenhoe.

– Minden készen áll – felelte Amerotke. – Mégis azt kívánom, bárcsak ne kellene ítélkeznem.

Rámeredt Maat szobrára. Tuthmószisz fáraó jutott eszébe, aki három hónappal ezelőtt győztes hadjáratból tért vissza, hogy aztán Amon-Ré szobra előtt nyomban halálát is lelje. A halála általános döbbenetet váltott ki a palotában és a városban. Az emberek sugdolóztak, és hamarosan híresztelések kaptak szárnyra. A fáraó hasonló nevű fia még gyerek volt, alig hétéves, míg a megözvegyült királynő, Hatsepszut gyakorlatlan a kormányzás terén. Pletykák terjengtek egy régensről, hogy a hatalom Rehmiré vezír kezébe kerül. Természetesen a fáraó hirtelen halálát ki kellett vizsgálni. Odarendelték a királyi orvost, aki a fáraó holttestének sarkán viperamarás nyomára bukkant. Mindenki emlékezett, hogy milyen gyenge és kimerült volt a fáraó, amikor a hordszékében bevonult a Szent Úton. A szent lába egyedül akkor érintkezett a talajjal, amikor a királyi bárka fedélzetén leszállt a trónjáról. Átkutatták a hajót, és a díszemelvény alatt találtak is egy viperát összegömbölyödve. Nem gondoltak szándékosságra, de a vádló ujj Menelotóra, a fáraó testőrségének kapitányára szegeződött. Gondatlansággal, kötelességszegéssel vádolták, így meg kellett jelennie Amerotke előtt a Két Igazság Csarnokában.

– Mennyi most az idő? – kérdezte Amerotke, megtörve a csendet.

Prenhoe odament, és megnézte a csarnok túlsó sarkában lévő kicsiny díszmedence fölötti vízórát.

– Tizenegy óra! – kiáltotta. – Még három óránk van!

– Itt van ez a másik ügy – emlékeztette a rendőrparancsnok.

Az írnokok között hangzavar támadt. Ahogy Amerotke hátrapillantott, két groteszk alak vágott át a csarnokon. Vörös és arany szoknyát viseltek, csupasz mellkasukon fekete, szegekkel kivert övek futottak keresztül-kasul, arcukat Anubisz sakálmaszkja fedte, kezükben pedig ezüstvégű hivatali botot fogtak. Amerotke megérintette melldíszét és bátorságért fohászkodott. A királyi hóhér két küldöttje fejet hajtott.

– Minden készen áll! – a maszk mögül jövő hang mély volt és kongó.

– Ítéletet kell hozni! – visszhangozta a másik.

– Tudom, tudom – felelte Amerotke. – Nekem kell meghoznom – intett a kezével. – Essünk túl rajta!

2. fejezet

Az udvari hóhér maszkos segítői nyomában Amerotke, Aszural és Prenhoe társaságában elhagyta a templom területét. Átvágtak egy apró udvaron és elindultak lefelé a Sötétség Házába, a Maat temploma alatt húzódó börtöncellák és folyosók labirintusába. A lépcső alján Amerotke kinyújtotta kezét, és hagyta, hogy a néma szolgáló szentelt vizet öntsön rá. A főbíró ezután megfordította a melldíszét, hogy Maat arcképe befelé, a mellkasa felé nézzen, mintha csak el akarná takarni az istennő szemét a most következő dolgok elől.

Végigmentek egy hosszú folyosón, a fekete obszidián csak úgy ragyogott a falfülkékben elhelyezett olajmécsesek fényében. Amerotke mindig kényelmetlenül érezte magát, ha belépett ide, a halál előszobájába. A bírók ítéleteikben általában úgy határoztak, ha valakit méreg általi halálra ítéltek, adassék meg neki a kegy, hogy a saját házába visszamehessen, esetleg ott helyben a bíróságon nyelhesse le a mérget. Ebben az esetben más volt a helyzet.

Az elítélt férfi megölte a feleségét és annak szeretőjét, majd mielőtt távozott volna, feldöntött néhány olajmécsest, lángba borítva az egyiptomi hadsereg egyik rangidős tisztjének fényűző házát. A tűz elemésztette a környező épületeket, többek között a szolgálók lakrészeit is. A gyilkosság áldozatain kívül hét másik összeégett holttestet húztak ki a romok alól. Amerotke igyekezett ezt nem elfelejteni. Ha egy holttest elpusztult, a temetkezési szertartást nem lehet elvégezni. A halott ember kája nem nyerhetett bebocsátást a túlvilágba: nemcsak gyilkosságról volt szó, hanem istenkáromlásról, hullagyalázásról is.

A két segéd megállt a súlyos libanoni fából készült és rézpántokkal megerősített ajtó két oldalán. Mögötte a szoba koromsötét volt, az egyedüli fényt a falmélyedésekbe tűzött néhány fáklya szolgáltatta. Két katona, zsoldosok a shardanák közül, kivont karddal állt egy-egy sarokban. A szoba túlvégén egy férfi alacsony szalmaágyon kuporgott. A szinte teljesen meztelen teste csillogott a fáklyafényben, csupán sarut és koszos ágyékkötőt viselt. Az ágy mellett, arannyal szegélyezett fekete szoknyában állt az udvari ítélet-végrehajtó. Az arcát hagyomány szerint fekete sakálmaszk fedte. A feketére festett, keményített bőrből készült álarc fülei, orra és szája arannyal volt befuttatva.

– Itt vagyok – szólalt meg Amerotke.

– Te vagy Amerotke – a hóhér maszkja letompította a hangját és még baljósabbá tette. – Főbíró a Két Igazság Csarnokában. Maat templomában – rápillantott szertartásos kétélű bárdjára. – Azért vagy itt, hogy ítéletet mondj. Már csak a mennyei atyára, Szetes főpapra várunk.

Amerotke fejet hajtott. Ismerte a szertartást. Szetes Amon főpapja volt, a királyi ügyész, a fáraó füle és szeme. Az ő feladata volt a vizsgálatokat lefolytatni és a fáraó törvényét érvényesíteni. Amerotke többször összeakaszkodott már vele, valójában azonban szoros barátság fűzte őket össze.

Szetes bíró volt és pap, és Amerotkéhez hasonlóan egy vallási testület feje. I. Tuthmószisz udvarában nevelkedett és tanult. Tiszteletre méltó, de roppant fortélyos fáraó volt ő, akinek sikerült visszaszorítani Egyiptom ellenségeit a határain kívülre, mielőtt még megkezdte volna az isteni útját a távoli láthatár felé.

Amerotke igyekezett kerülni a rab tekintetét. Ha megpillantotta volna a szánalmat Amerotke szemeiben, a többiekhez hasonlóan esetleg a bíró lábai elé veti magát és az életéért könyörög. Hasztalan, az ítélet már megszületett, és az egyetlen ember, aki visszavonhatta volna az ítéletet, a fáraó, egy alig hétéves gyermek. Persze a pletykák szerint nem is volt fáraó. II. Tuthmószisz hirtelen halála káoszba sodorta az egyházat, Théba pedig megtelt suttogással és híreszteléssel.

Amerotke lépteket hallott a kinti folyosó felől, és félig hátrafordult. Szetes érkezett meg. A fejét leborotválta és beolajozta, fehér rakott vászonköntösbe öltözött, pálmalevél szandálja arannyal volt kirakva. Nyakát ragyogó nyakék övezte, rajta a smaragdok és bordó ametisztkövek szinte izzani látszottak. A válláról a főpapok leopárdbőr palástja hullott alá a hátára. Egyik

fülcimpájában ezüst fülbevaló fityegett, mely minden mozdulatára megcsillant.

A királyi ítélet-végrehajtó végigment a szokásos üdvözlési rituálén. Szetes meghajolt és válaszolt.

– A Sötétség Házába jöttem – Szetes hangja telt volt és erős –, hogy meggyőződjem arról, Amon-Ré fia, Hórusz szeme, a Két Ország királya, Ozirisz kegyeltje, a fáraó ítélete végrehajtásra kerül.

Megfordult és együttérzően rámosolygott Amerotkére. A főbíró mintegy válaszképpen egyszerűen összeszorította az ajkát, hiszen egyikük sem kedvelte az efféle alkalmakat.

– Hajtassék hát végre az ítélet! – jelentette be Szetes. – Tanúk jelenlétében!

Az udvari hóhér felemelte bárdját és megkocogtatta az elítélt férfi vállát.

– Akarsz mondani valamit?

– Igen – állt talpra a fogoly.

Amerotke most látta csak a csuklóin és bokáin lévő láncokat. A férfi előrecsoszogott, a maszkos hóhérok szorosan mellette, de még a sarkokban álló őrök is összerezzentek, nem tudván, hogy mire készülhet. Az elítélt férfi keskeny arca félszeg mosolyra húzódott.

– Nem keresem a bajt – hajolt meg Amerotke felé. – Bíró uram, az igazság közvetítője – az elítélt férfi tekintete Amerotkére szegeződött. – Átnézted a bizonyítékokat?

– Mindent, ami a per során bemutatásra került – válaszolta Amerotke. – Azt színlelted, hogy csatlakozol az egységedhez Thébától északra a sivatagban. Azt állítottad, hogy még az éjszaka hűvösében el akartad hagyni a házat. A kocsihajtód ezt eskü alatt vallotta. – Amerotke megdörzsölte a kezén lévő gyűrűn Maat szent jelét. – Csakhogy akárki tört is be a házadba éjnek évadján, ismerte a járást, pedig a szomszédok szerint az épületben koromsötét volt. Ennyire csak te ismerhetted. Mi több, csak olyasvalaki okozhatta a tűzvészt, aki tudta, hogy a pincében van olaj, a tárolóhelyiségekben pedig szárított papirusznád.

– A fogathajtód hazudott – tette hozzá Szetes. – Most egy börtöntáborban van a Vörös Földeken. Élete végéig ott marad, hogy elmélkedjen a hazugságán, noha a hűségét kétségkívül el kell ismerni.

– Bűnös vagy – jelentette ki Amerotke. – Hazudnál talán az isteneknek? A lelked hamarosan megmérettetik Maat mérlegén az igazság tollpihéjével szemben.

A fogoly felsóhajtott.

– Megöltem a feleségemet, noha szerettem – vallotta be. – Jobban, mint az életemet. Tudjátok, urak, milyen érzés belenézni egy nő szemébe, hallani, ahogy ajkaival szeretetéről biztosít, és közben a szíved mélyén tudni, hogy hazudik?

– Az ítéletet végre kell hajtani – mordult fel a hóhér.

– Akkor add ide a serleget – fordult feléje a rab.

A hóhér felvett egy mélyzöld, aranyszegéllyel futtatott tálat, és átadta a fogolynak.

– Mit kell tennem?

– Semmi mást – felelte lágyan a hóhér –, csak kiinni!

– És aztán? – az elítélt férfi hangjába csipetnyi idegesség vegyült.

– Ahogy megittad az összes bort, sétálj fel-alá, amíg a lábaid elnehezednek, akkor feküdj le az ágyra.

Az elítélt különösebb érzelmek nélkül vette el a tálat, miközben a tekintete Amerotkére szegeződött. Néma tósztként a levegőbe emelte, aztán hátrahajtotta a fejét, és kiitta a mérgezett bort.

Amerotke összerezzent. Mindig ugyanez volt. A legtöbb elítélt úgy hajtotta fel a mérget, mintha transzban lenne, megadván magát a közelgő sötétségnek. Magában reménykedve imádkozott, hogy a hóhér jól végezte a dolgát, a borba elegendő méreg vegyült, így elmarad a

vergődés, nem nyúlik hosszúra a haláltusa. Amerotke lepillantott a padlóra. Azt mondják, hogy az elítélt tiszthez hasonló emberek földi vágyaiktól megfosztva rejtett igazságokat is meglátnak. Vajon Amerotke szemében is meglátott valamit? Vajon rájött, hogy az őt elítélő bíró szívét is kétségek gyötrik, hogy gyönyörű felesége korábban egy másik férfit szeretett, és talán szeret még most is? Hogy ezen a mai napon Amerotkének pontosan efölött a csábító férfi, a testőrség parancsnoka, Meneloto fölött kell ítéletet mondania, akit a szeretett fáraójával szembeni bűnös hanyagsággal vádolnak? Amerotkét Szetes torokköszörülése riasztotta fel a gondolataiból. A "fáraó füle és szeme" megmozgatta lábait, mintha csak oldani akarná a saját feszültségét. A fogoly fel-alá sétált, láncai hangosan csörögtek, minden egyes lépéssel közelebb ért az örök sötétséghez.

– Elfáradtam! – lihegte a férfi, és lefeküdt az ágyra. – Nem érzem a lábaimat!

Az ítélet-végrehajtó levette a férfi saruját, megnyomkodta lábujjait. Ugyanezt megismételte a lábszárán és combjain is.

– Hideg és merev – suttogta az elítélt férfi. – A halál vize kúszik felfelé a testemben. Kérlek, gondoskodjatok róla, hogy az adósságaimat kifizessék.

– Úgy lesz – felelte Amerotke.

A bíróság feladatai közé tartozott a férfi vagyonának és ingóságainak lefoglalása, aztán ebből az esetleges követelések kiegyenlítése, mielőtt továbbították volna az Ezüst Házába, a királyi kincstárba.

Az ágyon a férfi megremegett, teste megfeszült, aztán elernyedt. A hóhér a nyakához szorította a kezét.

–Az élet lüktetése eltűnt – jelentette ki.

Amerotke felsóhajtott.

– A fáraó törvénye érvényesült – jelentette ki Szetes.

Meghajolt, és Amerotkével a nyomában elhagyta a halálszobát, majd végigsétált a folyosón, ahol Aszural és Prenhoe várakoztak. Csak amikor felmásztak a lépcsőn és kiértek az apró előkertbe, akkor érintette meg Amerotke csuklóját.

– Hogy van Nofret asszony?

– Jól érzi magát.

– Feketék az ő fürtjei, feketék, akár az éjszaka – idézett Szetes egy versből. – Ébenszín tincsek, fenséges korona.

– Gyönyörűbb, mint valaha – nevetett fel Amerotke, remélve, hogy a barátja és munkatársa éles szemei nem fedezik fel a tekintetében a fájdalmat.

– Mind a ketten Meneloto barátai voltatok?

– Ahogy szoktad, Szetes uram, rögvest a tárgyra térsz. Meneloto valaha a házam vendége volt. Ma délután ítéletet kell mondanom fölötte.

– Tanulmányoztad a bizonyítékokat, amiket benyújtottam?

Szetes előhúzott egy apró legyezőt, és hűteni kezdte az arcát, miközben szemével Amerotkét tanulmányozta. *Vajon tudja?,* töprengett Amerotke. Vajon a fáraó füle és szeme belát a hálószobák rejtekébe is? Az emberi szívek mélyébe?

Szetes a válla fölött hátrapillantott Aszuralra és Prenhoéra, aztán finoman közelebb húzta Amerotkét egy apró szökőkúthoz, hogy a víz csobogása elnyomja a szavait.

– Megbízhatsz bennük! – mondta Amerotke.

– Ebben biztos vagyok. Nincsenek kételyeid Meneloto kihallgatásával kapcsolatban? Úgy értem, jobban kellett volna figyelnie!

– Ma délután – felelte Amerotke –, megvizsgáljuk a bizonyítékokat. Meghallgatjuk a tanúk vallomását, és aztán, Szetes uram, meghozom döntésemet.

A főügyész felkacagott. Megadóan kitárta a karjait, és gúnyosan meghajolt.

– Kegyelemért esedezem! Üdvözlöm Nofret asszonyt.

Szetes halk dalt dúdolva Amonhoz sétált. *Agyafúrt ember, valóságos kopó,* gondolta Amerotke. Szetes a fáraó közeli jó barátja volt, Amon-Ré szolgálatában álló főpap, az anyakirálynő egykori gyóntatója. Vajon bosszút akar állni azon az emberen, akinek meggyőződése szerint a gondatlansága a barátja halálát okozta? Szetes, a Titkok Házának tagja minden tehetségét latba vetette, hogy terhelő bizonyítékokat gyűjtsön Meneloto ellen. Amerotke belebámult a szökőkút vizébe. De vajon tényleg Szetes volt az? Amerotke hallott olyan pletykákat, hogy a királyi főügyész vonakodott vádat emelni, de valaki a palotában ragaszkodott hozzá.

– Jól ment, uram? – húzódott közelebb Aszural és Prenhoe.

– A halál sosem mehet jól – válaszolta Amerotke. – De az ítéletet végrehajtottuk, a vétkes lelke készen áll a megmérettetésre. Hórusz mindent látó szeme legyen a tanúja, amikor a lelke a mérlegre kerül.

– És most? – kérdezte Aszural.

Amerotke játékosan belebökött a hasába.

– A bíróság még két óráig nem ül össze. Te pedig, kapitányom, éhes vagy és szomjas – megkocogtatta Aszural fejét. – Meg kellene látogatnod a borbélyt. Még sosem láttam, hogy egy embernek ilyen gyorsan nőjön a haja.

– A meleg teszi – morogta Aszural. – Igen, tényleg kellemes lesz beülni egy szikomorfa árnyékába meginni egy korsó sört egy baráttal.

A rendőrfőnök oldalra pillantott, Prenhoéra.

– Persze és közben a lányokat lesni – élcelődött Amerotke. – Prenhoe, a bizonyíték a mai tárgyalásra. Biztosan készen áll minden?

Az írnoka bólintott.

– Akkor hagyjatok magamra egy kicsit.

Figyelte, ahogy két társa elsétál, aztán feltekintett a kék égboltra. Amerotke szívesen csatlakozott volna hozzájuk. Esetleg átvágni a piactér forgatagán, beleveszni a hétköznapi emberek mindennapi életébe. Csakhogy koszosnak, tisztátalannak érezte magát. Visszafordította melldíszét a helyes irányba. Valahol a templomban egy kagylókürt imára hívó hangja szólt. Amerotke lepillantott Maat istennő mesterien megmunkált képmására a melldíszén, megcsodálta hajának libbenő fürtjeit, ébenfekete szemeit, imára kulcsolt kecses ujjait, áttetsző köntössel övezett gyönyörű alakját. Felsóhajtott. Bármennyiszer ránézett az istennő képére, mindig saját felesége jutott eszébe, és ettől kényelmetlenül érezte magát.

A kert fölött a templomfalon dühödt képű törpe torz alakját pillantotta meg, Bész isten ábrázolását, ami a skorpiókat és kígyókat volt hivatott elűzni. Amerotke hálája jeleként megérintette az ajkát.

– Köszönöm neked – mormogta –, hogy emlékeztettél!

Amerotke mindig is ezt akarta, tenni, kisurranni és megnézni, hogy inasa, a törpe Szhufoj hogyan üti el az időt, miközben a gazdájára vár az Igazság Temploma előtt. Amerotke elhatározta, hogy így is cselekszik. Keresztülsétált az üres udvarokon, átkelt egy díszes hídon a csatorna fölött, amit azért ástak ki, hogy bevezesse a Nílus vizét a templom területére. Ezután a külső falat követve akác- és szikomorfák árnyékában sétálva keresztülment egy apró oldalkapun, majd végig a kitaposott ösvényen, ami zöldségek és különböző ételek szagától bűzlött. Ezen a Maat templomának hatalmas, égbetörő oszlopai előtt húzódó nyílt térségre jutott. Rengeteg ember nyüzsgött itt: látogatók, némelyik messzi délről, az első zuhatag vidékéről, líbiaiak, sivatagi vándorok, parasztok a faluból, katonák a helyőrségekből és persze Théba megannyi

polgára. Egy részük azért jött, hogy a közeli piacokon és bazárokban vásároljon, mások a templom jókora festett kapuin özönlöttek befelé, hogy áldozatot mutassanak be.

Amerotke remélte, hogy nem ismerik fel, miközben a hatalmas tér széléhez sétált. A pálmák és akácfák kincset érő árnyékot nyújtottak a déli nap tűző sugarai elől – a borbélyok, kufárok, gyümölcs- és cukorárusok szép pénzeket fizettek az Ezüst Házának ezekért a válogatott helyekért.

– Ahol étel van – mondta Amerotke magának –, Szhufoj sem lehet messze!

Való igaz, a központi tértől nem messze egy akácfa alatt ott üldögélt Szhufoj, a törpe, mellette földbe szúrva napernyője. Szhufoj éppen elfoglalt volt. A lába előtt kiterített aprócska szőnyegen egy rakás türkizamulett hevert.

– Vegyétek és vigyétek! – harsogta a törpe mély, kongó hangján. – Mindenki, aki ellátogat a szent templomba, hogy áldozatot mutasson be az igazság istennőjének! Néhány rézdebenért Maat istennő amulettje, nem kisebb személy áldotta meg őket, mint legszentségesebb gazdám, a magasztos Amerotke uraság, a Két Igazság Csarnokának főbírája!

Amerotke ügyelt rá, hogy kellő távolságban maradjon. Amikor Szhufoj elfordította az arcát, Amerotke szemébe tűnt az apródja orra helyén éktelenkedő borzalmas heg. Szhufoj egyike volt a rinocéroszoknak, azoknak az elítélt bűnözőknek, akiknek a bíróság büntetésképpen levágatta az orrát. Egy Thébától délre eső falucskában külön közösséget alkottak. Szhufoj esetében azonban a bíró végzetes hibát követett el. A fellebbezése Amerotke elé került, aki támogatta azt. A fáraó kegyelemben részesítette, de az őt ért igazságtalanságért valahogyan kárpótolni is kellett. Szhufoj, az egykori menóniai cserzővarga Amerotke szolgálatába állt inasként, napernyőhordozóként, és Amerotkénak akár tetszett, akár nem, védencként.

A főbíró elmosolyodott és sarkon fordult. Most legalább megtudta, honnan származik Szhufoj új keletű vagyona. A dolog nem aggasztotta különösebben, bár azon eltöprengett, vajon a törpe honnan szerezhette az amuletteket.

Amerotke csatlakozott az oszlopok felé hömpölygő zarándokokhoz. A hatalmas bejárat két oldalán Maatot ábrázoló festmények voltak.

– Legyen áldott a te neved! – suttogta Amerotke.

A bejárattól balra a térdeplő Maat vászonköpenyben volt ábrázolva, kezeit karba fonva. A hajából két jókora strucctoll állt ki, a rend és igazság jelképei. A kapu jobb oldalát a Holtak Könyvének egyik jelenete díszítette: Thot és Hórusz istenek, amint a holtak lelkét mérlegre teszik. Az egyik serpenyőben a halott szíve feküdt, a másikban az igazság és a törvény. Maat mindeközben figyelt, várva, hogy merre mozdulnak a serpenyők. Ha a lélek igaznak találtatott, bebocsátást nyert az istenek házába, a mennyei gyönyörök birodalmába. Ha nem állta ki a megmérettetést, a "lélekfalók", ezek a groteszk teremtmények darabokra szaggatták a lelkét.

Maat temploma kedvelt szentélye volt Théba és más városok lakóinak. A levegő állandó zsivajgástól volt terhes, a legkülönfélébb nyelvek és dialektusok keveredtek egymással. Előkelő hölgyek díszes parókában és hímzett, redőzött köpenyben – oldalukon a férjükkel, egy gazdag kereskedővel vagy éppen más fontos emberrel fehér köpenyben és aranyszegélyes saruban – vegyültek el parasztokkal, a Nílus deltájából érkezett látogatókkal, kézművesekkel és iparosokkal. A levegőben megannyi illat és szag terjengett. Mirha és tömjén, a gazdagok testére kent illatos balzsamok, a kézművesek egyszerű ruhájába beleivódott olajszag, a parasztok testére tapadt föld kipárolgása. Napernyők, legyezők és illatosított tollak próbáltak enyhülést vinni a hőségbe. Amerotke leszegett fejjel követte a zarándokokat. Nem szerette volna, ha felismerik, különösen a saját bíróságának írnokai.

Végigmentek a Dromoszon, a főkapuhoz vezető zarándoklaton. Ennek két oldalán szfinxek sorakoztak, oroszlántestű szörnyetegek ember-, bika- vagy kosfejjel. Amerotke belépett a kapun,

amely előtt egy csoportnyi írnok várakozott törökülésben, vászonköpenyük hevenyészett írótáblaként a térdükön kifeszítve. A bérkörmölők tollal, papiruszdarabkákkal a kézben kuncsaftokra lestek, a szegényebbek nekik diktálták le a fohászaikat, hogy aztán a szentélyben átadhassák a papoknak.

A templom azonban nem csak vallási hely volt. A központi oszlopcsarnokból kisebb bírósági termek nyíltak, ahol az alacsonyabb rangú bírák és írnokok tárgyalták az eléjük tárt jelentéktelenebb ügyeket. Az egyik ilyen terem előtt hangos vitatkozás támadt két szomszéd között. Az első váltig állította, hogy amíg úszni volt a Nílusban, a szomszédja egy viaszkrokodilt dugott a ruhái közé: egy szimbolikus átkot, ami megidézi a vizek rettegett szörnyetegét, hogy ölje meg őt. A másik fél, egy jókora, elhízott halászfeleség sipítozva bizonygatta, hogy még csak nem is tud viaszkrokodilt formázni, és erre az igazság istennője a tanúja! Mi több, egy ilyen gonosz asszony megöléséhez egy egész krokodilraj sem lenne elég! Mellettük egy írnok egy rézműves kérvényét rögzítette, aki fennhangon sorolta a panaszát. Eszerint súlyos bronzkarikákat fizetett egy orvosnak, hogy az szüntesse meg a gyermeke fogfájását. Az utasítás szerint megfőzött egy egeret, és a csontokat egy bőrzsákban a gyerek arca mellé helyezte. Csakhogy a fogfájás nem szűnt meg, viszont a gyerek, miközben az ágyban forgolódott, megszúrta az arcát a hegyes csontokkal.

Amerotke szerette az efféle ügyeket, akármilyen jelentéktelenek voltak is: a panasz meghallgatását, a bizonyítékok mérlegelését, a döntés meghozatalát. Maat örömét lelte, az igazság érvényesült. Lenézett a kezeire. Lehet, hogy csak a festett oszlopokról visszaverődő fénysugarak játéka volt, de az ujjai vörösre festődtek. Eszébe jutott az aznap végignézett kivégzés. Keresztülsietett a csarnokon az aranylemezekkel borított oszlopok között. A feje fölött az oszlopfőket ragyogó színekre festették és lótuszvirág formájúra faragták ki. A hely szépsége mindig megragadta Amerotkét, a csillagokkal díszített mennyezet, a padló, amit olyanra festettek, mintha vízen járna az ember. Egy oldalbejáraton elhagyta a templomot, és elindult az akadémia, az Élet Háza felé vezető ösvényen, ahol a templomi orvosok, csillagjósok, könyvtárosok és diákok tanultak. Különböző fák árnyékolták az ösvényt a nyitott kertben, ahol átvágott. Végül elérte a Vörös Kápolna előtt húzódó szent medencét, az istennőnek ajánlott egyfajta különleges szentélyt, amit Maat temploma magas rangú bíráinak és papnőinek tartottak fenn. A medencére néző ajtóbejárat fölött Ré képe volt, amint aranyhajójában átkel a mennyeken.

Amerotke megállt, és megvárta, amíg az egyik fiatalabb pap odalép hozzá.

– Amerotke uram?

– Meg akarok tisztulni.

– Vétkeztél? – kérdezte a szokásnak megfelelően.

– Minden ember vétkezik – felelte Amerotke a rituálé hagyománya szerint. – De meg akarok mártózni az igazság vizében, megtisztítani a számat és a szívemet.

A pap a medence felé intett, melynek tisztaságát a belőle ivó szent íbiszmadarak jelezték.

– Az istennő vár! – mormogta a pap.

Amerotke levette köpenyét, gyűrűit és a melldíszét. Leoldotta az ágyékkötőjét, és mindent átadott a papnak, aki egy bazaltszékbe helyezte a ruhákat. Amerotke lesétált a lépcsőn. A medencét zöld csempével borították, vize – ami egy forrásból buggyant elő – csillogó táncot járt a napfényben. Mély lélegzetet vett, behunyta szemét. Sülő hús illata sodródott felé a konyhák és a pecsenyesütők irányából, távolabbról vérszag a templom mögötti mészárszékek felől. Várt egy kicsit és újabb lélegzetet vett. A levegő most már tiszta volt. Kinyújtotta a kezét, mire a pap egy aranykehelyből néhány nátronsódarabkát szórt rá. Amerotke bevizezte őket, összedörzsölte két tenyerét, megmosta az arcát. Csak ezután lendült előre, kezdett lassan úszni, hagyva, hogy egész teste elmerüljön a vízben. Kinyitotta szemét, örömét lelve a hidegben, amely elmosta a

tisztátalanságát, megélesítette az elméjét, helyreállította lelkében a harmóniát, amire szüksége is volt a rá váró nehéz és veszélyes ügy előtt. Megfordult, és kecsesen, akár egy hal, visszaúszott a lépcsőhöz. Amint kiért a vízből, megrázta magát és elvett a paptól néhány széles vászonpólyát, amivel megtörülközött. Mikor ezzel végzett és felöltözködött, Amerotke elkortyolt egy csésze mirhával kevert bort, majd besétált Maat Vörös Szentélyébe.

A hely sötét volt, az egyedüli fényt az áttetsző alabástromvázákban a falak polcaira helyezett mécsesek szolgáltatták. Ahogy beért, öreg pap csoszogott elő tömjénfüstölővel. A füst sűrűn gomolygott magasra. Amerotke előtt tartva az edényt a pap hátrálni kezdett, Amerotke pedig lassan követte. A szentély, vagyis a naosz előtt a pap megtorpant. Letette a füstölőt és kinyitotta a megszentelt szekrényt. Amerotke ránézett Maat arany- és ezüstszobrára, leborult előtte, aztán felemelte a fejét. Az istennő szobra aranylepellel volt borítva. Rápillantott az arcára és elakadt a lélegzete: az a fekete, ragyogó haj, gyönyörű, hosszúkás arc, azok a telt ajkak és metszett, szénnel kihúzott szemek. Biztosra vette, hogy az istennő beszélni fog hozzá. Hogy azok az ajkak megmozdulnak, csakhogy nem Maatot látta maga előtt, hanem a feleségét, Nofretet. Amerotke a földig hajtotta a fejét, mielőtt hátraült volna a sarkára.

– Az igazság követője vagy, Amerotke? – kezdte a szertartás szövegét az oldalt ülő idősebb pap.

– Letettem az esküt. Az igazságot és a rendet követem.

– Kinek az igazságát?

– Az isteni fáraóét.

– Élet! Bőség! Egészség!

Az öreg pap hangja azonban megbicsaklott. Amerotke érezte a bizonytalanságát. *Valóban,* töprengett el maga is, *ki most a fáraó?* Talán a fiú, III. Tuthmószisz? Hatsepszut, a halott fáraó hitvese? Vagy a tényleges hatalom a vezír és főkancellár, Rehmiré kezében volt?

– Ha az igazságot követed – folytatta a pap könnyedebb hangsúllyal –, miért nem tisztítod meg magad az íbiszek áldotta vízben?

– Halálnak voltam tanúja – válaszolta Amerotke. – A szívem nehéz, az elmém tompa.

– Azért, amit tettél – jött a csipkelődő válasz –, vagy azért, amit tenni készülsz?

Amerotke ismét csak meghajtotta a fejét. Az öreg pap sóhajtva feltápászkodott és bezárta a naosz ajtaját. Amerotke ott állt a félhomályban, egy percre sem fordítva hátat a szentélynek, miközben az öreg pap hosszú tollakkal felsöpörte a padlót, a rituálának megfelelően eltüntetve Amerotke látogatásának minden nyomát.

Ahogy kiértek a szentélyből, a pap összekulcsolta az ujjait, és meghajolt.

– Imádkoztál bölcsességért, Amerotke?

A főbíró továbbsétált, nehogy meghallja őket a többi pap, akik mostanra ellepték a megszentelt tavacska környékét. Letelepedett egy tamariszkusz árnyékában, az öreg pap saruja hangosan csattogott, amint követte.

– Hallottuk, hogy mi fog ma történni a Két Igazság Csarnokában – kezdte a pap. – Nem bízol meg bennem, Amerotke?

– Tiia! – Amerotke gyengéden homlokon csókolta. – Mennyei atya vagy. Egyfolytában az istennő szentélye előtt térdepelsz a Vörös Kápolnában – élesen felnevetett. – De túl kíváncsi is vagy. Mint azok az apró legyek, amelyek a víz fölött repdesnek.

– Vagy mint a halak, amelyek a legyekre vadásznak – vágott vissza nyomban a pap. Vizenyős szemeivel felnézett a fiatal bíróra. – Amerotke, te a palota gyermeke vagy. Tapasztalt katona. Félelmetes hírű bíró. Gyönyörű feleséged van és két fiatal fiad – megérintette Amerotke mellét. – Mégsem nyugszol meg sose, ugye? Te hiszel az istenekben, Amerotke? Igaz, amit hallottam? A piaci pletykákat, a templomi suttogást?

Amerotke kerülte a tekintetét.

– Az isteni fáraóban hiszek – felelte lassan. – Ő Amon-Ré megtestesülése és Maat az ő lánya. Az igazság és a rend istennője.

– Jó válasz attól, aki az Élet Házába látogatott – jegyezte meg Tiia. – De tényleg az igazságban élsz, Amerotke? Vagy még mindig rémálmok gyötörnek, hogy a feleséged nem szeret? Hogy volt idő, amikor egy jóképű testőrkapitánnyal hált, aki fölött történetesen ma te mondasz ítéletet? – közelebb húzódott és letörölt egy izzadságcseppet felső ajkáról. – A felhők évszaka elé nézünk – mondta halkan. – Thébában Ré fiának keze még jelen van. Csakhogy az isteni fáraó halott. Hamarosan por fogja belepni a nyomot, amit maga után hagyott. A kardok időszaka! Hamarosan beköszönt a hiéna évszaka, Amerotke! Vigyázz a lépteidre!

3. fejezet

A szarvkürtök felbődültek, megtörve a templomkert csöndjét, miközben Amerotke a drágakő berakásos ítélőszékben ült. A szék bőr háttámláját arannyal keretezték, a lábai lapuló oroszlánokat formáztak. Előtte a fáraó törvénykönyvei feküdtek. Jobbra tőle az írnokok apró oltárt helyeztek el Maat istennőnek szentelve. A kürtök elhallgattak. Lassan kezdetét vette a tárgyalás.

Amerotke gyorsan rápillantott Szetesre, aki egy fekete bőrzsámolyon ült. A "fáraó füle és szeme" feszült volt és éber, akár egy lecsapni készülő kígyó. Amerotke tekintete továbbvándorolt. Az írnokokon sem látszott semmi nyoma a kimerültségnek. Keresztbe tett lábbal ültek, írótáblájuk a térdükre fektetve, tollaik és tintatartójuk a kezük ügyében. Prenhoe elkapta a pillantását, de Amerotke csak ült, nem vett tudomást a rokona ajkán megjelenő halvány mosolyról. A legcsekélyebb jelét sem mutathatta feszültségnek az előtte álló ügy kapcsán. A háta mögött Aszural és a templomi őrség a tanúkat rendezgette. Újabb kürtszó harsant, a királyi testőrség tagjai a Hórusz ezredből bekísérték Menelotót, egykori kapitányukat a Két Igazság Csarnokába.

A katona magas volt, karcsú és kissé túlzottan is peckesen járt. Enyhén görbe orra némiképp kihívó megjelenést kölcsönzött arcának. Rezzenéstelenül meredt maga elé, idegességéről egyedül az árulkodott, hogy időnként megnyalta a szája szélét. Megállt Szetes mellett, fejet hajtott, aztán keresztbe tett lábbal leült, karjait a két térdén nyugtatta. Egyenesen Amerotkére nézett. A bíró állta a tekintetét, próbálta kifürkészni, hogy a sebekkel tarkított arcú katona szemeiben lát-e megvetést vagy keserű gúnyt.

– Főbíró uram.

Szetes hangja olyan éles volt, hogy Amerotke összerezzent. Nyugtalanságát azzal palástolta, hogy az ujjain lévő gyűrűkkel játszott.

– Figyelmem a tiéd – felelte színtelen hangon.

– Főbíró uram – folytatta Szetes félig Meneloto felé fordulva. – Az isteni ház hozta a színed elé ezt a mostani ügyet, ami a szeretett fáraónk halálát érinti. Őkegyelmessége II. Tuthmószisz, Ré fia, Hórusz megtestesülése, a Két Birodalom királya eltávozott a messzi láthatár felé, és immár az atyja oldalán van a mennyekben.

Amerotke és az írnokok lehajtották a fejüket, és elmormoltak egy röpke imát a fáraó emlékére.

– Amon-Ré ad nekünk életet! – folytatta Szetes. – Amikor magához szólítja a fiát, az isteni akarat. Mindannyian az istenek kezében vagyunk. Tudjuk azt is, hogy ők pedig a mi kezünkben vannak.

Amerotke pislogott egyet. Lenyűgözte Szetes szavainak ravaszsága. Egy igazi róka! Joggal

lehetett volna azzal védekezni, hogy II. Tuthmószisz hirtelen halála az isteni akarat következménye volt, de a királyi ügyész ügyesen megakadályozta.

– Mindannyiunknak kötelességeink vannak Amon-Ré szeretett fiával szemben. Olvastad a bizonyítékokat?

Amerotke bólintott.

– Meneloto kapitány azzal volt megbízva, hogy ügyeljen a fáraó személyének épségére és a *Ré Dicsősége* nevezetű hajó biztonságára. Most pedig, Athor havában, a vízi ültetvények évszakában, a fáraó, Ré…

– Köszönöm – szakította félbe Amerotke. – A halott fáraó isteni személye ismeretes mindannyiunk előtt. Következésképpen a tárgyalás során isteni lényét egyszerűen "a fáraónak" fogjuk nevezni. Ezáltal a dolgok egyszerűbbé válnak, és nem kevés időt takarítunk meg. Nem azért vagyunk itt, hogy teológiáról vitatkozzunk – ezen a ponton Amerotke felemelte a hangját –, hanem azért, hogy kiderítsük az igazságot. II. Tuthmószisz halála nagy csapást jelentett a Két Országra. A gyászénekek a Deltától a Fekete Földekig zengnek, az Első Zuhatagon is túl.

– Az ellenségeink pedig örvendeznek – vágott közbe Szetes.

Az írnokok némelyike rosszallóan felszisszent. Szetes bocsánatkérésképp fejet hajtott, noha Amon-Ré főpapja volt, a fáraó barátja, a király szeme és füle, soha nem szakíthatta félbe a főbírát. Amerotke megérintette Maat melldíszét, és felemelte a jobb kezét.

– Azért vagyunk itt, hogy kiderítsük az igazságot – jelentette ki határozottan. – A határaink védelmének ügye a Háború Házára tartozik. Folytasd.

Szetes összedörzsölte két tenyerét, majd felnézett a csillagokkal kirakott mennyezetre.

– Ebben az esetben – jelentette ki az ügyész –, következzenek a tények. A királyi bárka, a *Ré Dicsősége* a thébai rakparton horgonyzott le. Az isteni fáraó leszállt a trónjáról. Elhagyta a kabinját és felszállt a hordszékébe, ami aztán a városba vitte. Számos ember, a szerencsések, akik megpillanthatták az arcát, észrevette, hogy a fáraó beteg, vészesen kimerült, elcsigázta a vállain nyugvó teher. Valójában amikor az isteni láb lelépett a *Ré Dicsősége* kabinpadlójára, megcsípte egy vipera. Mire a fáraó elérte Amon-Ré templomát, a méreg átitatta a szervezetét. Összeesett és meghalt.

– Hol kötött ki a hajó, mielőtt Thébába ért volna? – kérdezte Amerotke.

– Amikor az isteni fáraó meglátogatta a piramist Szakkarában. Más alkalmakkor a folyó sodrában horgonyzott.

Amerotke rámeredt Menelotóra.

– Te voltál az isteni fáraó testőrségének parancsnoka?

– Természetesen.

– Neked kellett gondoskodni a *Ré Dicsőségé*nek a biztonságáról?

– Igen.

– Átvizsgáltad a fáraó kabinját mérges kígyók és skorpiók után kutatva?

– Két lábon járókat és porban csúszókat egyaránt kerestem! – jött a dühös válasz.

Az egyik írnok felkuncogott. Amerotke rávillantotta tekintetét.

– Meneloto kapitány, tisztában vagy az ellened felhozott vádak súlyával?

– Igen… uram – a titulust meglehetősen vonakodva tette hozzá. – Mint ahogy azt is tudom, milyen veszélyes egy felfegyverzett, rohamozó ellenséggel szembenézni. Nem követtem el semmilyen bűnt. A királyi bárka az utolsó deszkáig át lett kutatva Szakkarában, és minden alkalommal, amikor elhagytunk egy horgonyzóhelyét. Nem találtunk viperát.

– Ebben az esetben, bíró uram – szólt közbe Szetes –, a testőrség kapitánya talán elmondhatná nekünk, mi került elő a szeretett fáraónk halála után.

– Mondd el magad! – csattant fel Meneloto. – Úgy látom, te mindent tudsz!

– Uram – fordult Szetes Amerotke felé. – Hívatom az első tanúnkat.

A per folytatódott. Mindkét fél becitálta tanúit: a Meneloto oldalán állók megesküdtek, hogy hűséges, lelkiismeretes katona, és alaposan átkutatta a királyi bárkát bármilyen, a fáraóra leselkedő veszély után. Szetes továbbra is tökéletesen hűvös és szenvtelen maradt, behívatott embereket, akik az ellenkezőjét állították. Mindannyian előreléptek, rátették kezüket Maat oltárára, és megesküdtek, hogy igazat szólnak.

Minél több tanút hívattak be, Amerotke bizonytalansága csak egyre fokozódott. Valahogy nem állt össze a kép. Meg volt győződve arról, hogy Meneloto lelkiismeretesen végezte a feladatát. Csakhogy a királyi bárkát átkutató testőrség tagjai egy pikkelyes viperát találtak összegömbölyödve a trónszék alatt. A kígyót megölték és a mumifikált testét behozták a bíróság elé. Olyan élettelennek, szánalmasnak tűnt, mégis leterítette az isteni fáraót és politikai hullámokat gerjesztett, amelyek a Deltától a Vörös Földekig, Egyiptomtól keletre és nyugatra is szétterjedtek.

– Uram?

Amerotke felemelte fejét. Szetes furcsán nézett rá.

– Uram, mi a gond ? Kétségeid vannak talán a bizonyítékokkal kapcsolatban?

Amerotke a tenyerébe fektette az arcát, és megengedett magának egy mosolyt. Végigpillantott az udvaron, amely egyre halványuló napsütésbe burkolózott és lágy szellő suhant végig rajta.

– Valóban kétségeim vannak, Szetes uram – felelte lassan.

Most először Amerotke mintha apró változást látott volna Meneloto arcán. Talán a remény volt az? Meglepődés? Meneloto tényleg azt hitte, hogy a kartus a bíróság isteni pecsétje segítségével egyszerűen szentesíteni fogja az ellene felhozott vádakat?

– Súlyos kétségeim vannak – folytatta Amerotke. – Elmondom, miért – felemelte a bal kezét. – Meneloto kapitány tanúi megesküdtek, hogy kötelességtudó, lelkiismeretes katona volt, és az orrtól a tatig átkutatta a királyi bárkát, mielőtt kihajóztak volna Szakkarából. Nem találtak semmit. – Amerotke felemelte a jobb kezét is. – Másrészt viszont Szetes főpap hozzáértő tanúkat idézett be, akik állítják, hogy szeretett fáraónk halála után a hajó kapitányának jelenlétében átkutatták a királyi bárkát, és egy viperát találtak, amit meg is öltek. Kitartasz a véleményed mellett? A szíved mélyéig biztos vagy abban, Szetes uram, hogy ez a vipera okozta a fáraó halálát?

Szetes rezzenéstelenül nézett vissza rá.

– De miért a fáraót marta meg? Miért nem valaki mást?

– Uram – emelte fel a kezét Szetes. – A fáraó kabinja a legdrágább lenvászonból készült, mely póznákra volt kifeszítve, az oldala és az eleje nyitott, hogy szabadon kiláthasson.

– És?

– Ebben a királyi trón és előtte a zsámoly egy üreges emelvényen állt; úgy tűnik, a vipera ebben rejtőzött el. Amikor a bárka kikötött, és a fáraó az emelvény mellett állva felszállni készült a hordszékére, felébreszthette a hüllőt. Megmarta, aztán visszahúzódott sötét rejtekébe, ahol rátaláltak.

– Akkor miért nem esett össze nyomban a fáraó?

– Uram – hajtotta meg a fejét Szetes –, a következő tanúm eloszlatja majd a kételyeidet: Peai, az isteni ház doktora.

Amerotke bólintott.

– Ismerem Peait. A fáraó személyes orvosa, a hitvesét is ő kezeli – mosolyodott el. – Nagy tudású ember.

A teremszolgák bekísérték Peait. Amerotke hírből ismerte az alacsony, tömzsi férfit, aki nem vetette meg a pletykálkodást, gyűjtötte a drága holmikat, akinek az ujjait elborították a gyűrűk és

vastag láncok csüngtek a nyaka körül, mert imádott hivalkodni a vagyonával. Túl csillogó, túl fényűző. Amerotke magában eltöprengett, az orvos vajon hogy bírja el a nyakláncok puszta súlyát. A férfi meghajolt, rátette kezét az oltárra, elmormolta az eskü szövegét, aztán komótosan letelepedett egy párnára Amerotke jobb oldalán.

– Doktor – kezdte Amerotke. – Tudod, miért hívattunk?

– Személyesen kezeltem az isteni fáraót – felelte Peai nyers, szinte már torokhangon. A gazdagsága és a tudása ellenére Peait mindig is zavarta, hogy vidékről származott. Körülnézett, feltűrte vászonköpenye ujjait, mintha csak meg akarna verekedni bárkivel, aki kineveti vagy gúnyolódik rajta.

– Azon az estén, amikor a fáraó meghalt – kérdezte Amerotke –, jártál Amon-Ré templomában?

– Igen, ahogy a szertartás diktálja, közvetlenül napnyugta után.

– Nekiláttál előkészíteni az isteni fáraó útját a távoli láthatár felé?

– Így volt. Továbbá kerestem a halál okát.

– Miért? – szakította félbe Amerotke.

Peai hátradőlt, szemei megrökönyödve kitágultak.

– A fáraó hirtelen esett össze. Az istenek betegségében szenvedett. Rángókórja volt – motyogta Peai. – Azt gondoltam, hogy esetleg csak elájult, egyfajta mély álomba zuhant, ami a betegséggel jár.

– De nem ez volt a helyzet? – kérdezte Amerotke.

Peai megrázta a fejét.

– A fáraó lelke eltávozott. A nyakán az éltető lüktetés nem volt tapintható. Aggasztott, hogy ilyen hirtelen halt meg – tette hozzá Peai. – Levettem a fáraó saruját, és lám, közvetlenül a sarka fölött viperamarás nyomára bukkantam. Sötétbíbor színű volt, mivel a méregfogak igen mélyre hatoltak.

– Melyik lábon? – kérdezte Amerotke.

– A bal lábon.

Amerotke a karjával ránehezedett a székre.

– Egy ilyen marás halálos lenne?

– Természetesen. A pikkelyes vipera mérge halálos, semmit sem tehetünk ellene.

– Mondd meg nekem, ha a fáraót akkor marta meg a kígyó, amikor leszállt a királyi bárkáról, miért nem panaszkodott azonnal?

– Á! – Peai előre-hátra hintázott ültében. Ha nem tudta volna, hogy hol van, talán még az ujjával is megfenyegette volna a főbírót, akár egy tanulót az Élet Házában. – Uram, két dolgot nem szabad elfelejtened. A szeretett fáraónk éppen megérkezett a városba. Katona volt, ellenségeit leigázó harcos. Ha fájt is bármije, nem mutatta volna ki.

– Egyetértek – felelte Amerotke.

– Másodszor – folytatta Peai –, maga a kígyóharapás nem mindig fájdalmas. Ismertem embereket, akik a szívük felé terjengő méregről mit sem sejtve tették tovább a dolgukat.

– Meddig tart egy ilyen tusa?

Peai pislantott egyet.

– Elfogadom az első felvetésedet – tette hozzá Amerotke. – De a fáraónak jóval korábban össze kellett volna esnie. Nem igaz?

– Az... az attól függ – motyogta Peai.

– Mitől?

– Embere válogatja – Peai letörölte az izzadságot az arcáról. – Függ a testmérettől, a fizikumtól. Emlékezzünk vissza, a fáraó csak ült egy helyben, amíg el nem érkeztek a

templomhoz. Ha valakit megmérgeznek, minél aktívabb, annál gyorsabban hat a méreg.

Amerotkének eszébe jutott az aznap kivégzett katonatiszt. Intett a kezével, hogy elfogadja az orvos válaszát.

– Biztos, hogy viperaharapás volt? – erősködött Amerotke.

Peai ekkor maga is tanúkat hívatott be, akik annak idején felöltöztették a királyi holttestet a temetésre és akik átvitték a Níluson a Holtak Városába. Megbízható, becsületes munkásemberek, akik most mind esküt tettek, hogy valóban kígyómarás nyomát látták.

– A bizonyítékok amellett szólnak – összegezte Amerotke –, hogy ez a vipera a királyi bárka, a *Ré Dicsősége* fedélzetén volt. Joggal feltételezhetjük, bár kevés tapasztalattal rendelkezem az efféle kígyók terén, hogy a vipera akkor került a hajóra, amikor az a Níluson haladt, valószínűleg Szakkarában, ahol a bárka kikötött a parton, és nem a folyó sodrában horgonyzott. Elismerem, különös, hogy senki sem vette észre, de ezek a hüllők előszeretettel bújnak meg a sötét sarkokban, és csak akkor jönnek elő, ha megzavarják őket. Nyilvánvalóan ez történt Thébában is: az isteni fáraót szerencsétlenségére megmarta a kígyó, ő leplezte fájdalmát, de amint beért Amon-Ré templomába, összeesett és meghalt. – Amerotke rápillantott Menelotóra. – Rendelkezel olyan bizonyítékkal, amivel meg tudod támadni ezeket a tényeket?

A fáraó testőrkapitánya felemelte a fejét.

Amerotke halvány mosolyt látott az arcán, és rádöbbent, hogy Szetes kelepcébe sétált. Olyan volt ez, mint amikor a feleségével otthon zenetjátékot játszott: Nofret arca mindvégig rezzenéstelen maradt, de közvetlenül azelőtt, hogy támadott volna, amikor már biztosra vette, hogy megnyerte a játékot, a szeme felragyogott, ajkait enyhén összeszorította. Amerotke pislantott egyet. Most nem gondolhat rá, most nem.

– Kétségbe vonod a következtetésemet? – kérdezte.

– Igen, uram.

A válasz meglepett morajlást szült szerte a teremben. Amerotke felemelte a kezeit.

– Behívatnám a Ladba nevű papot.

– Ő ki? – vágott közbe Szetes.

– Be kívánom hívatni a Ladba nevű papot – Meneloto tartotta magát a bíróság formuláihoz.

– Hozzátok ide a tanút! – kiáltotta Amerotke.

A tömeg kettévált, Aszural pedig elővezetett egy botorkáló öregembert. A végtagjai vékonyak voltak, akár egy-egy piszkafa, a bőre megsárgult a kortól. A feje és az arca nem volt rendesen megborotválva, ami nem kis derültséget okozott a teremben. Az őrség parancsnoka leültette a párnákra, aztán rákacsintott Amerotkére, aki rezzenéstelen arccal fogadta. A főbíró látta, hogy az öregember nincs valami jó bőrben. Minden mozdulatánál megrándult az arca, fogatlan szája fájdalmas grimaszra húzódott. Amikor rápillantott Maat oltárára, ami fölött esküt kellett volna tennie, keservesen próbálta előrenyújtani egyik karomszerű kezét.

– Magát az oltárt nem szükséges megérinteni – mondta Amerotke. – Én majd közvetítem az eskü letételét.

– Megtisztelsz vele, jó uram. Nagy könnyebbség ez nekem – az öregember hangja meglepően erős volt, miközben hályogos szemeivel vaksin Amerotke felé meredt.

– Esküszöm, Amerotke uram, miközben kezed Maat oltárán nyugszik, hogy igazat mondok. Már nem sokáig raboskodom a test fogságában, készülök az útra az örökkévalóság kunyhójába.

– Mi a neved? – kérdezte Amerotke.

– Ladba vagyok, a kígyóistennő, Meret-Szeger papja.

Szetes felkapta a fejét, amikor rádöbbent, hogy miért is hívatták ezt az öreg papot. Meret-Szegernek főleg a halottakkal dolgozók hódoltak a Nekropoliszban.

– És miért hívattak éppen téged? – folytatta Amerotke színtelen hangon.

– Bizonyára tudod, uram, hogy a kígyóistennő imádata megköveteli a legkülönfélébb hüllők tanulmányozását: azokét, melyek a Nílus partjait lakják és azokét, melyek a Théba körüli hegyekben és völgyekben tanyáznak.

– És? – csattant fel Szetes.

Az öreg pap még csak a fejét sem fordította felé.

– Megmondom őszintén, uram, a pikkelyes vipera marása biztosan végzetes. Való igaz, egy orvos mondhatja, hogy a méreg hatását elősegíti az áldozat mozgása, ez különösen igaz az állatokra, amelyeket a vipera megmar. Rémülten hátrahőkölnek és elszaladnak, de nem jutnak messzire. Minél izgatottabbak, annál gyorsabban elpusztulnak.

Amerotke közbe akart szólni, de aztán mégsem tette.

– Ha – folytatta az öreg pap – a szeretett fáraónkat akkor érte volna a marás, amikor a Nílusnál leszállt a hajójáról, sosem érte volna el a város kapuit. Az út túl hosszú. Jóval azelőtt összeesett és meghalt volna, hogy beléphetett volna atyja, Amon-Ré isten templomába.

– Honnan veszed ezt? – kérdezte Szetes.

– Onnan, hogy ez az igazság – válaszolta Ladba. – Miért hazudnék? Öreg vagyok már. Az esküm kötelez. Nincs olyan a kígyókról, amit én ne tudnék.

Amerotke végigpillantott a csarnokon. Az öregember hangja hangos volt és erős. Még az írnokok is abbahagyták a munkájukat, és rámeredtek Ladbára. Ha igazat szólt, ha az isteni fáraót nem akkor marta meg a kígyó, amikor leszállt a *Ré Dicsősége* fedélzetéről, akkor miként halt meg?

– A hordszék át lett kutatva? – kérdezte Amerotke. – A királyi trónus, amelyen Tuthmószisz ült, miközben keresztülvitték a városon.

– Alaposan átvizsgáltam – felelte Szetes. – Abban nem bújhatott el a vipera. Észrevették volna. Továbbá, Amerotke uram, mielőtt megkérdeznéd, ugyanez igaz Amon-Ré templomára is. Az isteni fáraó a lépcső aljánál szállt le a hordszékről. A fáraó hitvese, a szeretett Hatsepszut a lépcső tetején várt rá a papokkal és papnőkkel. Ott sem láttak vagy találtak viperát.

Amerotke gyűlölte ezt a pillanatot. Olyan volt, mintha a jelenlevők azt várták volna tőle, hogy csodát tegyen, hogy valamilyen varázslattal döntsön a két szembenálló igazság között.

– Uram – szólalt meg Meneloto rekedtes hangon. – Ladba igazat beszélt. Ezért aztán, Maat istennő jelenlétében követelem, hogy akik felhozták ellenem a vádakat, bizonyítsák a bűnösségem!

– Hogyan? – kérdezte Szetes.

– A börtönökben vannak elítélt rabok. Emberek, akiket bűnösnek találtak, és borzalmas kínhalálra ítéltek kötél vagy esetleg méreg által. Az egyiket vigyék le a Nílus melletti mólókhoz. Marassák meg egy viperával a sarkát. Vigyék keresztül a városon. Amerotke uram, az istennőre esküszöm, hogyha a fogoly túléli, magam fogok könyörögni a bűnhődésért. Nem vitatom tovább a vádat. Ha azonban meghal, akkor azt kérem, főbíró uram, ejtsd el a vádat – Meneloto rápillantott a fáraó szemére és fülére. – Tudom, hogy Szetes úr csak a szószólója azoknak, akik a vesztemet akarják, de el kell fogadnia a kihívást. Amon-Réhez folyamodom és a szeretett fáraónk fenséges lelkéhez, akinek életét a sajátoménál is gondosabban oltalmaztam, hogy bocsássanak próbatételre!

Amerotke a hagyomány jeleként kezével eltakarta az arcát, hogy a döntésén gondolkozik, amit hamarosan meghoz. Fogadja el Meneloto felhívását? Az istenekhez folyamodott, gondolta Amerotke, döntsenek hát az istenek! Leeresztette a kezét.

– Szetes uram – kérdezte halkan –, mit mondasz erre?

– Van még valami – tette hozzá Ladba. – Meneloto kapitány kissé elhamarkodottan beszélt.

– Milyen értelemben? – kérdezte Amerotke.

– Eddig, Amerotke uram – az öreg pap a magasba emelte egyik göcsörtös karját – csupán időről és távolságról beszéltünk. Kérdezem a tisztelt bíróságot, a jelenlévők közül látott már valaki olyan embert, akit áspis vagy vipera mart meg? Némelyik kígyó megmar, de az nem több egy darázscsípésnél – rámutatott a pikkelyes vipera összeaszott testére. – Ez teljesen más. Ez maga a veszedelem.

Amerotke megacélozta a tekintetét. Szinte már várta, hogy Meneloto védelme mikor hozza fel ezt a kérdést. Keveset tudott a viperákról, de amikor a fáraó harci szekeres alakulatának a tagja volt, látott egy lovat, amelyiket egy ilyen kígyó mart meg, és az állat leírhatatlan görcsök közepette szenvedett ki.

– Folytasd – utasította.

– Meret-Szeger istennő a tanúm, hogy igazat beszélek. Szetes uram maga is tanúsíthatja, hogy ha a fáraót egy ilyen vipera marta volna meg, akkor borzalmas görcsei lettek volna.

– Voltak rángógörcsei – vágott vissza Szetes némileg kipirultan. – Imádott hitvese, Hatsepszut állítja, hogy Amon-Ré templomában a teste görcsösen rángatózott.

Az öreg próbálta leplezni meglepődését.

– Az túl későn volt – tiltakozott. – Sokkal korábban kellett volna történnie!

– Az istenekhez folyamodtam – vágott közbe Meneloto. – Az ő ítéletüket kértem.

Az írnokai felé fordult, ők azonban továbbra is lehajtott fejjel ültek. Végigpillantott a sötétedő udvaron. Időre volt szüksége, hogy gondolkozzon, hogy megvizsgálja a bizonyítékokat.

– A tárgyalást berekesztem – jelentette ki. – Holnap reggel a megadott időben újra összeülünk. Addig meghozom a döntésemet. Meneloto kapitány, ha jól tudom, házi őrizet alatt állsz?

A katona, furcsamód megkönnyebbülten, bólintott.

– Ez esetben visszavisznek oda, holnap reggel pedig újra elhoznak a bíróság színe elé – Amerotke megfordította melldíszét, így az istennő képe immár nem a bíróságra nézett. Halkan összeütötte két tenyerét. – Ez a döntésem!

A tárgyalás véget ért. Az öreg pap felkászálódott a párnákról, miközben az írnokok és a tanúk halkan beszélgetni kezdtek. Amerotke ülve maradt. Szetes is csak akkor emelkedett fel és ment oda hozzá, amikor Meneloto elhagyta a termet. Leguggolt a főbíró előtt

– Mit tehetek érted, fáraó füle és szeme? – kérdezte Amerotke enyhe gúnnyal. – Hallottad a döntésemet. A bíróság várni fog!

Szetes rámutatott a törvénykönyvekre.

– Nem törvénybe ütköző, ha az isteni fáraó ügyésze megkérdi a bírótól, milyen ítéletet vagy büntetést tervez, ha a vád beigazolódik.

– Csak nem ennek az embernek a fejét követeled? Az udvar ebbe nem egyezne bele. Talán egy lefokozás, egy pénzbüntetés?

– Száműzetés! – felelte Szetes élesen. – Száműzetés egy távoli oázisba a Vörös Földekre! – észrevette a döbbenetet Amerotke tekintetében. – Én is parancsot teljesítek! – magyarázta. – A királyi kör az életét akarta. Én csillapítottam le a haragjukat.

– Meglátjuk.

Amerotke felállt, majd, noha tudta, hogy udvariatlanságot követ el, hátat fordított Szetesnek és besétált a Két Igazság Csarnokának egyik aprócska oldalkápolnájába. Nyújtózott egyet, és megérintette a hatalmas festett ankhot, az igazság szimbólumát. Az ajtó melletti falrészen a festő Tuthmószisz fáraót ábrázolta, amint igazságot szolgáltat Egyiptom ellenségein. A pálcája éppen lesújtani készült egy kusita fogolyra. A művész roppant élethűen örökítette meg a fáraó vonásait: a keskeny, hegyes arcot, az összeráncolt szemöldököt, amely Tuthmószisz arcának jellegzetessége volt. Amerotke fejet hajtott. Vajon a fáraó kája meglátogatta ezt a templomot? Vajon figyelte a pert?

Amerotke bezárta az ajtót és elfordította a díszes kulcsot, amíg a fapeckek beakadtak az apró hornyokba. Levette melldíszét és a többi hivatali jelvényét, és egy gyöngyház berakású ládikába helyezte. Ezután, a hagyománynak megfelelően letérdelt a szobor előtt.

Valami nagyon nem volt rendjén. Nem Szetest hibáztatta, úgy tűnt, a fáraó szeme és füle roppantul kényelmetlenül érezte magát a tárgyalás alatt. Való igaz, túl sok volt az ellentmondás. Ha a fáraót a *Ré Dicsősége* fedélzetén marta volna meg az a kígyó, hamarabb jelentkeztek volna a görcsök. Sosem ért volna el Amon-Ré templomáig. Akkor miért hozták fel ezeket a vádakat Meneloto ellen? Neki kell eljátszani a bűnbak szerepét? Esetleg valami másról van szó? Sötét, titokzatos dolgokról? Ha a fáraót mégsem marta meg kígyó, amikor elhagyta a királyi bárkát, akkor mi történt? Amerotkének eszébe jutottak a pletykák. A fáraó síremlékét meggyalázták, a befejezetlen sírra emberi vérrel átkokat mázoltak. Aztán a galambok, amint vérző testtel aláhullanak az égből. Véletlen lett volna? Pusztán egybeesés? A királyi sír megszentségtelenítését nem lehetett félvállról venni. Végtére is itt van a Delta vidéki csatáiból győztesen hazatérő fáraó. Eközben a Nílus túlpartján, a Holtak Városában egy csapatnyi elszánt istenkáromló elköveti a legocsmányabb bűnt. Megölik a fáraó őrségét és megszentségtelenítik a sírt. Miért? A sírrablás szinte mindennapos dolog volt, az efféle gyalázat azonban igencsak ritka.

Amerotke az egyik ujján lévő gyűrűvel játszadozott. Miért átkozták meg az isteni fáraót? A halála valamiféle ítélet volt? Csakhogy ekkor az ügy már nem gondatlanságról szólt, hanem emberölésről. Vajon a sírgyalázás miért nem került szóba a per tárgyalása során? Igen, holnap felhozza az ügyet, de nagyon óvatosnak kell lennie: nem beszélhette meg a dolgot senkivel, és a legcsekélyebb utalás, miszerint a fáraó gyilkos összeesküvés áldozata lett, zavargást okozhat szerte Thébában. Ha pedig nem tudja bizonyítani, nem ő lenne az első bíró, aki a királyi kartussal aláírt üzenetet kap, benne a felszólítással lemondására.

Amerotke nekitámasztotta a fejét a falnak, élvezte annak hűvösséget. Kopogást hallott az ajtó felől, de nem törődött vele. Igen, ma este hazamegy és csendesen tölti az estét. Hagyja, hogy a gondolatai visszatérjenek az aznap látottakhoz és hallottakhoz. Szetes csak egy eszköz volt, de vajon ki mozgatta a bábukat? Tuthmószisz egyetlen örököse egy fiú volt, szinte még kisgyerek. Talán Hatsepszut volt az, a fáraó hitvese? Rehmiré, a vezír? Omendap tábornok, a hadsereg parancsnoka, aki talán féltékeny volt Menelotóra? Esetleg Bailetosz, az a számító főírnok az Ezüst Házából? Amerotkének eszébe jutott, amikor egyszer a Théba fölötti homokszirteken játszott, és bement egy mély, sötét barlangba. Ugyanezt érezte most is, és eltöprengett, miféle rémségek várnak rá az árnyékok között.

4. fejezet

A kopogás egyre erősebb lett. Amerotke felállt, kinyitotta az ajtót. Aszural lépett be rajta. A félhomályban a férfi arca sápadtnak tűnt; általában elégedetten csillogó szemei most idegesen rebbentek. Letette a sisakját és megütögette az övét, az ujjai a sakálfej formájúra faragott kardmarkolaton doboltak.

– Amerotke – suttogta, mintha a helyiség tele lenne tanúkkal. Hüvelykujjával a háta mögé bökött. – Tisztában vagy vele, mi mindent beszéltek odabent?

– A bizonyítékokra figyeltem.

– Uram, ne játszadozz velem. – Aszural letörölte az izzadságot a homlokáról, aztán a szoknyájához dörgölte a kezét. – Az én elmém nem vág úgy, mint a tied. Katona vagyok, egyszerű és becsületes.

– Mindig tartok azoktól az emberektől, akik egyszerűnek és becsületesnek nevezik magukat –

felelte Amerotke. – És ne játszd nekem a lelkiismeretes katonát, Aszural. Furfangos vagy, számító, és noha testben súlyos, elméd fürge – megveregette Aszural karját. – Ravaszdi róka vagy, Aszural. Engem nem tudsz megtéveszteni. De kitűnő parancsnok vagy. Őszinte, megvesztegethetetlen. És ami még fontosabb, kedvellek és tisztellek.

Aszural felsóhajtott, vállai megereszkedtek.

– Tehát ne gyere ide – folytatta Amerotke –, és ne próbálj meg még jobban felkavarni. Tudom, miről beszélnek az emberek. Nem hiszem el, hogy az isteni fáraót az a vipera ölte volna meg, mint ahogy te sem. Az viszont, hogy hogyan és miért halt meg, rejtély marad. El kell döntenem, hol végződik a bíróság befolyása és hol kezdődnek a királyi kör kiszámíthatatlan érdekei.

– Ott vannak ráadásként a sírrablások – mondta Aszural és megdörzsölte a halántékát. – Hírt kaptunk egy újabbról. Egy idős nemesasszonyról van szó. Hozzáment egy hettita tábornokhoz, aki Egyiptomban telepedett le. A család felment a sírjához a Holtak Városa fölötti szirtekre. Az álajtó sértetlen volt, a titkos bejárat szintén érintetlen. Semmi jele a betörésnek, csakhogy a sír előterében elhelyezett amulettek, nyakláncok és serlegek eltűntek. Panaszt fognak tenni – folytatta Aszural. – Kérvényt nyújtanak be az Évmilliók Házához; bűnbakot fognak keresni, az pedig én leszek.

– Erről eszembe jut egy történet, amelyet ma este a gyerekeimnek akartam elmondani – válaszolta Amerotke.

Aszural felnyögött és elkapta a tekintetét.

– Megígérem neked – folytatta Amerotke könnyedén –, hogy amint ennek az ügynek vége, megkeressük a sírrablókat, akik képesek átsétálni a kövön és vályogon. Mit gondolsz a Meneloto ellen felhozott bizonyítékokról?

– Ahogy mondtad, bármivel hozakodott is elő a fáraó szeme és füle, Menelotónak mindenre megvolt a válasza. Mintha egy zenetjátszma lenne, ahol mind a két játékos sáncolja a másikat.

– Es a tanúk? – kérdezte Amerotke. – Peai?

– Meglehetősen visszataszító tanúja van. A nappalok és éjszakák peremén, az árnyékokban él – Aszural jobbra-balra ingatta fejét. – Peai szajhák körül forgolódik a kikötőknél. Mi több, nem veti meg a csinos fiúülepeket sem. Egy olyan férfi, aki egyszerre több serlegből iszik – némelyik tiszta, némelyik tisztátalan.

– De jó orvos.

– És tehetős ember. Nem hiszem, hogy hazudna – Aszural halványan elmosolyodott. – Nem vetemedne hamis tanúzásra a Két Igazság Csarnokában. Kötve hiszem, hogy Peai évekig szeretne robotolni a sínai aranybányákban.

– És Ladba?

– Barlangban lakik lent a Királyok Völgyében. Apró szentélyt tart fenn ott Meret-Szeger istennő tiszteletére. A harmónia embere.

Aszural megtorpant. Az udvar fái közül hosszú és gyászos bagolyhuhogás hallatszott.

– Ideje mennünk – mondta Amerotke. – Gondoskodj a szentély és a szobám biztonságáról.

Rátette a kezét a kilincsre.

– Vigyázz magadra.

– Hogy érted ezt? – fordult meg Amerotke.

– Ne add az ártatlant – vigyorodott el Aszural. – Thébában teljes a felfordulás. Az Ozirisz és Ízisz ezredek a városon kívül állomásoznak. Öt harcikocsi-századot felrendeltek délről. Nemcsak a víziültetvények, a hiénák évszakát is éljük.

– Ugyan már, Aszural, te a templomi őrség parancsnoka vagy, nem valami álomfejtő vagy jövendőmondó. A baljós előjeleket hagyd másokra.

– Márpedig ezekből van elég – felelte Aszural. – Az Élet Házának csillagjósai csillagot láttak

aláhullani az égboltról. A Nílus túlpartján a városban halottakat láttak sétálni az utcákon és sikátorokban. A fáraó egyetlen örököse még gyermek. Vannak, akik maguknak szeretnék megkaparintani a trónt. Legalább addig, amíg felnő.

– Bíró vagyok – emlékeztette Amerotke. – Én csak a fáraó törvényét képviselem.

Kinyitotta az ajtót és kisétált a Két Igazság Csarnokába.

Azon túl a templomudvar elnéptelenedett. Az apró oltárt bezárták, lábához virágcsokrot helyeztek. Az idősebb papok, a valódi papok tömjénnel hintették meg az ajtókat. Az írnokok elvitték a törvénykönyveket, a párnákat és a székeket. A csarnok kongott az ürességtől. Amerotke szerint így sokkal fenségesebb látványt nyújtott. Letérdelt az oltár elé, kitárta karjait és rövid hálaimát mormolt, aztán felállt és elhagyta a templomot. A csiszolt rézajtók kitárultak, majd becsukódtak mögötte. Amerotke végigsétált az oszlopcsarnokon, kiért a magasba törő gigászi pilonok közé. A Szfinxek Útja, a Dromosz szintén elhagyatott volt. Frissítő szellő kerekedett, miközben a halódó napsugarak táncot jártak a rózsaszínű szfinxeken, mintegy életre keltve azokat.

Egy csoportnyi kispap megtermett ökröket vezetett az egyik mészárszék felé, a szarvaikra lobogókat erősítettek, előkészítendő a reggeli áldozatot. Néhány elcsigázott zarándok a törpe isten, Bész sztéléje előtt gyülekezett az út végén. A törpe isten torz alakja alá szent hieroglifákat vésztek. A sztélé egy szökőkút vizében fürdött, a felcsapó víz végigcsorgott rajta és alul egy gránitmedencében gyűlt össze. A zarándokok bőrtömlőkbe gyűjtötték vizét, ami a szóbeszéd szerint biztos védelmet nyújtott a skorpió- és kígyómarás ellen.

Amerotke elhaladt mellettük. Most a templom hatalmas előkertjében járt. Megtorpant. Menjen egyenesen haza? Vagy sétáljon ki a várostól északra, és látogassa meg az Amon-Ré templomában áldozó papot, akinek azért fizetett, hogy imádkozzon a halott szüleiért? Amerotke mély lélegzetet vett: ez volt az a hely, ahol az isteni fáraó meghalt. Még azt hinnék, hogy hivatalos ügyben jár ott.

– Amerotke uram?

Megfordult.

– Á, Prenhoe, kedves rokonom!

A fiatal írnok csoszogó léptekkel odasietett hozzá. Sarujának egyik szíja szakadtan csüngött.

– Nem szeretnék az ügyről beszélni – figyelmeztette Amerotke.

Prenhoe próbálta leplezni csalódását.

– Számíthatok rá – kérdezte inkább –, hogy egy nap támogatod a bírói kinevezésemet? Persze csak valamelyik alsóbbrendű bíróságra.

– Természetesen. Az írnokok Házának tagja vagy. Átmentél a vizsgákon.

– Jó – Prenhoe keskeny arca mosolyora húzódott, aztán pislogott egyet. – Azt hiszem, jó nap volt a mai. Múlt éjszaka álmot láttam.

– Prenhoe – emlékeztette Amerotke. – Most nincs itt az ideje az álmaidnak, noha lassan eljön az alvás ideje – kinyúlt és megszorította Prenhoe csuklóját. – Menj haza!

A rokona elcsoszogott, Amerotke pedig elindult afelé a pálmaliget felé, ahol aznap korábban Szhufojt látta amuletteket árulni. A törpe az egyik fának dőlve mélyen aludt, gazdája sétapálcája és a napernyő mellette, ölében söröskancsó. Az amuletteknek vagy az értük kapott pénznek nyoma sem volt.

Amerotke leguggolt és a törpe füléhez hajolt.

– Aludni csak éjnek óráján szabad – jelentette ki fennhangon, Szhufoj egyik mondását idézve. – Miközben Ré uralkodik, használjuk ki a nappalt az életre; használjuk ki a fényt a boldogságra, egészségre és gyarapodásra.

Szhufoj felriadt.

– Á, gazdám! Tovább maradtál, mint gondoltam.

Feltápászkodott, a söröskupát pedig beletuszkolta a magánál hordott zsákba. Átadta Amerotkének a sétapálcáját, melynek feje íbiszformájúra volt kifaragva. Már éppen készítette volna a napernyőt, de Amerotke megütögette a homlokát.

– Mennyi sört ittál? – évődött. – Már régen nem tűz a nap, semmi szükség erre.

Szhufoj elfintorodott, aztán megfordulva mély hangon kántálni kezdte:

– Utat Amerotke uraságnak, a Két Igazság Csarnokának főbírájának! A szeretett fáraónk isteni szolgálójának! Az igazság írnokának! A szentséges papnak! Ré kegyeltjének!

– Csöndet! – Amerotke a vállánál fogva megragadta a törpét. Minden este eljátszották ezt a paródiát.

– De gazdám – Szhufoj torz arca nyájas mosolyra húzódott. – A legalázatosabb szolgád vagyok. Az a feladatom, hogy a dicsőségedet hirdessem, így minden szembejövő tudni fogja, ki is vagy valójában.

– Bíró vagyok – válaszolta Amerotke. – Egy fáradt bíró! Épp arra van szükségem, Szhufoj, hogy végigüvöltözd az utat.

Szhufoj próbált sértett képet vágni. Imádta ezt a magas, különös papot, ezt a tárgyilagos bírót, aki bár ridegnek látszott, valójában jóságos és igazságos volt, még ha egy kicsit túl kimért is.

– Csak teszem a dolgomat – nyafogta játékosan.

– Én meg az enyémet – kezdte Amerotke a szokásos vitatkozást.

Elhagyták az előkertet, és már a piactéren jártak.

– Mi is valójában a te munkád, gazdám? – Szhufoj rádőlt a napernyő nyelére, mintha egyfajta hatalmi jelvény lenne.

– Figyelni, meghallgatni, ítélkezni – Amerotke arca rezzenéstelen maradt. Rámutatott egy napbarnított, rikító ruhákba öltözött férfira. A férfi csuklóin aranyamulettekkel, fülében karikákkal a pálmafa alatt ücsörgött, ahol egy ősz hajú asszony keserű núbiai sört árult.

– Vegyük például azt az embert – mondta Amerotke. – Nézz rá, Szhufoj. Mit gondolsz, kicsoda ő?

– Egy szíriai? – töprengett a törpe. – Talán egy kereskedő?

– Egy fa alatt sört iszogatva?!

Szhufoj ismét odanézett.

– Elmondom, kicsoda – folytatta Amerotke. – Az arca napbarnított, viharvert, tehát a szabadban dolgozik. Nem hord sarut, a lábán a bőr kérges, megvastagodott, mégsem koldus, hiszen jól öltözik. Az övében hordott tőr ívelt pengéjű, nem Egyiptomban készült. Háttal a fának, kemény talajon ül, mégis láthatóan kényelemben érzi magát. Fogadni mernék, hogy föníciai, egy tengerész, aki lejött a hajójával a Níluson, eladta az áruját, és éjszakára szabadjára engedte a legénységet a városban.

– Mennyiben? – kérdezte Szhufoj.

– Egy deben ezüstben – felelte Amerotke rezzenéstelen arccal. – Menj és kérdezd meg.

A törpe odakacsázott. Az idegen végigmérte, de válaszolt a kérdéseire. Aztán megfordult, rámosolygott Amerotkére, és mondott még valamit. Szhufoj mérgesen visszatért.

– Igazad volt – dohogta, miközben fejét durcásan leszegve, bozontos szemöldöke alól nézett fel Amerotkére. – Föníciai tengerész! Két napja van itt, azonkívül üdvözletét küldi. Ismer téged, Amerotke uram!

A bíró felkacagott és továbbsétált.

– Csaltál! – morogta Szhufoj a nyomába eredve. – Nem tartozom neked egy fikarcnyi ezüsttel sem!

– Persze hogy nem. Úgy értem, miből is engedhetne meg az én szerény szolgám magának egy

ilyen tétet? Jól megfizetlek. De nem vagy kereskedő, ugye, Szhufoj? Nincs semmi eladnivalód. Nem üzletelsz.

Szhufoj pislogott egyet és másfelé nézett.

– Éhes vagyok – morogta. – Korog a gyomrom! Csoda, hogy még nem pereltelek be, amiért hagyod, hogy üstdobként riogassam a járókelőket. Talán épp ezt kellene tennem. Hagyni korogni, és akkor mindenki azt mondaná: "Itt jön szegény Szhufoj, Amerotke éhező szolgája; a főbíró sem járhat messze!"

– Eleget eszel – felelte a gazdája, és megveregette a törpe kopaszodó fejét. – Valójában felhizlallak, mint valami áldozati bárányt.

Amerotke továbbsétált, végig a kőlapokkal kirakott úton. A gazdája élcelődésén felbőszült Szhufoj a nyomában lihegett, olyasféle szólásokat idézve, hogy: "Nagy nevetésnek sírás a vége!"

Amerotke átvágott a piactéren, amely még mindig zsúfolt volt. Íves pengékkel felszerelkezett borbélyok gyülekeztek a bódéik körül a fák árnyékában, olyan simára borotválva a kuncsaftok fejét, amilyenre egy zúgó folyó koptatja a kavicsokat. Olcsó lőrétől részeg tengerészek tántorogtak örömtanyát keresve, ahol átmulathatják az éjszakát. A városőrök árnyékként követték az efféle alakokat, vaskos husánggal a kézben, a rendbontás első jelére várva.

A piac az utolsó talpalatnyi helyet is elfoglalta a kis nyitott terecskéken és keskeny beugrókban. Amerotke nem érzett feszültséget. A boltok nyitva voltak, a mészárosok és húskereskedők már régen befejezték az árusítást, hiszen ami árujuk reggel még frissnek számított, a hőségben mostanra megrothadt volna. A többi kereskedő sátorponyvái azonban még mindig kifeszítve tarkállottak a cölöpökön. Egy csoportnyi tisztátalan gyülekezett egy sütöde körül, a ház mögötti téren a forró homokban sütött kenyérre várva. Egy másik árushelyen hagymagumót árultak, ami a portékájukat fennhangon hirdető árusok szerint biztos módja volt a kígyólyukak eltömítésének. A pulton más "ínyencségek" is sorakoztak: gazellatrágya a patkányok távoltartására, légycsapóként szolgáló zsiráffarok, mézesbödönök és az édesítőnek használt köménymaggal teli dobozok.

A tömeg zajos volt és életteli. Gyerekek szaladgáltak sikoltozva a terménnyel roskadásig megrakott, ökör vontatta szekereket kerülgetve, melyek a városkapuk felé igyekeztek, mielőtt megszólaltak volna a kagylókürtök, és életbe lépett volna a kijárási tilalom. Két szamár hátán keresztülvetett házilagos hordszékeiken trónolva megtermett kereskedők kiabáltak és hadonásztak légycsapóikkal, hogy a tömeg engedjen utat nekik. Két nomarkhész, vidéki kormányzó próbált utat törni az Ezüst Háza felé. A tömeg nem vett tudomást a nomarkhészek előtt hordozott zászlókról, rajtuk a jelvényeikkel: egyiken egy nyúl, másikon két sólyom. Az emberek figyelmét a határvárosból, Szienából érkezett történetmondó kötötte le, egy alacsony, ráncos bőrű férfi, aki majmokat tanított be, hogy a két oldalán állva zsarátnokokat tartsanak a magasba, miközben ő az utazásairól mesélt a nagy tengeren túl, olyan országokról, amelyekről az emberek csak álmodozhattak. A vetélytársa, egy akrobata táncosnő tőle néhány lépésre próbálta magára vonni a figyelmet a testére erősített csörgőkkel és csengettyűkkel. A nő pörgött és tekergett, miközben egy fiatal lány dobot vert mellette, másik fuvolán játszott. Férfiak guggoltak köré, és ütemesen tapsoltak. A mesemondó félve, hogy elpártol tőle hallgatósága, még kacifántosabb történetbe kezdett.

Amerotke elmosolyodott és továbbsétált. Megfordult, arra számítva, hogy Szhufoj a nyomában jár, csakhogy a törpe eltűnt. Amerotke elfojtott egy káromkodást. Már sokszor megfenyegette szolgáját, hogy kötelet köt a derekára, és annál fogva vezeti, mint valami beidomított majmot. Szhufoj figyelme könnyen elkalandozott és szeretett elkószálni. Amerotke titokban aggódott érte: eltorzult orrával és satnya termetével az emberkereskedők bármikor szemet vethettek volna rá, hogy aztán egy bárkára felpakolva eladják valami gazdag

kereskedőnek, különcségek gyűjtőjének. Amerotke időről időre találkozott hasonló esetekkel a Két Igazság Csarnokában. Sétapálcája segítségével utat tört magának a tömegen keresztül.

– Szhufoj! – kiáltotta. – Szhufoj, merre vagy?

Egy tamarinduszfa előtt pillantotta meg az apró embert, ahol kisebb csoportosulás támadt. Az egyik faágról tábla csüngött, egy orvos szolgáltatásait hirdetve, egy specialistáét, az "ánusz gondozójáét".

Az orra alatt motyogva Amerotke félretolta az embereket. A doktor előtt a gyékénymatracon egy beteg feküdt széttárt lábbal – éppen sipolyt készült kimetszeni a páciens farpofái közül. Amerotke becsukta szemét. Sosem értette Szhufoj mély érdeklődését az emberi test működése iránt. A vállánál fogva megragadta a törpét.

– Nofret asszony már vár.

– Igen – Szhufoj még vetett egy utolsó pillantást a beteg fölé hajoló orvosra. – Valóban.

Vonakodva követte gazdáját a tömegen keresztül, végig a hatalmas városkapu felé vezető kanyargós úton. A kaput óriási kőpillérek alkották, mellettük égbetörő tornyokkal.

Aznap este először Amerotke észrevette, hogy valami megváltozott. A városőrség általában nem tartózkodott a helyén, a katonákat jobban érdekelték a szerencsejátékok, mint a járókelők vagy hogy mikor volt kapuzárás. Most azonban az elit Amon ezred egyik alakulata strázsált a kapunál, a földbe szúrt lándzsákra kötözött fáklyák fényében csak úgy csillogtak az olajozott bőr mellvértek és lábszárvédők. A tisztek árgus szemekkel figyelték a városból távozókat. Egyikük felismerte Amerotkét, kurtán meghajolt, és intett a főbírónak, hogy nyugodtan mehet.

Amerotke és Szhufoj keresztülment a kapun, majd tovább a bazaltlapokkal kirakott úton. Jobbra tőlük Amerotke a hömpölygő Nílust látta és rajta egy hajó kifeszített vitorláit; a nádasban gyerekek játszottak. Bal kéz felé városba bevándorolt parasztok vályogviskói sorakoztak. Ezek az emberek nem engedhették meg maguknak, hogy a falakon belül vegyenek házat maguknak, így a Nílus partjáról hoztak iszapot, és maguk építették fel házaikat – egyszerű, földszintes kalyibák kusza labirintusát, ahol nemcsak a város vagy a közeli kőfejtők munkásai húzták meg magukat, hanem a törvény elől menekülők is. Az itteniek mindenesetre nem zavartatták magukat, a házaik előtt ücsörögtek, beszélgettek és viccelődtek, elnézték, ahogy a meztelen gyerekek szaladgálnak. A levegő sózott hal, olcsó sör és a helyben sütött kemény cipók illatától volt terhes. Ahogy Amerotke elhaladt, néhányan talpra álltak és őt fürkészték. A főbíró hallotta, hogy a nevét suttogják, aztán az emberek leültek. Hamarosan kiért a Tisztátalanok Falujából, onnantól kezdve pedig az út meredeken emelkedni kezdett. Amerotke a dombtetőn megpihent, és csak élvezte a hűs szellő simogatását. A folyón túl megpillantotta a Holtak Városának fényeit, a műhelyeket és ravatalozókat.

Saját szülei sírjára gondolt a szirtek túloldalán, és megfogadta, ellátogat oda, amint ideje engedni. Ellenőriznie kell, hogy minden rendben van-e, a felbérelt áldozó pap hagyott-e ételt a bejárat előtt és hogy odamegy-e naponta imádkozni. Eszébe jutottak a sírrablások. A tolvajnak elképesztően ügyesnek kell lennie! A legtöbb sírrabló egyszerűen betört a kriptába, felhíva ezzel magára a figyelmet. Végül mindig elfogták és kegyetlenül megbüntették őket. Aszural szerint ezek a tolvajok másmilyenek voltak: úgy surrantak ki-be, akár az árnyak. A bíró eltöprengett, vajon ezek a rablók már annak a fáraónak a sírját is megtalálták, akinek az udvarában felnevelkedett, a harcos I. Tuthmósziszét? Amerotke még most is összerezzent, ha eszébe jutottak a történetek. Tuthmószisz állítólag rabszolgák és bűnözők egész seregét hajtotta egy elhagyatott völgybe, ahol titokban kiásták a sírkamráját, a bejáratot pedig ügyesen álcázták. A munkásokat később barbár módon egyenként lemészárolták, hogy véletlenül se árulhassák el senkinek a titkot. Igaz-e vajon, töprengett Amerotke, hogy ezeknek a halottaknak a lelkei éjszakánként átkelnek a Níluson, hogy meglátogassák hátrahagyott szeretteiket?

– Gazdám, azt hittem, sietünk. Ami azt illeti, láttad azokat a katonákat? – Szhufoj láthatóan elfelejtette a sérelmét, amiért elrángatták a doktortól.

– Milyen katonákat? – kérdezte Amerotke.

– A kapunál. Igaz az, gazdám, hogy a Béke Házát hamarosan felváltja a Háború Háza?

– Az isteni fáraó eltávozott a távoli horizont felé – válaszolta Amerotke. – Az örököse a fia, III. Tuthmószisz. Lesz némi feszültség, hogy ki szerzi meg a régensi hatalmat, de végül minden elrendeződik.

Igyekezett magabiztosnak mutatkozni, de, noha Amerotke elfordította az arcát, Szhufoj tudta, gazdája csak őt próbálja megnyugtatni. Miközben a pálmafa alatt ült és amuletteket árult, Szhufoj hallotta, hogy mit beszélnek az emberek. A királyi kör, az ifjú fáraó közeli tanácsadói, megosztott volt. Egy vezető fog kiemelkedni és magához ragadja a hatalmat, de vajon ki lesz az? Rehmiré, a vezír? Omendap tábornok, a fáraó seregeinek parancsnoka? Esetleg Bailetosz az Ezüst Házából? Más nevek is felmerültek, így a fáraó hitvese és féltestvére, Hatsepszut is szóba került. A kereskedők nyugtalanok voltak és nem rejtették véka alá aggodalmaikat. Harcikocsi-századokat és gyalogos csapatokat rendeltek vissza a határ mellől. De mivel fog ez járni, kérdezték? Vajon a homoklakók, a líbiaiak, a núbiaiak bele fognak avatkozni az üzletükbe? Ha a hadigályák felhajóznak Théba alá, újra kalózok lepik el a Nílust?

– Azt hiszem, nagyon óvatosnak kell lenned – Szhufoj felzárkózott Amerotke mellé, és a napernyőt másik kezébe átvéve megfogta a gazdája karját. – Hallottam az ítéletedről. Az emberek nem értik, hogyan lehet az, hogy egy fáraót megmar egy vipera, de csak akkor hal meg, amikor belép Amon-Ré házába.

– És mit mondanak az emberek? – kérdezte Amerotke.

– Azt, hogy ez az egész egy ítélet. Az istenek fognak igazságot szolgáltatni.

– Akkor nem sokat tehetünk – sóhajtott fel Amerotke. – Jelen pillanatban azonban fáradt vagyok, Szhufoj, és éhes.

Továbbsétáltak, elhaladva a fényűző rezidenciák magas kerítései előtt, jókora fakapuik éjszakára bezárva. Ezen a kellemes, zöldellő területen, alig kőhajításnyira a Nílustól, szinte naponta épültek új házak, hiszen a csatornákon könnyen ide lehetett vezetni a vizet és a kerti kutak is bőven fakadtak.

Végül elértek Amerotke házához. Szhufoj megdöngette a hatalmas fakapuba vágott kisebb ajtót.

– Kinyitni! – kiáltotta Szhufoj. – Utat Amerotke uraságnak! Az ajtó nyomban kitárult, Amerotke pedig belépett. Mindig is szerette a napnak ezt a szakát. Amint a háta mögött bezáródott az ajtó, úgy érezte, mintha egy másik világba csöppent volna. A saját paradicsomába tágas kertekkel, gyümölcsösökkel, méhkasokkal, virágokkal és fákkal. A kapuőr morgott valamit Szhufojnak. Amerotke körülnézett, mindent rendben talált. Az olajjal teli alabástromedényeket elhelyezték a tartóikban és meggyújtották. Rápillantott a nyári lakra – a teteje apró piramist formázott –, mely a mesterséges tóra és Khemre, a kertek istenének szobrára nézett.

Végigsétált a fák sorfala között, melyek a főépületet, egy jókora háromszintes házat szegélyeztek, aztán felment a lépcsőkön, keresztül a festett oszlopok között az előcsarnokba, ahol a rózsaszín mennyezetet vaskos cédrusgerendák alkották. A vörös falak tetején és alján fodros virágokat ábrázoló fríz futott végig. A levegőben tömjén és mirha illata terjengett.

A szolgálók egy kancsót és tálat hoztak Amerotkének, hogy megmosakodjon. Leült egy padra és levetette a saruját. Miközben megmosta a lábát a tálban és megtörölte egy durva vászontörülközővel, az emeletről két fia nevetését és kiabálását hallotta. Szhufoj átnyújtott neki egy csésze fehérbort, hogy kiöblítse a torkát és megmossa fogait. Zajt hallott, mire felkapta a fejét. Nofret jött le a lépcsőn. Elbűvölte a nő szépsége, és ha ránézett, mindig Maat szobrára

emlékeztette: a nő kökényszín szemei csillogtak, kiemelve körülöttük a sötét szénkarikákat, telt ajkait vörös okkerrel festette be. Redőzött, rojtokkal díszített köntöst viselt és egy hímzett kendőt, amit elöl drágaköves csat fogott össze. Odalépett hozzá, ezüstszíjas sarui halkan csattogtak a padlón. Új, aranyszálakkal átszőtt parókát hordott, szépen befonva és beolajozva. A nyakát kék és sárga kövekből kirakott lánc övezte, amely csak úgy szikrázott az olajmécsesek fényében. Nofret mögött szíriai szolgák gyülekeztek. Amerotke egy röpke másodpercre elkapta egyikük tekintetét; Valea volt az, akinek izzó pillantása mindig megbizsergette. A lány nem volt kihívó vagy szemérmetlen, de Amerotke időről időre észrevette, hogy őt bámulja, fürkészi. Nofret lábujjhegyre állt, és megcsókolta előbb az arcát, aztán a száját. Szorosan odasimult a férfihoz.

– Korábbra vártalak, mi történt?

Amerotke a feje fölött rápillantott a szolgálókra. Nofret megfordult és csettintett egyet. A szolgálók, Szhufojt leszámítva eltűntek. Nofret bevezette Amerotkét a hatalmas étkezőcsarnokba, amelyet zöldre festett oszlopok szegélyeztek, a talpukat és a tetejüket sárga lótuszvirágok díszítették. Apró, lakkozott asztalokra kenyérrel és gyümölcsökkel teli tálakat helyeztek. A csarnok túlvégén a falba épített jókora borerjesztő kádak kellemes illatot árasztottak. Pompás bútorok sorakoztak mindenfelé, a legfinomabb cédrus- és szikomorfa, ezüst- és elefántcsont berakásokkal: fejtámaszos heverők, ívelt fedelű ládák, csodásan faragott székek és padok. A falakon színes drapériák feszültek, a csillogó padlót festett gyapjúszőnyegek borították.

Az ajtó bezárult mögöttük. Nofret még egyszer megcsókolta Amerotkét, az egyik asztal melletti székhez vezette, és egy kupa bort kínált neki, fehéret, felüdítőt.

– Mi történt? – kérdezte ismét Nofret. – Hallottam a híreket...

Amerotke belebámult a boroskupába. Miért ilyen türelmetlen, merengett magában. Ennyire sokat jelent neki?

– Meneloto ártatlan – mondta feleségének. – Csak az istenek ismerik a fáraó halálának igazi okát.

Kortyolt egyet, és igyekezett figyelmen kívül hagyni Nofret akaratlan, hosszú sóhaját. Vajon a megkönnyebbülés hangja volt?

– Jól nézett ki – folytatta. Felemelte a kupát, és a pereme fölött rámosolygott a nőre. – Jól viselte a tárgyalást. Bátor, akár egy oroszlán. De hát mindig is ilyen volt, nem igaz?

Nofret csak mosolygott. Amerotke legszívesebben belecsípett volna saját magába. A felesége a legkevésbé sem tűnt zavartnak vagy nyugtalannak. Most jött csak rá, milyen ostoba volt. Erről az ügyről beszélnek egész Thébában. Miért ne érdekelhetné a feleségét! A pletykákat és szóbeszédet leszámítva milyen bizonyítéka van, hogy Nofretnek és Menelotónak valaha köze lehetett egymáshoz? De még ha így volt is, vajon ez azt jelenti, hogy háltak egymással?

– Apa! Apa!

Dübögés hallatszódott az ajtó felől, ami nyomban ki is vágódott. Amerotke két fia, az ágyékkötőt leszámítva teljesen meztelen Ahmesz és Kurfai viharzott be rajta, nyomukban az éppen pávián utánzó Szhufojjal.

– Ettetek? – cibálta meg játékosan Amerotke a két fiú haját. Tényleg két év lett volna közöttük? Ha Ahmesz nem lett volna pár hüvelykkel magasabb, nem lehetett volna megkülönböztetni őket.

– Az emeleten eszünk – jelentette ki Nofret. – Legalább élvezhetjük az esti szellőt – ragyogó mosolyt küldött Szhufoj felé. – Te is csatlakozhatsz hozzánk!

Felmentek az emeleti szobába, ahol a szolgálók már feltálalták a sült libákat, a mézzel teli edényeket és a zöldségtálakat, és meggyújtották az olajmécseseket. A házigazda kedvenc magas támlájú székét odaállították az erkélyre vezető nyitott ajtó mellé. Az ég tiszta volt, a csillagok fényesen ragyogtak. Amerotke úgy érezte, ha kinyújtaná a karjait, megérinthetné őket. A fiúk

csacsogtak. Nofret szorosan Szhufoj mellé ült. Amerotke sosem értette kettőjük kapcsolatát. Tudta, hogy Szhufoj megnevetteti a nőt a piacról, a kereskedők és árusok trükkjeiről és ravaszságáról szóló történeteivel.

– Mesélj valamit! – követelte Ahmesz, miután megvacsoráztak. – Apa, egy történetet ígértél!

– Á, igen.

– Tényleg megígérted – erősítette meg Szhufoj csillogó szemmel, miközben megdörzsölte az orra helyén éktelenkedő csúf hasadékot. – Én kiszagolom a jó történeteket!

A fiúk és Nofret felkacagtak.

– Élt egykor egy fáraó – kezdett bele Amerotke –, aki felépített egy nagyon-nagyon erős kincstárat. Titkos ajtói voltak, amiket csak ő tudott kinyitni, ablakai vagy rejtett bejáratai viszont nem voltak. Megmérgezte az építészt, az ember meg is halt, ám a gonosz fáraó nem vett tudomást a szegény özvegy és a két fia nyomoráról.

– Melyik fáraó volt ez? – tudakolta Kurfai. Ötévesen Kurfai roppant kíváncsi volt.

– Régen történt – válaszolta Amerotke. – Mindenesetre amikor az építész meghalt, a fáraó az összes aranyát és ezüstjét ebbe az új kincsesházba vitte. Csakhogy a következő reggel felfedezte, hogy az arany és ezüst egy része hiányzik.

– Az ajtót nem nyitották ki? – kérdezte Ahmesz.

– Az ajtók zárva voltak, érintetlenül lepecsételve. Ahogy mondtam, ablakok vagy titkos bejáratok egyáltalán nem vezettek a kincstárba.

– Mi történt ezután?

– A fáraó tanácskozott a legbölcsebb embereivel – a főbíró elmosolyodott. – De már csak holnap folytatom a mesét. Ideje aludni menni.

Szhufoj megfogta a rábízott gyerekeket és kivezényelte őket a szobából. Amerotke belebámult az éjszaka sötétjébe, le a Nílus felé, és azon merengett, vajon a királyi palotában hogy fogadták a Két Igazság Csarnokában hozott döntését.

5. fejezet

A nílusi nagy kikötő közelében magasodó királyi palota, az Évmilliók Házának oszlopcsarnokában Hatsepszut, a távoli horizont felé eltávozott II. Tuthmószisz isten hitvese helyet foglalt a királyi kör előtt. Leült az asztal elé odakészített székre, és gyorsan körbepillantott. Ez volt a trónterem, minden hatalom forrása; a legnagyobb szék, az élő isten trónusa a csodás baldachinnal, melyet Hórusz vörös és aranyszínű szobra díszített, oroszlánmancs formájúra vésett karfáival most üresen tátongott. A hímzett aranybrokáttal díszített zsámoly, melybe Egyiptom ellenségeinek nevei voltak bevésve, igencsak elhagyatottan állt a trón mellett. Hatsepszut ajkába harapva a trón faragott lábait bámulta, melyek egy ugró oroszlán lábait mintázták. Ez a trón őt illeti! A trón mellett egy míves állványon ott feküdt Egyiptom vörös és fehér kettős koronája, melyet a tündöklő ureusz, a rubinszemű ágaskodó kobra ölelt körül, rettegéssel töltve el Egyiptom ellenségeinek szívét. Előtte egy gyöngyberakásos asztalon a fáraó jelképei sorakoztak: a pálca, a korbács, a sarló alakú kard, mellettük pedig a kefresh, a fáraó harci koronája.

Hatsepszut egyszerű fehér tunikát viselt, nyakát drágakövekkel kirakott nyakék díszítette. Megpróbálta palástolni érzelmeit. Igazság szerint még mindig viselnie kellene a keselyű fejdíszt, Egyiptom királynőjének a koronáját is. A királyi korona őrzője – Rehmiré vezír pufók képű szolgája – azonban ezt nem tartotta helyénvalónak. Mások is osztották ezt a véleményt. Az ékszerek őrzője, a királyi legyezőhordó, a királyi balzsamok felügyelője, mindannyian rámutattak, hogy mostohafia, Tuthmószisz a fáraó, és a királyi kör fogja eldönteni, hogy ki

legyen a régens.

– Hány éves is vagy? – negédeskedett a királyi korona őrzője.

– Ismered a koromat – válaszolta nyersen Hatsepszut. – Nem vagyok még tizenkilenc éves – megköszörülte a torkát. – De isteni vér csörgedezik az ereimben. A fenséges Tuthmószisz fáraó lánya, az ő isteni fiának hitvese vagyok.

A királyi korona őrzője elfordult, de Hatsepszut biztosra vette, hogy a többi talpnyalónak a következőt suttogta: "Na ne mondd!", fojtott kuncogást váltva ki belőlük.

Tudom, hogy hová kívántok, gondolta Hatsepszut, körbejártatva tekintetét az udvaroncokon. *A Bezártság Házába, a hárembe a többi nővel együtt, ahol mézen, boron és kenyéren, a finomabbnál finomabb pástétomokon olyan kerekre híznék, akár egy borosdézsa.* Az itt lévő emberek közül vajon kiben bízhat meg? Csak azért volt itt, mert annak volt a lánya és annak az egykori felesége, akinek. Higgadtan és tiszta fejjel kell gondolkodnia. A kör túloldalán Rehmiré, a vezír ült. Az arca keskeny volt, a szemei táskásak. Horgas orra jól illett jelleméhez! Borotvált fejével és a mindig áhítatos képével Rehmiré Hatsepszutot egy jelentéktelen papra emlékeztette. Alattomos egy alak! Ő felügyelte az Ezüst Házának írnokait, így könnyen az arannyal, ezüsttel, drágakövekkel vagy éppen ékszerekkel teli ládák mélyére nyúlhatott. Hatsepszut gyorsan megtanulta, hogy minden embernek megvolt a maga ára. Vajon Rehmiré mindannyiukat megvásárolta? Az udvari tisztségviselők ültek és illatosított legyezőikkel vagy kikeményített strucctollakkal legyezgették magukat. Az illatos légáramlat hűsítette őket, míg a legyező jótékonyan elrejtette arcukat. Egyikükben sem bízott, érdeklesők voltak mindannyian! Olyanok voltak, akár a folyó, mindig arrafelé sodródtak, amerre a talaj lejtett. Egy kicsit azért mégis inkább a kör felé? Hatsepszut megrázta illatosított legyezőjét. Ezek mások voltak: Omendap, a hadsereg parancsnoka. Ő mindig is kedvesen nézett rá, habár legtöbbször úgy tűnt, hogy Hatsepszut keblei és nyaka sokkal inkább érdekli a férfit, mint szellemi adottságai. Vajon a testével meg tudná őt nyerni magának? Es a többi katonát? A legkiválóbb ezredek, az Amon, az Ozirisz, a Hórusz, a Ré és az Íbisz vezetőit? A katonák határozottan kényelmetlenül érezték magukat fehér vászon egyenruhájukban, hivatali jelképüket, a kis ezüstbárdokat szorongatva. Mit is mondott az apja?

"Hatsepszut, a katonák ritkán vásárolhatók meg arannyal és ezüsttel. Ők mindig is a fáraóért és a királyi vérért fognak küzdeni."

Hatsepszut kezdte magát rosszul érezni. Balra nézett. Egy magas, borotvált fejű fiatal férfi őt bámulta. Szorosan a fejére simuló sapkát viselt, az arckifejezése zavaróan sokatmondó volt. Arca meglehetősen ráncos volt és húsos, ajkai teltek. Fehér ruhája a nyakánál alaposan elkoszolódott. Légycsapó volt nála, melyet az arcához ütögetett, a tekintete azonban rászegeződött. Hatsepszutot szinte már szórakoztatta a szeméből sütő kéjvágy. Minden udvari szabályt és protokollt figyelmen kívül hagyva a fiatal férfi pillantásával szinte levetkőztette őt. Nyelvét kidugta és a szája szélét nyalogatta. A legkevésbé sem zavarta, hogy észrevették, szemét továbbra is Hatsepszuton legeltette. A férfi nem tudott nyugodtan ülni, miközben a többiek elfoglalták a helyüket és a tisztviselők maguk elé tették az irataikat, izzó tekintete meg se rezzent.

Íme egy ember, gondolta Hatsepszut, *akinek a testét és a lelkét megvásárolhatnám, de vajon ki ő?* Közvetlenül a tőle jobbra álló szent emberhez, Amon-Ré templomának egyik főpapjához fordult, és beszédbe elegyedett vele.

– Ki az a fiatal férfi? – kérdezte suttogva Hatsepszut. – Az, aki olyan kényelmetlenül érzi magát!

– Szenenmut – dörmögte. – Egy felkapaszkodott közember.

– Á, igen! – Hatsepszut elfordult és alig láthatóan elmosolyodva oldalra pillantott. Szenenmut! Már hallott róla. A férfi, aki a semmiből emelkedett ki. Bátor harcos, kiváló katona. Otthagyta a

hadsereget és az udvarhoz csatlakozott, ahol hamarosan a fáraó síremlékeinek és templomainak munkafelügyelőjévé vált. Hatsepszut emlékezett a nevére!

Köhögést hallott és látta, hogy Szetes csatlakozott hozzájuk. A férfi őszintén rámosolygott és kacsintott. Hatsepszut megkönnyebbülten mosolygott vissza. Jó érzés volt egy baráti arcot látni. Ő és Szetes évek óta ismerték egymást. Hatsepszutnak szüksége volt ennek a befolyásos, gazdag embernek a támogatására, aki magas rangú pap, királyi főügyész, a fáraó szeme és füle volt. Szetes egyike volt halott férje legjobb barátainak, és befolyásos embernek számított a királyi udvarban. Hatsepszut mély lélegzetet vett, orrlyukai kitágultak, és próbálta összeszedni magát. Nem veszítheti el a nyugalmát, nem láthatják az ellenségei, milyen gyenge és sebezhető is valójában. Egy napon még földig fognak borulni előtte! Addig azonban sok veszéllyel kell szembenéznie, töprengett Hatsepszut szemeit behunyva. Az a valaki időről időre odarendelte Széth kis kápolnájához, hogy újabb fenyegetésekkel és ördögi zsarolással teli levelet adjon át. Ha ezek a titkok kitudódnának, Rehmiré megmutatná valódi arcát és a Bezártság Háza maga lenne a paradicsom ahhoz a sorshoz képest, amikkel megfenyegethetné.

– Halljuk hát!

Hatsepszut összerezzenve nézett fel. A cédrusajtót az őrök még korábban bezárták, az írnokok és a hivatalnokok már elmentek. Az olajlámpák fényesen világítottak; a tanács megkezdte ülését. Egy pap az üres trón felé fordulva felállt. Ha Tuthmószisz élne, most abban ülne, az örököse viszont éppen mélyen alszik a Kényelem Házában, a fáraó magánlakosztályában.

– A fényességes fáraó! – kezdte a pap éneklő hangon, kezeit felemelve. – Alsó- és Felső-Egyiptom királya, az igazság szószólója, Ré fia, az arany Hórusz, a korona viselője, a kobrakígyó ura! – folytatta, nem törődve azzal a ténnyel, hogy olyan fiatal fiúcskáról beszél, aki még egy kardot sem tud megtartani, nemhogy háborúzni. – Erős bika a szánalmas etiópiaiak ellen! Patái eltiporják a líbiaiakat!

A dicsőítő ének pedig folytatódott tovább. Hatsepszut visszafojtott egy ásítást. Végül a pap befejezte a himnuszt és visszavonult. Rehmiré összecsapta kezeit, előrehajolt, a szemei mosolyogni látszottak.

– Elintéznivalónk van, mielőtt a királyi kör, ez a tanács ülésezni kezd – jobbra nézett, Bailetoszra, a főírnokra. – Az előttünk álló ügyek titkosak.

Hatsepszut megacélozta a tekintetét. Először a szokásos beszámolókra került sor a terméshozamról, a külhonból érkezett követekről; az Ezüst Házában lévő arany- és ezüstrudakról, a fáraó lánytestvéreinek egészségi állapotáról. Hatsepszut csak akkor nézett fel, amikor Szenenmut rövid, ám csípős beszámolója következett a királyi sírokról. A fiatal férfi hangja lágy volt, mégis tiszta. Nem nézett Rehmirére, tekintetét az asztalra szegezte. Hatsepszut izgatottan összekulcsolta kezeit. A lelke mélyén érezte. Íme, itt volt egy ember, akit a vezír nem vett meg. Omendap, aki a fáraó halála óta furamód csöndes volt, rövid, tömör beszámolót tartott a csapatok mozgásáról, a határok megerősítésének állásáról a Nílus mentén és az Első Zuhatag közelében. Rövid, szaggatott mondatokban beszélt. Hatsepszut gyomra összeszorult. Omendap szavai sötét képet festettek. A kémek és felderítők mozgolódásról számoltak be Egyiptom határai mentén. A Vörös Földeken, az Egyiptomtól nyugatra és keletre fekvő pusztaságon a líbiaiak bármikor felsorakoztathatták a csapataikat. A délkelet felé küldött felderítők sivatagi vándoroktól szerzett hírei szerint, amikor az etióp törzsek értesültek a fáraó haláláról, nyíltan hirdetni kezdték, hogy a sivataglakók kivétel nélkül vegyék semmibe az egyiptomi határőrséget és vámokat. Egyöntetűen hangoztatták, ha nincs fáraó, akkor sarcot sem kell fizetni. Végül pedig, a Hórusz útján túl, amelyik Sínait átszelve Kánaánig futott, Egyiptom nagy riválisai, a mitannik várakoztak felfegyverkezve.

– Fontos, hogy a tanács nevezzen ki régenst, aki a fáraó nevében cselekedni fog – vonta le a

következtetést Omendap.

– Hadd vonuljak ki! – csapott öklével az asztalra Ipuwer, a Hórusz ezred parancsnoka. – Hadd válasszuk meg mi az ellenségünket! Hadd hozzuk őket vissza Thébába, ahol összezúzhatjuk a fejüket, és testüket kilógathatjuk a falakra elrettentő példaként mindenki számára!

– Ki ellen akarunk mi felvonulni? – kérdezte Omendap. – A líbiaiak ellen? Ők semmi rosszat nem tettek. A núbiaiak ellen? Lehet, hogy árulást terveznek, de egyelőre csendben vannak. Honnan tudhatjuk, hogy ellenségeink valójában nem tömörültek egy hatalmas titkos szövetségbe? Hogy nem arra várnak éppen, hogy mi rohanjuk le őket? A gyengeség jelének fogják tartani és indoknak a háborúra.

Szavai nyomán megdermedt a levegő, Ipuwer pedig idegesen feszengeni kezdett a székében.

– Két fontos napirendi pontunk van – folytatta könyörtelen hangon Omendap. – A fáraó halála körüli rejtélyt tisztázni kell. Továbbá régenst kell kineveznünk.

Szetesre nézett. A királyi főügyész tekintetét gyorsan Hatsepszutra irányította, aki egyetértően mosolygott.

– Nos? – Rehmiré Hatsepszutra szegezte tekintetét, szemében gyűlölet tükröződött. – Hogy halad Meneloto kapitány ügye?

– Sehogy – válaszolt tömören Szetes. – A jelenlévők közül mindenki tudja, mi történt a Két Igazság Csarnokában. Amerotke, a főbíró ahelyett, hogy megfejtette volna a rejtélyt, csak újabbakat vetett fel. Holnap reggelig elnapolta az ügyet.

Hatsepszut szótlanul ült és hallgatta, ahogy Szetes röviden összegzi, mi is történt a tárgyaláson. A királyi főügyész rá sem pillantott, Hatsepszut pedig megmarkolta az asztal szélét. Miután Szetes befejezte mondanivalóját, csönd ült meg a termen. *Rehmiré most támadni fog,* gondolta Hatsepszut. A vezír felemelte légycsapóját, és lágyan az arcához ütögette.

– Bölcs dolog volt ez? – kérdezte negédesen.

– Mi volt bölcs dolog? – szólalt fel a talpnyaló, törtető Bailetosz, az Ezüst Házának főírnoka.

Rehmiré horgas arcán mosoly tükröződött, gyíkszerű pillantása Hatsepszutra siklott.

– Az isteni fáraó lelke eltávozott a messzi láthatár felé – jelentette ki a vezír. – Távozása bánattal és fájdalommal tölt el minket. Théba lakói a porban fetrengenek, fejükre hamut szórnak. Jajveszékelésük északtól délig, a Deltától az Első Zuhatagig elhallatszik. De immár eltávozott közülünk! Miért is kutatnánk elmenetelének okát? Egy vipera megmarta a sarkát. Az istenek akarata volt!

Hatsepszut csendben maradt. Nem fogja elmondani nekik, milyen utasítást kapott. A zsaroló leveleket író ismeretlen világosan kikötötte, hogy a fáraó halálát hogyan kell előadni. Hatsepszut nem tudta elfelejteni azt a szörnyű reggelt, amikor férje Amon-Ré hatalmas szobra előtt összeesett. Azt, ahogyan tetemét egy oldalkápolnába vitték. Amíg ő ott gyászolt, egy újabb neki címzett levelet talált, határozott utasításokkal arra vonatkozóan, hogy mit kell tennie. Mi más választása maradt, mint hogy engedelmeskedjen? Hatsepszut testén végigfutott a hideg. A zsaroló bizonyára itt van közöttük. Talán maga Rehmiré? Biztos, hogy a királyi kör tagjai közül való. Hatsepszut korábban még úgy gondolta, saját maga képes lesz felkutatni az illetőt. Talán ha a levelek nem érkeztek volna meg a férje hazatérte előtt? Persze nagy részét már előre Thébába küldték, jóval a fáraó érkezte előtt.

– Úrnőm?

Hatsepszut felkapta a fejét. Azt kívánta, bárcsak ne csordult volna végig a homlokán az az izzadságcsepp, de nem merte felemelni a kezét és letörölni.

– Bocsánatodat kérem, vezír uram. Belefeledkeztem halott férjem fájó emlékébe.

Hatsepszut örömmel tapasztalta, hogy némelyik parancsnok bölcsen bólogat, látható ellenszenvvel az arcukon. Talán Rehmiré túllőtt a célon? Végtére is ő volt a gyászoló özvegy. A

férje, az isteni fáraó tisztázatlan körülmények között halt meg! Minden joga megvolt elrendelni a vizsgálatot.

– Úrnőm – nyomta meg a hangsúlyt Rehmiré. Hüllőszerű szemeivel pislogott egyet, mint mindig, amikor gúnyolódott. – Úgy véled, bölcs dolog volt a piaci pletykák céltáblájává tenni az ügyet? Igaz az, Szetes uram, hogy királyi főügyészként igencsak vonakodtál elvállalni az ügyet?

– Vezír uram – emelte fel jobb kezét Szenenmut. – Vezír uram, ha Hatsepszut úrnő… ha őfelsége – hangsúlyozta külön az utolsó szót –, ki óhajtja vizsgáltatni az ügyet, ám legyen. Közülünk senki nem emelt szót ellene. Közülünk senki nem kifogásolta. Amerotke főbíró feddhetetlen jelleme közismert. A fáraó halála fölöttébb rejtélyes, ennélfogva ki kell vizsgálni.

– Egyetértek – szólt közbe – Szetes. – Én azt tanácsoltam őfelségének, hogy ne csináljon államügyet a kérdésből. Persze ha mint királynő igazságot követel…

Szavai nyomán egyetértő morajlás támadt a teremben. Hatsepszut megnyugodott. Rehmiré azonban nem akarta veszni hagyni az előnyét. *Köröz, mint egy sakál,* gondolta Hatsepszut. *A régensséget akarja és hatalmat a királyi kör felett. Mindenáron be akarja bizonyítani, hogy üresfejű vagyok és erőtlen! Bezárva akar látni a Bezártság Házában! Vállon ragadni az ifjú Tuthmósziszt és kikiáltani magát a fáraó régensének! Vajon meddig maradnék életben a Bezártság Házában pénz, hatalom, befolyás nélkül?*

Rehmiré kinyitotta az ezüsttel szegett bőrzsákot, melyet a tanács többi tagjához hasonlóan magával hordott, amelyben magánjellegű leveleit és iratait tartotta.

– Hallottuk Omendap véleményét a határaink helyzetéről – mondta. – Továbbá a kémeinktől származó jelentéseket is. Ez ennek a találkozásnak az oka. Csakhogy a hírek még baljósabbak. A birtokomba került egy, hogy is fogalmazzak… – elmosolyodott, és előhúzott egy iratot –, bizonyíték, miszerint Líbia és Etiópia hercegei szövetséget terveznek Egyiptom ellen.

– Annál jobb! – szólalt meg Szenenmut már-már pimasz hangon. – De vezír uram, kinek adjanak az istenek egészséget, bőséget és hosszú életet! Azt hiszem, éppen Szetes uram jelentését tárgyaltuk az Amerotke főbíró előtt álló ügyről a Két Igazság Csarnokában.

Hatsepszut oldalra pillantott. Szetes fejét lehajtva vigyorgott, a parancsnokok némelyike pedig a kezével takarta el az arcát. Rehmiré olyannyira rosszindulatú volt, olyannyira készült lecsapni, hogy közben súlyosan megsértette a királyi ügyészt azzal, hogy csak úgy magától áttért egyik kérdésről a másikra. Rehmiré arca szinte eltorzult a dühtől. Mély lélegzetet vett, és kezével intett, hogy a saját emberei ne keveredjenek bele a vitába.

– Elnézést kérek, Szetes uram, mi is volt a javaslatod?

– Az, hogy ne avatkozzunk bele az igazság menetébe – felelte Szetes fesztelenül. – Hagyjuk, hogy Amerotke uram meghozza a döntését. Ezt meg kell várnunk – Szetes széttárta az ujjait az előtte álló asztalkán. Rápillantott a terem túlsó falán lévő frízre, egy kék, zöld és aranyszínnel festett dicsőséges csatajelenetre, amelyen az egyiptomi seregek győzelmet aratnak a tengeri népek felett. – Hadd tegyem hozzá, szerintem Amerotke uraságot is meg kellene hívni a királyi körbe. Ahogy azt tudjátok, nagy bölcsességű, tiszta jellemű ember. Lehet, hogy kérdéseket tenne fel, amelyeket talán jobb lenne itt megválaszolni, mint a Két Igazság Csarnokában. Mi több – tette hozzá –, az elkövetkező hónapokban esetleg hasznát vehetjük a tanácsainak és bölcsességének.

– Legyen hát így – csettintett Rehmiré. – Későre jár az idő – megütögette a papiruszdarabot. – Szakítsuk félbe egy időre az ülést, aztán megtárgyaljuk az esedékes kérdéseket. Sereget kell küldenünk délre, le egészen az Első Zuhatagig.

– Miért? – kérdezte Omendap.

– Mert onnan fog jönni a támadás – folytatta Rehmiré. – El kell döntenünk, melyik hadtestek, a királyi kör mely tagjai kísérik el a főparancsnokot – tekintete átsuhant Hatsepszuton. – Ki fogja

vezetni a fáraó seregét?

A vezír letette a légycsapóját.

– Hoztam egy kis bort, a legfinomabb moiriszi. Igyuk meg, aztán visszatérünk ezekre a kérdésekre.

Az ülést felfüggesztették. Az emberek feltekerték a papirusztekercseket, és a székek hátára akasztott apró bőrzsákokba tették.

Hatsepszut végigsimított az asztal lapján. A vörös hennával befestett körmei meg-megcsillantak az olajlámpák és fáklyák fényében. Éppoly vörös, éppoly sűrű, mintha valódi vérbe mártotta volna az ujjai hegyét. *Ha szükséges,* gondolta, *azt is megteszem. Úgy kezelnek, mint valami házimacskát, de ennek a macskának karmai vannak és használni is fogja.*

Tudta, hogy Rehmiré hová akar kilyukadni. Omendapot és néhány másik tábornokot kivezényli Thébából, és az elit hadtestek élén délnek küldi őket. Rehmiré azt is javasolni fogja, hogy ő is velük tartson, hiszen ez mindig így volt. Ha a fáraó, az isten nem megy, mert túl fiatal, miért ne mehetne Tuthmószisz özvegye? A csapatok ragaszkodni fognak hozzá. Talán nem a saját nagyanyja volt az, aki maga is kivonult a líbiaiak ellen? Miközben pedig Hatsepszut távol van, Rehmiré szervezkedni kezd. *Vagy ami még rosszabb,* gondolta Hatsepszut, miközben az ujjaival dobolt, *mi van, ha a hadsereg nem is győzedelmeskedik?* Vajon egy palotába tér vissza? Esetleg egyenesen valamelyik börtöncellába? Az agya sebesen járt. Nem ellenkezhet. Még csak azt sem javasolhatja, hogy menjen Rehmiré. Ő a vezír, az ő feladata, hogy otthon maradjon és kézben tartsa a kormányzást.

– Úrnőm?

Hatsepszut felpillantott. A királyi kör többi tagja felállt. Szetes, két írnokkal beszélgetve, furcsa tekintettel őt nézte. Az ajtókat ismét kinyitották, hogy a szolgálók és írnokok bejöhessenek. Hatsepszut balra pillantott. Szenenmut két színültig töltött üvegkehellyel a kezében közvetlenül mellette állt.

– Úrnőm, még mindig gyászolsz?

Hatsepszut elvette tőle az egyik kelyhet.

– Úrnőd még mindig gyászol – válaszolta, de szemeivel rámosolygott a férfire. – Köszönöm a támogatásodat.

– Ha nem érzed jól magad – emelte fel hangját Szenenmut –, akkor, úrnőm, szippantsunk egyet az éjszakai levegőből. Meglátod, felfrissít.

A kelyhet két kezébe fogva Hatsepszut követte Szenenmutot az erkélyre. A levegőt betöltötte az alattuk lévő virágok illata. Keserédes emlékeket idézett fel félénk hitveséről, Tuthmósziszról. Hogy szeretett sétálni vele a kertben, valamelyik tervéről vagy éppen a vallásról beszélgetve! Igen, Tuthmószisz sokat gondolt az istenekre, a neveikre és a szerepükre. Annak idején általában fél füllel hallgatta a hitvesét, Szenenmut azonban más volt. Erre az emberre önkéntelenül is odafigyelt.

– Lágy, selymes éjszaka – kezdte a férfi. – Hathor istennő éjszakája.

– A szerelem istenéé – felelte Hatsepszut mereven előrenézve. – Nos, ennek az istennőnek nemigen hódoltam – pajkosan megvillant a szeme. – Legalábbis mostanában.

– Ez így van rendjén, úrnőm. A hiénák évszaka ez, a sáska éve. – Szenenmut gyorsan beszélt. – A határainkon túl, a Vörös Földeken Egyiptom ellenségei készülődnek. A legveszélyesebbek a saját házadban összetekeredve lesben álló mérges kígyók.

Hatsepszut odakapta a fejét. A férfi tudott valamit a történtekről? Talán Szenenmut volt a zsaroló?

– Kígyókat emlegetsz – mondta jeges hangon.

– Ez most helyénvaló, felség – Szenenmut szándékosan kiemelte a rangját. – Felség – folytatta

suttogva –, meg kell bíznod bennem.

– Miért?

– Mert másban nem bízhatsz.

– Rehmiré téged is lefizetett?

– Megpróbált.

– És miért nem adtad be a derekadat?

– Három ok miatt, úrnőm. Először, mert nem kedvelem őt. Másodszor, mert téged kedvellek. Harmadszor pedig, mert nem ajánlott eleget.

Hatsepszut felkacagott.

– Mondd meg hát az igazat – egyik kezéből átvette a boroskelyhet a másikba, közben az ujjai súrolták a féri kezét. – Mivel tudnálak megvesztegetni?

– Semmivel, úrnőm. Ha azonban sikerrel járok, mindennel.

– Mindennel? – évődött Hatsepszut. Félig lehunyt szempillái mögül rámosolygott Szenenmutra. Hirtelen elfogta az izgalom. Itt volt egy férfi, aki kívánta őt, eszeveszetten kívánta őt és kész volt mindent kockára tenni érte. – Áruld hát el, kedves munkafelügyelőm, mivel fog előhozakodni Rehmiré?

– Azt fogja javasolni, hogy Omendap vezetésével küldjünk egy sereget délre.

– Ott voltál a férjemmel Szakkarában?

Szenenmut megrázta a fejét.

– Mi dolga lenne a királyi munkafelügyelőnek a hadsereggel?

– Valaha katona voltál. Egy harcikocsi-század parancsnoka, ha jól tudom – végigmérte a férfit, szándékosan azt utánozva, ahogy egy nő méricskél egy birkózót, mielőtt pénzt tenne rá. – A karjaid erősek, a lábaid szilárdak, mellkasod széles és a szívedben nincs félelem.

–A fáraó építkezéseinek felügyelője vagyok – folytatta Szenenmut színtelen hangon. – Ahogy mondtam, Rehmiré javasolni fogja, hogy a sereg induljon délnek, és velük együtt te is.

– Erre magamtól is rájöttem.

– Nem ellenkezhetsz – Szenenmut közelebb húzódott és elnézett a nő feje fölött, mintha csak valami lényegtelen dologról csevegnének. – Menj a katonákkal – folytatta. – Ott biztonságban leszel. Ha Thébában maradsz, meghalsz. Én is veled megyek.

– Ha mégis elbukom?

– Veled bukom én is.

– És ha győzök? – incselkedett Hatsepszut.

– Akkor minden az enyém lesz.

– És addig várni fogsz?

A férfi szórakozottan összehúzta a szemeit.

– Úrnőm, ez már rajtad múlik. De fogadd meg a tanácsomat. Ha tudod, zárd le az ügyet, amit Amerotke főbíró tárgyal. Temesd el, felejtsd el – a tekintete kifürkészhetetlen volt. – Csak az istenek a tudói, egyáltalán miért kezdtél bele!

Szenenmut még folytatta volna, de a szolgálók kihirdették, hogy minden tanácstag foglalja el a helyét. Visszamentek a terembe, az ajtók pedig bezárultak. Hatsepszut összerezzent. Egy olajmécses kiesett a falmélyedésből, nem kevés riadalmat és némi ideges nevetgélést váltva ki. A lángok belekaptak az egyik szőnyegbe, de szerencsére egy gyors szolgáló eltaposta a tüzet. Az olajmécsest nyomban kicserélték, és egy zsoltárba kezdtek az isteni fáraó dicsőségére. A szertartást vezető pap alig vonult vissza, amikor a termet szívbe markoló sikoltás járta be. Hatsepszut megpördült. Ipuwer parancsnok halálra váltan bámulta a karját. Előtte az asztalon ott hevert az írózsákja, az irattekercsek kiömölve. Hatsepszut elborzadva látta, hogy egy vipera tekereg a papiruszlapok között.

Tőrét előrántva Omendap tábornok rávetette magát a kígyóra, de elhibázta. A kígyó ismét támadott, ezúttal Ipuwer combjába marva bele. Omendap talpra ugrott és lesújtott a kígyóra. A tanácsteremben teljes volt a káosz. Az ajtók kivágódtak, és katonák rohantak be. Ipuwer a földre rogyott, az ezredének tisztjei köré sereglettek. Omendap döfése végzett a kígyóval, most a tőrével felemete a földről és kihajította a tanácsteremből. Tehetetlenül figyelték, ahogy Ipuwer teste görcsbe rándul, ahogy a halálos méreg átjárta a testét. Végül fojtott hangon felkiáltott, a teste még rándult egy utolsót, aztán a feje tágra nyílt szemekkel, habzó szájjal oldalra bicsaklott.

– Vigyék ki! – parancsolta Omendap. – A halálának hírével majd én foglalkozom!

Hatsepszut kőmerev arccal ült. Ipuwer tragikus végzete felidézte benne hitvesének borzalmas haláltusáját Amon-Ré szobra előtt! Eszébe jutott, ahogy a papok egy apró oldalkápolnába vitték a testét, és az azt követő rémisztő események.

Rehmiré kiüríttette a termet. A benn maradók ismét elfoglalták a helyüket. Egy szó sem hallatszott, az emberek óvatosan mozogtak. Tőrökkel, sétapálcákkal vagy éppen légycsapókkal alaposan átkutatták a ruháikat, a zsákokat és egyéb holmijaikat.

– Borzalmas baleset – kiáltott fel Bailetosz.

– Baleset?! – hördült fel Szenenmut. – Uraim, Hatsepszut úrnő, gondoljátok, hogy baleset volt? Vajon Ipuwer parancsnok egy viperát rakott volna a zsákjába? Ha így lett volna, miért nem volt ott a gyűlés kezdetekor?

– Ipuwert meggyilkolták – jelentette ki Szetes. – Valaki szándékosan tette oda a kígyót. Egy bérgyilkos, aki újra meg újra ölni akar! Az isteni fáraó lelke nem egyedül fog utazni a távoli láthatár felé!

– Egyetértek – Rehmiré kemény tekintettel fürkészte Hatsepszutot. – Gyilkosság történt, és Thot istent, az igazság szónokát hívom segítségül, hogy fedje fel a gyilkost és hozza elénk ezt a férfit – egy pillanatra megtorpant – vagy nőt, hogy elnyerje büntetését!

6. fejezet

A bérgyilkosok, az amemetek vagy lélekfalók, szoros körben ültek egy félreeső, elhagyatott pálmaligetben Hathor templomának közelében. A vezetőjük elég biztonságosnak ítélte a helyet, így apró tüzet gyújtottak a csípős esti levegő enyhítésére. A város elcsendesedett, legfeljebb egy-egy őrszem vagy katonatiszt fojtott kiáltását sodorta feléjük néha a szél. Időnként víziló bődülését hallották a folyó felől vagy a felrepülő madarak rikoltozását a víz menti nádasokból. A levegő a Nílus rothadó hordalékának édeskés szagától volt terhes. A folyó már apadni kezdett, jókora iszapos területeket hagyva hátra, amelyek a nap hevében gyorsan kiszáradtak, éjszaka pedig keményre szikkadtak, jellegzetes szaggal árasztva el a környéket. Az amemetek magabiztosak voltak. A vezetőjük pontosan elmondta, hogy mit kell tenniük. Nem különösebben veszélyes, csak néhány őrt kellett eltüntetni, aztán pedig elrabolni és kivégezni Meneloto kapitányt.

Az amemetek történetek mesélésével ütötték el az időt, míg egyikük elő nem kerítette kedvenc macskájukat, hatalmas hegyes fülű, félvad jószágot, amelyet szerencsehozó kabalájuknak, jelképüknek tekintettek. Egy másik társuk elkapott egy skorpiót, és gondosan betekerte egy darab keményített papiruszba. Apró tűzkört gyújtottak, majd a közepébe odatették a skorpiót és a macskát. Fogadások köttettek, miközben az egyik amemet megkezdte a szokásos számolást. A tét az volt, hogy a macska milyen gyorsan végez a skorpióval. Az állat gyorsan mozgott, láthatóan gyilkolásra nevelték, ami után mindig járt neki valamilyen válogatott falat. Ügyesen elkerülte az izzó parázsgyűrűt, rácsapott a skorpió oldalára, a hátára fordította, és mancsának egyetlen ütésével leszakította a mérgező farokrészt, mielőtt a maradékot a fogai közé kapta volna. A nézők

felsóhajtottak. A macska túl gyorsan végzett, alig néhányuk nyert. A többiek elveszítették nehezen összekuporgatott rézdebenjeiket, és csak a következő alkalomban reménykedhettek.

– Vérbeli gyilkos – jelentette ki a vezetőjük.

Felemelte a macskát, aztán felpillantott az égboltra. Megkapta az utasításokat. Az ismeretlen éppoly titokban és lopva érkezett, mint a legutóbb. Az aranyat azonban rendben megkapták; akárki volt is a megbízójuk, csakis valamelyik gazdag egyiptomi uraság lehetett.

– Itt az idő, igen, itt az idő – suttogta.

A macskát átadta helyettesének. A tüzet gyorsan eltaposták. Az amemetek felöltötték fekete köpenyeiket, eltakarva az arcukat, mintha sivatagi vándorok lennének. Előhúzták tőreiket, és halkan, akár az általuk szentként tisztelt macska, osonni kezdtek a nyílt térségen keresztül be az egyik sikátorba.

Meneloto városi háza kicsiny, kétszintes épület volt kerttel és magas kerítéssel övezve. A kapunál az őr a megivott olcsó sörtől édesdeden aludt. Gyorsan végeztek vele, fültől fülig elmetszve a torkát. A hátsó kapunál álló őr éber volt, mielőtt azonban kiálthatott volna, az amemetek már a nyakán voltak. A száját betapasztották, a földre lökték, tőreik addig jártak ki-be a testében, amíg utolsót rándult. Kezükön a még mindig meleg vérével az amemetek átmásztak a falon, és mint megannyi éj sötét árny, ellepték a holdfényes kertet. Két további őr pusztult el. Az oldalajtó zárját letörték, a reteszt felfeszítették. Álmos tekintetű katonatiszt fordult be a sarkon, egyenesen egy nyílzápor sűrűjébe. Azonnal meghalt. Az amemetek vezetője előresietett. Követői mozdítható értékek után kutatva szétszéledtek. Néhány perccel később a legmélyebb álmából felvert Meneloto kénytelen volt magára kapkodni ruháit, mielőtt lelökdösték a lépcsőn, egyenesen ki a kertbe. Megragadta a kezébe nyomott köpenyt, és körbepillantott a kertjén: a sarokban a támpillér omladozott. Ha azt elérné, átmászhatna a falon, és elrejtőzhetne a zegzugos sikátorokban.

– Velünk kell jönnöd – recsegte egy hang.

– Hová?

– Biztos helyre!

Meneloto rájött, hogy meg fogják ölni! Meglendítette a köpenyt, mintha csak a vállára akarná kanyarintani, de az utolsó pillanatban ráhajította foglyul ejtőire. Ezzel egy időben lélekszakadva rohanni kezdett, félrelökve a felé nyúló kezeket. Elérte a falat, felugrott rá, és mielőtt az első nyílvesszők elsuhantak volna a feje fölött, már el is tűnt mögötte.

Amerotke a Két Igazság Csarnokában a bírói székben ült, és hitetlenkedve meredt Szetesre.

– Meneloto kapitány megszökött?

– Úgy tűnik – a királyi ügyész széttárta kezét. – Feltehető, hogy segítői voltak. Az őt őrző katonákat megölték.

Amerotke lepillantott a padlóra. Nem vett tudomást az írnokok és tanúk elégedetlen pusmogásáról. Théba élete sokban hasonlított a Nílushoz. Állandóan kavargott és változott. Miközben reggel a városban sétált, nyomában a hangosan morgolódó Szhufojjal, Amerotke észrevette a változást. A feszültség a levegőben lógott. A kapunál megkettőzték az őrséget. A piacon a forgatag nem volt olyan nyüzsgő, mint máskor. Az emberek a sörkimérések és a borárusok körül gyülekeztek. Szhufoj hozta neki a hírt: a királyi kör találkozóján az Évmilliók Házában hogyan marta meg egy kígyó Ipuwert, a Hórusz ezred népszerű és feltörekvő parancsnokát. Hivatalosan balesetnek minősítették, de az emberek gyilkosságról suttogtak, és párhuzamot vontak a kapitány halála és az isteni fáraóé között.

Amerotke egyrészről örült Meneloto megmenekülésének, másrészt viszont mérges volt, amiért az idejét pazarolták és az igazságszolgáltatás meghiúsult. Meghozta döntését, az egyetlen logikus

következtetést. Lehetséges, hogy az isteni fáraót halálra marta egy vipera, de nem az a kígyó, amelyiknek a kiszáradt teste ott feküdt előtte a padlón. A fáraót valamilyen úton-módon egy másik vipera marta meg. Ha ez volt a helyzet, szívta be a levegőt Amerotke, akkor baleset volt vagy gyilkosság?

– Az ügyet be kell rekeszteni – szólalt meg Khemut, főímoka. – Amerotke uram, a fogoly eltűnt, így nem lehet igazságot szolgáltatni.

Amerotke megérintette Maat melldíszét. Hirtelen elöntötte a düh. Az igazság a fáraó privilégiuma volt, az istenek eszköze, nem a királyi kör egyik frakciójának a játékszere.

– Az ítéletet el lehet halasztani – jelentette ki Amerotke hevesen. – Csakhogy nekem, a főbírónak jogom van kifejteni az előttem álló ügyet. Bizonyos dolgok ezzel kapcsolatban komolyan aggasztanak.

A bíróság elcsendesült. Amerotke térdeire fektette kezét. A fejét meg sem mozdítva tekintetével egy, a szemközti falra festett szimbólumot keresett, Hórusz mindent látó szemét.

– Először is – kezdte –, nehezen tudom elhinni, hogy a fáraó halála nincs kapcsolatban sírjának gyalázatos, istenkáromló megszentségtelenítésével, ami akkor történt, amikor az isteni fáraó a Níluson hajózott.

Szavait hangos sóhajtás és némi izgatott fészkelődés fogadta.

– Másodszor, nehezen tudom elhinni – folytatta zavartalanul Amerotke –, hogy a fáraó halálát a *Ré Dicsősége* fedélzetén talált vipera okozta. Harmadszor, elfogadom a tanúk véleményét, azokét, akiket a fáraó füle és szeme hívatott be és a most távollévő Meneloto tanúiét egyaránt. Mindannyian az igazat mondták a saját szemszögükből. Csakhogy az isteni fáraó halála sötét titkot rejteget.

Szetes előrehajolt, mintha közbe akarna szólni, Amerotke azonban egy kézmozdulattal megelőzte.

– A bíróság nem hoz döntést. Az ügyet elnapoljuk.

Amerotke ülve maradt bírói székében. Szetes bosszúsan kifújta a levegőt és talpra állt. Meghajolt a főbíró, majd Maat oltára felé, csendben kisétált a Két Igazság Csarnokából. Amerotke csettintett ujjával, jelezve, hogy a bíróság tovább ülésezik, és újabb ügyeket hallgatnak meg. Szetes legszívesebben félrevonta volna, hogy megbeszéljék az elhangzottakat, Amerotke azonban mindenáron el akarta kerülni, hogy belekeveredjen a királyi kör szövevényes intrikáiba. Amerotke szívesen beszélt volna Ipuwer parancsnok haláláról is, de okosan féken tartotta a nyelvét. Ha majd eskü terhe alatt kikérik a véleményét, elmondja. Gyanította, hogy az isteni fáraót meggyilkolták, és Ipuwer parancsnok halálának valamiféleképpen köze van a dologhoz. De ki szabadította ki Menelotót? Vajon a királyi kör műve volt? Valaki parancsba adta, hogy ennek a kellemetlen bírósági tárgyalásnak véget kell vetni, hogy az ügyet félre kell söpörni és minél hamarabb elfelejteni? Esetleg maga Meneloto volt az – attól tartva, hogy mégsem az igazság győzedelmeskedik –, aki a barátai segítségével megszervezte saját szökését?

Amerotke elfogadott Prenhoétól egy csésze vizezett bort. Felhajtotta, visszaadta, és körbepillantott a még mindig nyugtalan, fészkelődő írnokokon.

– A bíróság tovább ülésezik! – jelentette be Amerotke. – Halljuk a következő ügyet!

Az írnokok egy életre emlékezetükbe vésték azt a reggelt. Amerotke főbíró gyorsan, szánalom nélkül ítélkezett. Egy nőnek, aki megölte a gyermekét, megparancsolta, hogy vigye ki az apró holttestet a piactérre és üljön ott hét napig mindenki szeme láttára. Öt részeget, akik belevizeltek Hathor templomának megszentelt medencéjébe, röpke tárgyalás után levitetett a Sötétség Házába, hogy ott levetkőztessék és megkorbácsolják őket. Egy kereskedő, aki romlott húst árult, két vevőjének halálát okozva ezzel, súlyos pénzbüntetést kapott és egy évre és egy napra kitiltották a város piacairól. Délre Amerotke úgy vélte, hogy már eléggé érvényre juttatta a fáraó igazságát.

Az ülést berekesztették. Felállt a bírói székből, feszülten és mérgesen, és besétált az aprócska oldalkápolnába. Levette Maat melldíszét, de rögtön meg is torpant, amikor egy férfi lépett elő a sötétből. Papi öltözéket viselt, Amerotke azonban észrevette, milyen erősek a csuklói és hogy kihívóan hajtja oldalra a fejét.

– Nincs jogod itt lenni – mondta és elfordult.

– Ugyan, ugyan, Amerotke uram, talán megcsal az emlékezeted?

Amerotke visszafordult és elmosolyodott.

– Felszedtél egy kis súlyt, Szenenmut uram, de azok a szemek, az a hang. Hogy felejthetném el őket? Kezet fogtak.

– Csakhogy ez az én kamrám, a magánkápolnám – emlékeztette Amerotke.

– Ezért vagyok itt – felelte Szenenmut. – Amerotke uram, őfelsége Hatsepszut úrnő, az isteni fáraó özvegyének üdvözletét hozom.

– Tudom, kicsoda Hatsepszut úrnő!

Szenenmut apró papirusztekercset nyomott a kezébe. Amerotke kihajtotta, meglátta az aljára pecsételt kartust, és megcsókolta. Az üzenet rövid volt és tömör.

Amerotke úr és Nofret úrnő ma este fogadásra hivatalos a királyi palotába, ahol Amerotke úr átveszi a hivatali gyűrűt és pecsétet, jelképéül annak, hogy felvételt nyer a királyi kör tagjai közé.

– Váratlan megtiszteltetés – emelte fel a fejét Amerotke, de Szenenmut már eltűnt.

A nap egyre nyugatabbra vándorolt az égbolton, halódó sugaraiban fürdetve a várost, amikor Amerotke, Nofrettel az oldalán kocsijával a Nílus partja mentén az Évmilliók Háza felé tartott. Nofret örült a férjét ért roppant kitüntetésnek.

– El kell fogadnod – nógatta a férfit, és megfogta a karját. – Akár tetszik, akár nem, Amerotke, belefolytál az udvari politikába.

– Be akarják tömni a számat – vágott vissza a férje. – El akarnak hallgattatni vagy megvásárolni. Meneloto szökése, Ipuwer parancsnok hirtelen haláláról már nem is beszélve, elég szégyen egy napra.

– Egyik dologról sem tehetsz. Meneloto tapasztalt katona volt. Elmenekült és tud vigyázni magára.

Amerotke a nő arcát fürkészte, lát-e rajta aggodalmat vagy feldúltságot. Nofret hűvös tekintettel nézett vissza rá.

– Tudod, mi az igazság – tette hozzá szilárdan a nő. – Az istenek tudják, mi az igazság. Ha mi ismerjük az igazságot, Amerotke, miért kellene törődnünk azzal, mit mondanak a többiek?

Végül, mint mindig, Nofret akarata győzedelmeskedett. Amerotke megenyhült, jóleső érzéssel töltötte el a felesége csöndes becsvágya. Való igaz, Nofret imádott a királyi udvarba látogatni az estélyekre, ahol meghallgathatta a legújabb pletykákat. Az ilyen alkalmakat a világért se mulasztotta volna el. Amerotke homlokon csókolta feleségét.

– Egy gyönyörű árnyékra emlékeztetsz – jelentette ki, megszorítva a nő kezét.

– Árnyékra? – incselkedett Nofret, kezét szeretetteljesen Amerotke nyaka köré fonva, majd lábujjhegyre állva csókot lehelt a férfi orrára.

– Szeretsz ilyen alkalmakra járni, ugyanakkor láthatatlan maradni. Szeretsz ülni, figyelni és hallgatózni.

– Így találtam rád.

– És én így találtam rád. Emlékszel? Az egész estét azzal töltöttük, hogy néztük egymást.

Nofret felkacagott, előrelépett, még hátraszólt férjének, hogy a legjobb ruhájába öltözzön.

Amerotke a szekér gyeplőjét a csuklója köré tekerve oldalra pillantott. Új díszköntöst viselt és a hivatali gyűrűjét, de mint általában, parókát most sem hordott. Eszébe jutott, hogy amikor harci kocsin szolgált a seregben, a katonák mindig kigúnyolták a piperkőc tiszteket, akik még a Vörös Földeken járőrözve is csak az eleganciájukkal törődtek. Nofret ezzel szemben most is olyan csodálatos volt, akár az éjszaka. Makulátlan hullámos vászonköntösbe öltözött, hosszú, fekete parókáját arany- és ezüstszálak szőtték át. A két fülcimpájából ametisztkarikák csüngtek, nyakát gyönyörű lazurit nyakék díszítette. Éppen Szhufojjal beszélgetett oldalra kihajolva, aki a kocsit követte, egyik kezében napernyő, a másikban Amerotke sétapálcája.

– Nyugodtan csatlakozz hozzánk, Szhufoj – csipkelődött Nofret. – Van még itt hely – megütögette a kocsitest előtti fabakot. – Nem harci szekér ez, a lovak heréltek, nincs bennük tűz.

– Nem szeretem a szekereket – válaszolta a törpe. – Nem szeretem a fogadásokat és a lakomákat. Az emberek mindig az arcomat bámulják, és olyan ostoba kérdéseket tesznek fel, mint "Hova tűnt az orrod?" Legszívesebben rávágnám, hogy "A valagadba, oda!"

Nofret felkacagott és elfordult.

Amerotke megragadta a gyeplőt. Elnézte a lovak táncot járó bíbor tolldíszét és körülpillantott. A mólók környéke és a folyópart napszaktól függetlenül mindig zsúfolt volt. A sörkimérések nyitva tartottak. Az utcák tömve voltak tengerészekkel és katonákkal, akik az örömtanyákat látogatták vagy éppen kupával a kézben tántorogtak céltalanul, a lányokat bámulva és kedélyes sértéseket kiabálva egymásnak. Természetesen észrevették Nofretet is, de elég volt egy pillantás Amerotkére, az őket kísérő két katonáról nem is beszélve, és inkább könnyebb préda után néztek.

Egy vajákos szaladt oda hozzájuk, egy önjelölt varázsló, aki amuletteket és rontás elleni bűvös pálcikákat kínált, Szhufoj azonban villámgyorsan elhessegette.

Végül elérkeztek a palotába vezető utcához. A látnivalókra és pletykákra éhes emberekből egész tömeg csődült itt össze, akiket az Ízisz ezred íjászai és gyalogosai tartottak vissza. Amerotke megrántotta a gyeplőt, gyorsabb mozgásra ösztökélve a lovakat. Keresztülsuhantak a kapun, be a palota hatalmas, gyönyörűen gondozott kertjébe, egy valóságos paradicsomba árnyékos lugasokkal, ösvényekkel és jókora nyílt térségekkel, ahol idomított gazellák és birkák legelésztek. Az őrök körbevezették őket. Amerotke lesegítette Nofretet a kocsiról, miközben utasításokat adott a szolgálóknak, hogy fogják ki a lovakat, csutakolják le és etessék meg, mielőtt bevinnék őket az istállóba. Őket bevezették a főkapun, hatalmas falfestmények között haladtak el, melyeken a különböző fáraók dicsőséges haditettei láthatók, majd végig a hosszú oszlopcsarnokon. A Kényelem Házának, az ifjú fáraó lakrészének bejáratát egy szakasznyi katona őrizte. Végül elérkeztek a fogadócsarnokba, egy káprázatos helyiségbe, ahol az oszlopokat mélyvörösre festették, az aranyozott oszlopfők pedig lótuszrügyeket formáztak. A különböző színű, áttetsző alabástromlámpák sejtelmes fényt szolgáltattak, amely meg-megcsillant a falakat díszítő freskókon: fák, pompás tollazatú madarak, virágok, pillangók sorakoztak a vakolaton szemkápráztató színekben. A magasban a mennyezet gerendáira hieroglifákat festettek, amelyek életet, egészséget, bőséget ígértek az alattuk összegyűlteknek.

Amerotke körbepillantott a fedetlen vállú hölgyeken és sötét, nehéz parókát viselő férfiakon. Néhányukat felismerte: Szetest, Rehmirét, Omendap tábornokot. Ahogy sorra elkapták a pillantását, udvariasan biccentettek és visszafordultak a beszélgetőtársukhoz. A vendégek körül félmeztelen szolgálólányok sürgölődtek, az érkezőknek lótuszvirágot, ínyencségekkel megrakott apró tálakat és drágakő berakású, borral vagy sörrel teli kupákat kínáltak. Nofret elvett egy ilyen kupát és félrevonult, hogy üdvözöljön egy ismerőst. Amerotke az ajtó közelében maradt. A beszélgetés moraja egy szempillantás alatt elhalkult, amint a szemközti ajtó kitárult és Hatsepszut belépett a terembe. Amerotke meglepve tapasztalta, hogy a gyászoló Hatsepszut mennyire megváltozott a férje halála óta eltelt idő alatt. Mindig is feltűnő asszony volt, most azonban

kifejezetten fenségesen lépkedett, kezeit maga előtt összekulcsolva – egy megtestesült gyönyörűség testhez álló, szinte átlátszó vászonköntösben. Hosszú, olajtól csillogó parókáját korona fogta össze a homlokán, rajta a keselyűisten, mindenki számára egyértelművé téve, hogy ő volt Egyiptom királynője. A nyaka körül az ezüst melldíszt hasonló minta díszítette, míg a csuklóin a vastag arany karperecekbe ágaskodó kobrát vésztek. A kezes lábujjain a körmöket sűrű hennával festette sötétre, kökényszín szemei az élénk kék és zöld festéstől nagyobbnak és elnyújtottabbnak tűntek.

Elkapta Amerotke pillantását, és halványan elmosolyodott. Néhányan odaléptek hozzá, ő azonban udvariasan intett nekik, és odament üdvözölni a főbírót. Szabadon hagyott bal vállára finom tetoválást rajzoltak, Szekhmet, az oroszlánistennő mását, a bosszú istenéét. *Úgy öltözik, mint egy hercegnő,* gondolta Amerotke, *ugyanakkor fenyegető, akár egy harcos.* A nő megállt előtte és kinyújtotta a kezét. Amerotke már éppen letérdelni készült, ahogy az illem megkívánta, Hatsepszut azonban megrázta a fejét, szemében játékos fény csillant.

– Amerotke uram – hangja halk volt, és meglepően mély. – Hány éve is? Tíz, tizenkettő, hogy elhagytad apám udvarát?

– Azt hiszem, tizenkettő, úrnőm.

– Üdvözöllek visszatérésed alkalmából.

Amerotke elnézett a válla fölött. A jelenlevő hivatalnokok, tisztek és írnokok hirtelen elmélyült beszélgetésbe kezdtek, valójában őket figyelték. Távolabb a csarnokban, az egyik oszlop mellett Szetes Nofret kezét fogva beszélgetett, talán éppen egy viccet mesélt a feleségének. Nofret hátravetette a fejét, a kacaja visszhangot vert a teremben.

– Láttam, amikor megérkeztetek – folytatta Hatsepszut. – Nofret asszony gyönyörűbb, mint valaha.

– Nem csoda, a szépség észreveszi a szépséget – felelte Amerotke.

Hatsepszut felsóhajtott. Amerotke egy pillanatra eltöprengett, hogy a királynő rajta nevet-e, amikor Hatsepszut vörösre festett ajkai összehúzódtak. A királynő aztán pajkosan lehajtotta a fejét.

– Nem lenne jó udvaronc belőled, Amerotke. A hízelkedésed túl nyilvánvaló.

– Bíró vagyok – felelte Amerotke. – A hízelgés nehezemre esik.

– Ahogy mindig is – Hatsepszut kedvesen ránézett a férfire. – Még mindig olyan szerelmes vagy Nofret úrnőbe? Láttam, ahogy állsz ott, és méregeted a többieket – a szája elé kapta a kezét és felnevetett. – Á, Szenenmut.

A fáraó építkezéseinek felügyelője odalépett hozzájuk. Amerotkét meglepte, hogy a férfi milyen természetesen viselkedik, úgy állt ott Hatsepszut mellett, mintha a királyi család tagja lenne, a palota egyik hercege. Amerotke megszorította a kinyújtott kezet.

– Elnézést – szabadkozott Szenenmut –, hogy nem maradtam sokáig ma reggel. Azt gondoltam, esetleg visszautasítasz, az pedig kínos lett volna mindenki számára.

Előhúzott egy apró hímzett bőrzsákot. Hatsepszut kinyitotta, a tenyerébe rázta a benne lévő aranygyűrűt, majd megfogva Amerotke ujját, ráhúzta a gyűrűt. A főbíró szemügyre vette az ékszert. A széles aranykarikába hieroglifákat vésztek, tudtul adva az egész világnak, hogy ő immáron a "fáraó barátja", a királyi kör tagja, helye van a gyűléseken és kötelessége a fáraót tanácsokkal segíteni.

– Nem megvesztegetés – suttogta Hatsepszut, tekintete továbbra is hideg és szilárd maradt. – Szükségem van rád, Amerotke. Szükségem van a gondolataid erejére, a véleményedre. És hogy őszinte legyek, a józan eszedre.

Amerotke meg akarta kérdezni, hogy miért, de a szolgálók már elkezdték kirakni az alacsony asztalok elé a párnákat és gyékényszőnyegeket, lassan kezdetét vette az udvari vacsora.

Hatsepszut gyengéden megérintette Amerotke karját és elsétált.

Rabszolgalányok léptek oda hozzá. Egyikük virágfüzért kanyarintott a nyakába, másikuk illatos tésztadarabot kínált neki. Amerotke ezt visszautasította, de akik parókát viseltek, vettek a süteményből és rátették. Hamarosan igencsak meleg lesz, és ezek a tésztadarabkák meg fognak olvadni, szagos masszaként áztatva az emberek fejét. A szokásnak megfelelően a férfiak és a nők a csarnok két szemközti oldalán foglaltak helyet. Boroskancsók jártak körbe és megkezdődött a lakoma. Sült marhával, csirkével, libával, galambbal, illetve a legkülönfélébb formákra vágott kenyérrel teli tálakat szolgáltak fel. A fémtalpakon álló boroskorsókat felnyitották, mindegyiken rajta a szüret éve, a szolgálók pedig gondoskodtak arról, hogy a díszes bronzkupákat rendszeresen újratöltsék. Törülközőket és kézmosó tálakat hoztak. Amerotke mellett Omendap tábornok ült. Megfordult, belemártotta ujjait az egyik tálba és rákacsintott Amerotkére.

– Üdvözöllek a királyi körben – mormolta.

Amerotke visszamosolygott. Már többször találkozott a tábornokkal, és tudta róla, hogy őszinte, becsületes ember, keménykötésű, pirospozsgás arcú. A férfi kissé nyers humora éles észt és gyors felfogást takart. Omendap az aranylótuszt viselte a nyaka körül, amit a fáraó ajándékozott neki a csatában mutatott bátorságáért. A tábornok közelebb hajolt.

– Mind hallottuk az ítéletedet szegény Meneloto felett – körbepillantott, hogy nem hallja-e őket egy szolgáló. – Igazat beszéltél! Az ügyet sosem kellett volna felhozni!

– Akkor miért történt így? – kérdezte Amerotke. – A királyi kör nem tárgyalta meg?

– Az isten hitvese ragaszkodott hozzá! – Omendap megfordult, és arrafelé nézett, ahol egy trónszerű zsámolyon Hatsepszut ült a többi nő fölé magasodva. – Azt hittem, több esze van ennél. Mindegy, hamarosan te is megtapasztalod a királyi kör szokásait. Alapjában két oldal van – Omendap felemelte boroskupáját, és belekortyolt. – Rehmiré – intett a vezír felé, aki valamivel arrébb ragyogó ékszerekkel feldíszítve éppen a főírnokkal, Bailetosszal beszélgetett. – Régens akar lenni, mint ahogy Hatsepszut is.

– Vajon ki fog győzni?

– Talán Rehmiré. Ő felügyeli a kincstárat, a kancelláriát és Amon-Ré templomát.

– És Hatsepszut úrnő?

– Neki három támogatója van. Szetes, Szenenmut és most már Amerotke úr.

– Én nem tartozom egyik oldalhoz sem.

– Tényleg? – vigyorodott el Omendap. – Elfogadtad a meghívását és átvetted a gyűrűt. Mindannyian a színjáték részesei lettünk.

– Ti is? – intett kupájával Amerotke a parancsnokok felé.

– Még nem döntöttünk. Katonák vagyunk, parancsokat teljesítünk. Hallottuk a piaci pletykákat. A fáraó halott, a lelke eltávozott nyugat felé, az utóda egy fiúcska, a tanács megosztott. A sakálok úgy gondolják, a házőrző kutyák eltűntek és próbálják megdézsmálni a tyúkólat.

– Te kit fogsz támogatni?

Omendap valamivel közelebb húzta a párnákat.

– Hatsepszut úrnő a rokonszenvesebb. Tuthmószisz vére folyik benne, Rehmirét pedig nem kedvelem. De ismersz bennünket, katonákat. Az első szabályunk, hogy ne kezdjünk csatát, ha vesztésre állunk. Így aztán igyunk! – A kupáját nekiütötte Amerotkéének. – És imádkozzunk szebb napokért.

Amerotke visszafordult ételéhez. Tekintetével éppen Nofretet kereste, amikor egy küldönc érkezett, kezében rézpántokkal megerősített ládikóval. Letérdelt az étkezőcsarnok bejáratánál, és várta, hogy észrevegyék. Rehmiré inasa a gazdája széke mögött állva odaintette hozzájuk.

– Mi az? – nézett fel Rehmiré. – Ajándék, uram. Amenhoteptől.

Rehmiré elhúzta a száját. Amenhotep udvari pap volt, a halott fáraó, II. Tuthmószisz lelkésze.

– Amenhotepnek itt kellene lennie. Hórusz templomának papjaként kötelessége látogatni a királyi kört.

Rehmiré nyilvánvalóan csak a hatalmát villogtatta, de a csarnok nyomban elcsendesült. A meghívás egy ilyen lakomára valójában inkább hivatalos idézés volt, és legfeljebb betegség vagy egyéb nyomós indok mentesíthetett a megjelenés alól. Amerotke nem értette a dolgot. Sokszor találkozott már Amenhoteppel: elfoglalt, fontoskodó ember volt, eltelve a saját felelősségétől. Valószínűtlen, hogy kihagyna egy ilyen alkalmat.

– Talán békeajánlat – viccelődött a főírnok. – Találó bocsánatkérés, amiért távol marad a találkozóinkról.

Rehmiré megvonta a vállát és intett a szolgálónak, hogy jöjjön közelebb. Amerotke a válla fölött Hatsepszutra pillantott. A nő sápadtan, dühtől szikrázó szemmel ült. Az ajándékot igazából neki kellett volna átadni. Ő volt a házigazda, a palota úrnője, Rehmiré közbeavatkozása pedig nem volt más, csak politikai erőfitogtatás, emlékeztető a jelenlévők számára, hogy a hatalom gyeplője az ő kezében van. A szolga odavitte a ládikát.

– Egy fekete köpenybe öltözött ember adta át, uram – mondta.

Amerotke leejtette az éppen rágcsált húsdarabot. A fekete köpeny említése felkavarta az emlékeit. A bíróság elé került jelentésekből Amerotke már hallott a bérgyilkosok csapatáról, a lélekfalókról, a könyörtelen zsoldosokról. A bűnügyekben időről időre említésre került ez a vérszomjas csoport, amelynek tagjai a kegyetlen macskaistennőt, Mafdetet imádták és tetőtől talpig feketébe burkolóztak.

– Elfogadom az ajándékot – Rehmiré ingerülten összecsapta a kezeit. – Nyisd ki a ládát!

A pecsétek leestek, a fedél felnyílt. Amerotke éppen odafordult a szomszédjához, hogy mondjon valamit, amikor meghallotta a sikoltást. A szolga kivette az ajándékot a ládából, és halálra váltan a magasba emelte. A nyakról még mindig csöpögött a vér. A vendégek rémülten bámulták Amenhotep pap levágott fejét.

7. fejezet

A fogadás zűrzavarba fulladt. Két nő elájult, néhány férfi vendég pedig kezét a szájára szorítva a mellékhelyiségek felé indult, hogy könnyítsen háborgó gyomrán. A fejet visszalökték a ládikóba, és őröket szalajtottak, hogy keressék meg a fekete ruhás férfit, de az már rég eltűnt. Hatsepszut Szenenmut és Szetes segítségével igyekezett rendet teremteni.

– Uraim! – ütötte össze néhányszor a tenyerét Hatsepszut. – Uraim és hölgyeim, nem sok értelme lenne folytatni a lakomát. A fogadás véget ért. A királyi kör tajgai gyülekezzenek az oszlopcsarnokban!

Szolgák sereglettek be elhordani a tányérokat és boroskorsókat. Akik nem voltak tagjai a tanácsadói körnek, rontás elleni szimbólumokat vetettek magukra, és megkönnyebbülten elhagyták a palotát. Amerotke megszervezte, hogy Szhufoj vigye vissza Nofretet a házukba. Omendap előzékenyen felajánlotta, hogy két tisztje elkíséri őket.

Amint a felesége eltávozott, Amerotke visszatért a fogadócsarnokba. A vérmocskos láda azonmód nyitva hevert a földön. Amerotke leguggolt: a rémisztő arc visszabámult rá, szemei felakadtak, nyelve kilógott. Amerotke szemügyre vette a levágott nyakat: a metszés egyenes volt és sima. Észrevette, hogy az arc bőre felpuffadt és elszíneződött.

– Mit keresel?

Hatsepszut nézett le rá, oldalán Szenenmuttal és Szetessel.

– Úrnőm, azt gyanítom, hogy Amenhotep már halott volt, amikor a fejét levágták. A vágás tiszta, egyenletes, hozzáértő ember műve. A küldönc, aki átadta, feketébe volt öltözve. Ez az amemetek műve, a hivatásos bérgyilkosoké.

– De miért ölték meg Amenhotepet?

Szenenmut lekuporodott és furcsa tekintettel fürkészte a levágott fejet.

– A fecsegő száj végre elhallgatott – jelentette ki. – Azok a rosszindulatú szemek többé nem mérnek végig tetőtől talpig.

Amerotke pillantása rávillant Szenenmutra, a királynő újdonsült jobbkezére: az ellenszenve a halott pap iránt szemmel látható volt. Hatsepszut felemelte egyik szandálba bújtatott lábát, és belerúgva a láda fedelébe, becsukta azt.

– Az Oszlopcsarnokba! – jelentette ki.

A tanácstermet előkészítették, a székeket és alacsony asztalokat félkörbe rendezték. Rehmiré már ott volt, elfoglalva a legmagasabb rangúnak kijáró helyet. A hozzá hű írnokok és papok gyülekeztek mellette. Hatsepszut oda ült, ahová az előző este is, Szenenmut és Szetes tőle jobbra és balra.

Amerotke az ajtóhoz legközelebb eső széket foglalta el. Igencsak kényelmetlenül érezte magát, szívesebben lett volna bárhol máshol. A finom borok és a fogadás első részének oldott hangulata után nyomasztó ború lett úrrá a termen. Szinte tapintani lehetett a helyiségben a gyűlöletet és irigységet.

A pap sietve dicsőítő énekbe kezdett, a fiatal fáraó arcát Hórusz isteneihez hasonlította. Elzengte, hogy a haja olyan selymes, akár a fátyol, a bal szeme a kelő nap, a jobb szeme a lenyugvó napkorong. Hogy Ré kegyelme átjárja a testét, fényt és meleget biztosítva Egyiptom népének. Alighogy a pap elment, nyoma sem maradt ennek a fénynek és melegségnek. Hatsepszut ragadta magához a kezdeményezést.

– Uraim – fejedelmien ült ott, széke mintha trónus lenne. Rehmiré már készült félbeszakítani, de Hatsepszut felemelte a kezét.

– Vezír uram, ez a királyi palota, az Évmilliók Háza. A dicsőséges fáraó a Kényelem Házában tartózkodik. Én vagyok a mostohaanyja. De mivel is állunk szemben? A férjem összeesett Amon-Ré szobra előtt, miután megmarta a kígyó. Ipuwer tábornok éppen ebben a helyiségben halt meg, miután megmarta a kígyó. Most pedig egy fogadás kellős közepén valaki elküldi Amenhotep levágott fejét véres emlékeztetőül, talán figyelmeztetésül a többiek számára.

– Mire akarsz kilyukadni? – hördült fel az Ezüst Házának főnöke. – Három ember meghalt.

– Nem – szólt közbe Szenenmut. – Három embert meggyilkoltak.

– Meggyilkoltak? – hajtotta oldalra a fejét Rehmiré. – Azt állítod tehát, hogy az isteni fáraó halála, kinek lelke eltávozott az áldott napnyugat felé, nem baleset volt?

– Ipuwer tábornok halála biztosan nem – mutatott rá Hatsepszut. – És nem hiszem, hogy Amenhotep a lépcsőn gurult le.

– Amerotke uram – pillantott végig a tanácstermen Rehmiré. – Mindannyian hallottuk az ítéletedet – széttárta gyűrűkkel ékesített kezeit. – Megállapítottad, legalábbis a saját meggyőződésed szerint, hogy a *Ré Dicsősége* fedélzetén talált vipera nem felelős az isteni fáraó haláláért. Mindannyian tudjuk, hogy az isteni fáraót hordszékén a templomba vitték, ahol a hitvesével találkozott.

Néhányan felszisszentek. Szenenmut már készült felugrani, de Hatsepszut megragadta az egyik csuklóját és visszatartotta.

– Sosem állítottam – válaszolta gyorsan Amerotke –, hogy az isteni fáraót meggyilkolták, nem is ezt a kérdést tárgyaltuk. Azt jelentettem ki, hogy az a vipera, amelyik megölte a fáraót, nem az volt, amelyiket a királyi bárkán találtak.

– Ugyanakkor beszéltél a fáraó sírkamrájának meggyalázásáról is – szólalt meg Rehmiré egyik írnoka.

– Erről egész Théba tud – felelte Amerotke. – Úgy vélekedtem, amint arra minden jogom meg is van, hogy valaki szentségtelen haragot táplált a fáraóval szemben.

– És Ipuwer parancsnok? – kérdezte Szetes. – Az ő halálát minek tulajdonítod?

Amerotke rámutatott az egyik írnok székének háttámlájára akasztott írószerekkel teli zsákra.

– Ahogy hallottam, ez persze csak utcai szóbeszéd, a királyi kör itt gyűlt össze, igaz?

– Ez tény – felelte nyersen Rehmiré.

– És Ipuwer tekercseket hozott magával? – folytatta Amerotke.

– Igen, így volt – bólintott Omendap.

– Aztán a tanácskozást félbeszakították?

– Igen – mondta Szetes. – Összegyűjtöttük a papiruszokat és beletettük az írózsákokba. Azt akarod mondani, Amerotke, hogy miközben ki-be járkáltunk, valaki fogott egy viperát, és belecsempészte a zsákba?

A szavai fojtott kuncogást váltottak ki néhány írnokból.

– Az is lehetséges – gúnyolódott az egyik pap –, hogy a kígyó magától kúszott bele a zsákba.

– És az is lehetséges – vágott vissza Amerotke –, hogy a kígyók megtanultak repülni!

Nem vett tudomást a feltörő nevetésről.

– A megoldás ésszerű. Ha a kígyó bekúszik egy tanácsterembe vagy éppen egy templomba, meglátják. Ha egy kígyó lett volna az isteni fáraó hordszékén, észrevették volna. Ha egy vipera lett volna Amon-Ré templomának lépcsőin vagy az előcsarnokban, bizonyára meglátták és megölték volna.

– A fáraó mégis kígyómarástól halt meg – mondta Rehmiré.

– Egyetértek. A rejtély a hogyan, a mikor és a miért. Kérdezem tőletek – nyelt egyet Amerotke –, láttatok vagy hallottatok már olyat, hogy egy nagyobb csoport közepén valakit halálra mart egy kígyó, de magát a kígyót senki nem vette észre?

A királyi kör tagjai egyetértően mormogtak.

– Sok a megválaszolatlan kérdés – folytatta Amerotke. – És ugyanez igaz Ipuwer tábornokra. Látta valaki itt a viperát, amelyik megölte, mielőtt belenyúlt volna a zsákba? A papok, írnokok, katonák, a királyi kör tagjai közül bárki is? Vezír uram, ha szabadna?

Rehmiré bólintott. Amerotke felállt és körbesétált a tanácsteremben. Elvett néhány vászonzsákot a székek háttámláiról, ahová az írnokok akasztották őket, összecserélte őket, majd intett Szetesnek.

– Jó uram, te vagy a fáraó szeme és füle. Összekevertem az írnoki zsákokat. Képes lenne bárki, legyen mégoly éles eszű és figyelmes, mint te, megmondani, melyik zsák kihez tartozik?

Hatsepszut elmosolyodott. Szenenmut megkocogtatta az asztal lapját.

– Azon az éjszakán, amikor Ipuwer meghalt – mondta Amerotke és visszaült a székébe –, a szünetben az orgyilkos, a vörös hajú Széth, a pusztítás istenének követője egy hasonló zsákban behozta a viperát a tanácsterembe. Uraim, Hatsepszut úrnő, menjetek le a piacra. Beszéljetek a vajákosokkal, a kígyóbűvölőkkel, akik néhány rézdebenért cserébe hasonló hüllőkkel szórakoztatják az embereket. Egy kígyót könnyen lehet szállítani zsákban vagy kosárban. A mozgás megnyugtatja és lecsillapítja őket. A kígyó békésen összegömbölyödik. Ha nemrégiben evett, még nyugodtabb.

– Egészen addig, amíg Ipuwer – vette át a szót Omendap – bele nem nyúlt a zsákba.

– Egy ilyen mozdulat felriasztja és feldühíti az alvó kígyót – felelte Amerotke. – Újra meg újra lecsap. De kérdem én, észrevenné vagy visszaemlékezne bárki is, hogy egy zsákot kicseréltek egy másikkal? Vagy azt, hogy a székeket átrendezték? Van valaki a jelenlevők közül – kérdezte

óvatosan –, aki meggyőződött arról, hogy a vipera valóban Ipuwer zsákjában rejtőzött?

– Nem, tényleg nem – Szetes rámutatott Omendapra. – Te gondoskodtál a holttestről és szállíttattad át a Holtak Városába.

– Ipuwer papírjait is én vittem el – felelte Omendap hevesen, szégyenében elvörösödve. – De akkor még nem tudtam, miről van szó.

– Persze hogy nem – szólalt meg Szenenmut, nem kevés gúnnyal a hangjában.

Omendap, parancsnokaival karöltve nyomban tiltakozni készült. Szetes finoman közbeavatkozott, gondosan ügyelve, nehogy megsértse a katonákat, akiknek a támogatása létfontosságú volt Hatsepszut számára.

– Amerotke uram, feltűnően sokat tudsz a kígyókról.

– És a gyilkosságról – tette hozzá Rehmiré rosszindulatúan.

– Uraim – válaszolta Amerotke. – A kígyómarás mindennapos beszédtéma Théba lakói között. A hallott történetekre alapoztam. Nem biztos, hogy amit felvetettem, az az igazság, de van benne valami.

– És a következtetés, Amerotke uram? – kérdezte Hatsepszut. – Ha mégis igazad van, akkor a zsákokat kicserélték?

– Akkor, úrnőm, a gyilkos itt van ebben a helyiségben. Ezt mindannyian tudjátok. Nem valamelyik katona vagy írnok volt. A zsákot valaki behozta ide, és addig őrizte, amíg Ipuwer székére nem akasztotta.

– Folytasd! – utasította Rehmiré.

– Tudjuk, hogy a gyilkos a királyi kör tagja – Amerotke az egyik ujján hordott Maat-gyűrűvel játszadozott; titokban segítségért imádkozott, hogy a szívét és az ajkát megérintse az igazság és bölcsesség isteni tolla. – A következő kérdés a miért.

Éppen folytatni készült, amikor vad dörömbölés hallatszott az ajtó felől. Az őrség parancsnoka lépett be, egy bőrszoknyát viselő félvér núbiai. A csupasz mellkasán átvetett kardövről az Ozirisz ezred emblémája csüngött. Nem vett tudomást sem Hatsepszutról, sem Rehmiréről, hanem egyenesen meghajolt Omendap tábornok felé.

– Követtem az utasításaidat, uram.

– És?

– Keresőcsapatokat küldtem szét a folyó mentén az öreg templom közelében. Amenhotep testének maradványát a nádasban lebegve találták meg. A test meztelen volt, leszámítva egy ágyékkötőt és egy karkötőt, ami alapján azonosították.

– Van még valami? – kérdezte Omendap.

– Igen, uram. Az egyik katona egy ideig orvosnak tanult az Élet Házában. Nos, a test felpuffadt és elszíneződött…

– Csoda, hogy nem falták fel a krokodilok! – gúnyolódott Bailetosz.

– Amenhotepet ötször vagy hatszor megmarta a lábán egy vipera – fejezte be a katona.

– Vigyék át a testet és a fejet a folyón a Nekropoliszba – parancsolta Rehmiré. – Amenhotep elkezdett építeni egy sírkamrát magának. Mondják meg a felügyelőnknek a Holtak Városában, hogy Amenhotep holtteste tisztességes temetésben részesüljön, a költségeket az Ezüst Háza fedezi.

A katona visszavonult.

– A sáska évszaka – motyogta az egyik pap. – Halál és pusztulás. Szekhmet, a pusztító a Két Ország földjét járja. Belül fejetlenség, kívülről veszedelem.

Mintegy a szavait alátámasztandó, odakint felhők takarták el a lenyugvó napot. Amerotke eltűnődött, vajon a pap igazat beszél-e. Eszébe jutottak a történetek, amelyeket még a nagyanyja mesélt neki. Hogy Amon-Ré hogyan vágtat keresztül az égbolton aranyszekerén. Éjszakánként a

napisten belép a Duatba, az alvilágba, ahol legfőbb ellenfele, a félelmetes kígyóisten, Apep vár rá, hogy elpusztítsa. *Vajon ez fog most történni,* merengett Amerotke. Vajon ezek a kígyómarásos gyilkosságok ugyanúgy a vérontás és pusztulás színterévé változtatják a Két Országot, mint azok a rémséges évek, amikor a thébai királyok próbálták kiűzni a hükszószokat?

– Mindannyian gyászoljuk Amenhotepet – szólalt meg Hatsepszut. – De Amerotke uram, még nem végeztél?

– Nem, még nem – Amerotke eltolta magától az asztalt. – Három halálesetünk van, ebből kettő bizonyosan gyilkosság. Úgy tűnik, hogy mind a hármat egy vipera okozta. Nem tudjuk, ki a felelős értük vagy miért történtek. Így most az áldozatokra kell fordítani a figyelmünket és kideríteni, mi bennük a közös.

– Azt hiszem, ez nyilvánvaló – húzta el a száját Bailetosz.

Meglebbentette a légycsapóját, mintha Amerotke szavai ingerelnék és el akarná őket hessegetni. Ha Bailetosz a vezír jóindulatát akarta elnyerni a gúnyolódásával, akkor csalódnia kellett. Rehmiré tekintete Amerotkére szegeződött.

– Egyértelmű, hogy mindegyik áldozat, beleértve az isteni fáraót is, a királyi kör tagja volt – jegyezte meg Rehmiré. – Mi van még?

– A halálesetek és a fáraó sírjának megszentségtelenítése egy ponton kapcsolódnak egymással. Az isteni fáraó hazatérésénél, miután győzelmet aratott a tengeri népek felett a Nílus deltájában. Az utazása a Nagy Tengeren – folytatta Amerotke – győzedelmes volt és dicsőséges. Mondjátok meg, Ipuwer vele volt?

Szavait helyeslő morajlás követte.

– És Amenhotep is?

– Mire akarsz kilyukadni, Amerotke?

A főbíró elfintorodott.

– Történt bármi is a fáraó útja során a Deltától Thébáig?

– Mint például?

– Nem volt valamilyen szokatlan helyzet vagy baleset? Az isteni fáraó nem beszélt esetleg arról, hogy mit tervez Thébába való visszatérése után? Vagy megfordítva – pillantott Amerotke Hatsepszutra –, nem történt valami szokatlan itt Thébában? Csak találgatok, nincs semmiféle bizonyítékom, hogy így lett volna.

Az emberek pusmogni kezdtek. Szenenmut odahajolt Szeteshez és súgott valamit, mire az ügyész megrázta a fejét. Amerotke észrevette, hogy Hatsepszut gondterheltnek tűnt, szinte riadtnak, az ajkai gondolataiba feledkezve némán mozogtak, és gyakran pislogott. Eszébe jutottak a pletykák, amiket a fáraó hitveséről hallott, illetve a saját emlékei a királyi udvarról.

– Túl édes, akár a cukormáz – jellemezte a királynőt egyszer valamelyik udvari apród.

Amerotke hallotta azt a pletykát is, miszerint Hatsepszut igencsak hamar az ujja köré csavarta a féltestvérét és férjét, II. Tuthmósziszt. Való igaz, a szokás úgy diktálta volna, hogy Hatsepszut kísérje el a férjét a Delta-vidékre, ehelyett a fáraó bizalma jeléül Thébában hagyta, rábízva a város és az udvar vezetését. Vajon Hatsepszut állna az egész mögött? Ő és az az agyafúrt Szenenmut? Szövetkeztek, hogy megkaparintsák a hatalmat? Irányításuk alá vonni Thébát, az országot és a birodalmat a határain is túl?

– Nem emlékszem semmilyen baljós eseményre – Rehmiré a kezével csendre intette a jelenlévőket. – Az isteni fáraó a *Ré Dicsősége* fedélzetén lehajózott a Níluson. Szakkaránál megállt, hogy meglátogassa a piramisokat és elődei halotti templomát. Ajándékokat helyezett el az isteneknek, kivégeztetett néhány elfogott herceget és folytatta útját.

– Nem lehetett észrevenni változást a hangulatában vagy a viselkedésében? – kérdezte Amerotke.

– Az isteni fáraó nemigen osztotta meg másokkal a gondolatait – jelentette ki Rehmiré fellengzősen. – Nem szívesen beszélgetett vagy pletykálkodott. Sápadt volt, néha már kórosan is. Azt mondta, nem áll szilárdan a lábán, valójában rángókórban szenvedett. Az istenek néha megérintették, ilyenkor önkívületbe esett és látomásai voltak.

– Úrnőm – pillantott Hatsepszutra Amerotke. – Őfelsége – nyomta meg a titulust – a fáraó írt valami érdekeset a leveleiben?

– Hogy Ré rámosolygott – válaszolta a nő. – Hogy a győzelmei híre megelőzte. Hogy a sarkával eltiporta az ellenségeit és hogy mennyire hiányzik neki a hitvese és a családja.

Amerotke lehajtotta a fejét. Hatsepszut nem árult el semmit, csak a királyi kört emlékeztette, hogy milyen közel is állt az isteni fáraóhoz.

– Csöndes ember volt – szólalt fel Omendap. – Az utazás során nem jelentkeztek rángógörcsök, de csöndes volt és visszahúzódó – felemelte ezüst hivatali bárdját. – De ha jobban belegondolok, mégis történt valami. Emlékezzünk csak, nem sokkal azután hagytuk el a fáraót, amikor a *Ré Dicsősége* vitorlát bontott Théba felé – rámutatott a papokra és írnokokra. – Közületek a legtöbben, hozzám vagy a méltóságos Rehmiré és Szetes urakhoz hasonlóan, előrementek előkészíteni a hazatérését Thébába. Nem emlékszem, hogy a fáraó bármelyik istennek is áldozott volna – aznap, amikor partra szállt, az egyik őr még meg is jegyezte ezt.

– Ez badarság! – a Bailetosz mellett ülő egyik Amon-pap felemelte a kezét.

Rehmiré biccentett, hogy beszélhet.

– Én az isteni fáraó mellett voltam egészen Szakkarától. Valóban nem áldozott, csakhogy amíg el nem értünk Thébába, el sem hagyta a királyi bárkát.

– Tehát nem látogatott meg egyetlen másik templomot vagy szentélyt sem? – kérdezte Omendap.

– Nem – felelte a pap. – Végig a hajón maradt a kabinjában, legfeljebb imádkozni jött ki néha. Az őrök tanúsíthatják. Gyakran hátrament a tatba, szőnyegeket és párnákat rakatott le, és keresztbe tett lábbal, kinyújtott karral csak ült ott a csillagokat bámulva – a pap elmosolyodott. – Valójában az isteni fáraó útban hazafelé Thébába mintha folyamatosan imádkozott volna. Nem tudom, mire céloz Amerotke uraság. Én az udvari papok egyike vagyok. Nem észleltem semmi szokatlant, miközben az isteni fáraó távol volt a városától és az udvartól.

Rehmiré mondani akart valamit, de Hatsepszut hirtelen felállt. Szenenmut és Szetes követte. Amerotke, nem lévén más választása, hasonlóképpen tett. Hatsepszut némán állt, kezeit karba fonva – a fáraó használta ezt a mozdulatot, amikor szólni kívánt. Kihívás volt ez a királyi kör felé. Hatsepszut emlékeztette őket, hogy ő a fáraó özvegye, a királyi vérvonal hordozója; a hagyomány és a szokás megkövetelte, hogy mindannyian felálljanak vele. Rehmiré hátradőlt a székében, mintha visszautasítaná a kihívást. Omendap ezzel szemben elvigyorodott, a tisztjeire kacsintott és lassan talpra álltak. Az írnokok és papok követték példájukat.

Rehimerének nem maradt sok választása. Szép komótosan, hivatali pálcáját kézbe véve ő is felállt. Arca rezzenéstelen maradt, szemében azonban gyűlölet szikrázott.

– Az isteni fáraó említése – mondta Hatsepszut, miközben leeresztette karjait – felzaklatta a lelkemet és elszomorította a szívemet. A tanácskozást berekesztem, de az a kívánságom, hogy Ipuwer parancsnok és Amenhotep főpap halálát Amerotke uraság, a Két Igazság Csarnokának főbírája vizsgálja ki – a faszénnel kihúzott szemeivel bájosan pislogott egyet. – Egyenesen nekem tartozik jelentéssel. Én és a közvetlen tanácsadóim visszavonulunk a lakosztályomba megtárgyalni az ügyeket.

– És mi lesz a többi kérdéssel? – tudakolta Rehmiré.

– Miféle többi kérdéssel? Nincs semmi, vezír, ami nem várhat reggelig. Omendap tábornok, a seregek a városon kívül állomásoznak?

– Az Ízisz, Ozirisz, Hórusz és Amon-Ré ezredek igen – felelte a katona. – A Széth és Anubisz ezredek egy oázisnál táboroznak délen – a tábornok az ezüstbárd nyelével játszadozott. – Rehmiré vezír parancsnokol viszont azoknak a zsoldos csapatoknak, amelyek Théba városában felügyelnek a rendre. Azt hiszem – tette hozzá Omendap negédesen –, az Ezüst Házát körülvevő mezőkön, valamint Amon-Ré templomának közelében táboroznak.

– A város védelme érdekében vannak ott ezekben a vészterhes időkben – szólt közbe Rehmiré.

Hatsepszut lebiggyesztette ajkát és bólintott.

– Mindannyiunk védelme érdekében, vezír?

– Igen, úrnőm. Mindannyiunk védelme érdekében.

A királyi kör többi tagja hirtelen elfoglaltságot keresett magának, a köpenyüket igazgatták vagy a holmijukat rendezgették az asztalokon. Valójában mindannyian tudták, hogy Egyiptom fegyveres erői a város körül gyülekeznek. A kardokat kivonták. Csak idő és alkalom kérdése volt, hogy mikor használják őket, a királyi kör mikor szakad végképp két részre, és a város, az ország és a birodalom mikor sodródik bele a háborúba.

– Talán az lenne a legjobb – javasolta Bailetosz, miközben zsíros, kerek arca mosolyra húzódott –, ha az isteni fáraó mutatkozna a csapatok előtt, ünnepi menetet tartana a városban. Amon papjai és a zsoldosok megfelelő védelmet tudnának nyújtani.

Hatsepszut visszamosolygott rá, bár mosolya a legkevésbé sem volt őszinte, inkább egy vicsorgó kutyáéra hasonlított. Ránézett Rehmirére és Bailetoszra, és próbálta lecsillapítani háborgó szívét. *Tudom, mit akartok,* gondolta. *Amint a kis fáraó kilép a palotából, a zsoldosok és Amon papjai elviszik valahová.*

– Az isteni fáraó – megtorpant egy pillanatra. – Az isteni fáraó elgondolkozik a kéréseteken, de fiatal még és a városban járvány dúl. Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha a Kényelem Házában marad. Mindenesetre megfogadom a tanácsodat, főírnok uram. Az istenek a tudói, viharos időket élünk. Omendap tábornok, azt akarom, hogy egy egész raj vonuljon a királyi palota kertjébe, a parancsnoka közvetlenül nekem tartozik jelentéssel.

Omendap merev arccal nézett a nőre, mintha vissza akarná utasítani. Hatsepszut csettintett az ujjával, mire Szenenmut az asztalt félretolva odalépett Omendaphoz és egy papirusztekercset nyomott a kezébe. Omendap kinyitotta, meglátta a királyi kartust és megcsókolta.

– Nem az én kívánságom – tette hozzá Hatsepszut selymes hangon. – Az isteni fáraóé. A szavait tolmácsoltam.

Omendap meghajolt.

– Az isteni fáraó óhaja teljesülni fog – felelte gyorsan. – Természetesen naponta ellátogatok a palotába, hogy meggyőződjem a csapataim hogylétéről.

– Mindig szívesen látunk itt – mosolyodott el Hatsepszut. – Uraim.

Hatsepszut elhagyta a királyi kört, Szenenmut és Szetes a nyomában.

A megbeszélés véget ért. Amerotke észrevette, hogy milyen sokan gyülekeznek sugdolózva és hadonászva Rehmiré körül.

Omendap távolabb ácsorgott, de két parancsnoka nyomban élénk beszélgetésbe elegyedett Bailetosszal.

Háború lesz, gondolta Amerotke. Hatsepszut és Rehmiré máris gyűlölik egymást. Egyiküknek meg kell halnia.

Tudta, mi fog történni, ha a csapatok egymásnak esnek. A kikötőnegyedben lakó csőcselék fel fog lázadni. *Nofret és a gyerekek nincsenek biztonságban,* döntötte el. *Északra küldöm őket, Memphiszbe, a templomok menedékébe. Ha a kardok előkerülnek, Thébában nem lesz hely az igazság számára.*

– Amerotke uram?

Felnézett. Egy apród állt az ajtóban, és intett neki. Amerotke általában ügyet sem vetett volna egy efféle udvariatlanságra, de Rehmiré és a többiek mind őt nézték, így döntenie kellett. Ha egyszerűen kisétál, mindkét oldalt magára haragítja. Ha marad, Hatsepszut kiközösíti, ha viszont az apród után megy, Rehmiré fogja elkönyvelni, mint a királynő követőjét. Rápillantott Omendapra. A tábornok a szemével az ajtó felé intett. Amerotke hátratolta a székét, és a szolgáló nyomában elhagyta a termet.

8. fejezet

Amerotke követte a fiatal fiút az emeletre. Kétoldalt a falakat hatalmas freskók díszítették, rajtuk Egyiptom győztes háborúival. Kék és aranyszínre festett harci szekerek tiportak keresztül az elhullott núbiaiak, líbiaiak és puntföldi katonák tetemén. Ázsiai harcosok meredtek döbbenten és rémülettel a fáraó és az egyiptomi hadsereg dicsőségére. A festmények szélén dicshimnuszok futottak körbe.

"Kitárta a karját. Ő, Hórusz aranysólyma, lesújtott ellenségeire. Elroppantotta a nyakukat, kilyukasztotta a koponyájukat. Elvette az aranyukat és a kincseiket. A föld megremegett neve hallatára."

Amerotke egy pillanatra eltöprengett, vajon a feliratok nem Egyiptom dicsőségének sírfeliratai is egyben. A trónon egy gyerekfáraó, a királyi kör megosztott, most pedig Théba kormányzói között gyilkos gyűlölködés tört ki.

A küldöncfiú továbbra is előtte lépkedett, majd az egyik folyosón jobbra fordult. Az ajtó mellett strázsáló őrök díszes páncélt viseltek: vörös és fehér csíkos, keményített fejdíszt, bronz mellvértet és bőrszoknyát. A katonák, az egyik elit ezred tagjai a karjukra vetett pajzzsal, kivont karddal álltak mozdulatlanul. Amikor az apród suttogott valamit az egyikük fülébe, a bronzajtó feltárult, és Amerotkét bevezették Hatsepszut magánlakosztályába, ami világos volt, bár kissé hűvös. A falak lágy pasztellszínei kellemes kontrasztot alkottak a kinti csatajelenetek után. A levegőben kasszia és tömjén édeskés szaga terjengett, vázákban vagy koszorúkba fonva a legkülönbözőbb illatos virágok pompáztak a szobában. A helyiség szellősen volt berendezve: gyönyörű arany- és ezüstszobrocskák, elefántcsonttal és ébennel berakott lakkozott faszékek és padok sorakoztak elszórva.

A küldöncfiú az előszobában magára hagyta Amerotkét és belépett egy kis oldalajtón. A főbíró próbált ellazulni, megcsodálta a festményeken a nílusi halászokat, amint éppen kivetik a hálóikat és a meztelen, párductestű táncosnőket dús, fekete parókában. Az egyre halványuló fényben ez utóbbiak kecsesen mozdulni látszottak, mintha megcsördítették volna a szisztrumjaikat és éteri, véget nem érő táncba kezdtek volna.

– Uram.

Az apród határozott mozdulattal intett neki. Amerotke követte az ajtó mögötti terembe, és a látványtól szinte a lélegzete is elakadt. Aprócska szoba volt, a falakon a festmények a félhomályba vesztek, mert csak két lámpás világított a hatalmas, trónszerű szék két oldalán, amelyet aranyszövetből készült baldachin övezett. Hatsepszut ebben ült, kezei a vicsorgó leopárd formájúra faragott széktámlákon nyugodtak. Lábát szintén aranyszövettel borított zsámolyon pihentette, mely Maat istennőt ábrázolta, amint éppen győzelmet arat az alvilág egyik borzalmas démona fölött. Hatsepszut mellett Szenenmut és Szetes ült.

Amerotke biztosra vette, Hatsepszut azért választotta éppen ezt a szobát, hogy uralkodói hatalmát érzékeltesse. Ha viselte volna a kék vagy a kettős koronát, kezében az ostorral és pálcával, pontosan úgy nézett volna ki, mint maga a fáraó, amikor törvényt ül. Arca megváltozott,

már nem volt az a lágy és érzéki. Az állát dühödten megfeszítette, szeme lángolt. Amerotke rápillantott Szetesre, aztán letérdelt. Nem tanúsított több hódolatot Hatsepszut iránt, mint amennyit a nő megérdemelt, noha nem feledkezett meg Omendap figyelmeztetéséről sem. Hatsepszut világossá tette, hogy régens lesz. Amerotke eltöprengett, lehet, hogy fáraó is akar lenni ?

– Úrnőm – szólalt meg határozottan. – Hívattál.

– Ha nem akarsz maradni, Amerotke uram, elmehetsz!

Hatsepszut hangja feszült volt és pattogós. Amerotke felsóhajtott, talpra állt és karba fonta a kezét. Szetes tekintetéből aggodalom tükröződött. Alig láthatóan megrázta a fejét, figyelmeztetve Amerotkét, hogy figyeljen oda a szavaira. Amerotkén végigsöpört a dac hulláma.

– A Két Igazság Csarnokának főbírája vagyok – mondta. – Én képviselem a fáraó igazságát.

– Mindig is merev voltál, akár egy cövek – Hatsepszut előrehajolt, de most már mosolygott. – Emlékszel, Amerotke? Annak idején egy k… k… ki… kicsit – utánozta a férfit – da… dadogtál. Emlékszel rá?

– Emlékszem a gúnyolódásra, felség. Hogy is felejthetném el? Te és a kedvenc macskád, szürke volt, ugye? Lágy szemekkel és éles karmokkal. Néha nehéz volt különbséget tenni az állat és a gazdája között.

Szetes hallhatóan felszisszent, de Hatsepszut mindannyiukat meglepte. Szemében pajkos csillogás jelent meg.

– Mindig is őszinte voltál, Amerotke. A dadogást kinőtted, de ugyanolyan zárkózott vagy, ugyanúgy rajongsz Nofret úrnőért és ugyanolyan elszántan küzdesz a jó ügyért. Sohasem unod meg?

– Úrnőm, atyád udvarában nevelkedtem, tehát ha még így is lenne, véletlenül sem mutatnám ki.

Érezte a lelkében fortyogó dühöt. Figyelnie kellett, hogy szabályosan vegye a levegőt. Legszívesebben kisétált volna, hogy szabadjára engedhesse haragját. Ugyanakkor tudta, hogy gyerekesen viselkedik: tényleg mérges vagy egyszerűen megrémült?

– Vannak jó páran, akik arcátlannak neveznének – szólalt meg Szenenmut. Féloldalasan ült, egyik karját a trónszéken nyugtatta. *Olyan szeretettel ér hozzá,* merengett el Amerotke, *mintha Hatsepszut udvaronca maga szeretne benne ülni.*

– Parancsolsz? – Amerotke oldalra hajtotta a fejét, mintha nem értené Szenenmut szavait.

A királyi munkafelügyelő ujjaival megütögette a combját.

– Amerotke uram – ismételte meg. – Jó páran arcátlannak neveznének.

– Ebben az esetben legalább elmondhatjuk, hogy sok bennünk a közös.

Hatsepszut felkacagott és talpra ugrott. Odalépett Amerotkéhez, egészen hozzásimult és közelről felnézett a férfi arcára. A félhomályban Amerotke hirtelen úgy érezte, mintha visszament volna az időben, mintha újra fiatalember lenne, akivel a fáraó udvartartásának egyik kis nimfája incselkedik. Ahogy Hatsepszut teste hozzányomódott az övéhez, megcsapta az orrát a nő testének kipárolgása, a drága parfümök és olajok illata a testén és a ruháján. Hatsepszut megcsókolta Amerotke arcát, kecsesen visszasétált a trónjához és belehuppant.

– Mit akarsz, Amerotke?

– Nyugalmat.

– És mint főbíró?

– Életet, bőséget, egészséget az isteni fáraónak. Békét az udvartartásban.

– Amerotke – tört ki Szetes. – Ne játszd az ostoba álszentet! Te is pontosan tudod, hogy a választóvonalat meghúzták. Melyik oldalon állsz?

Amerotke felvonta szemöldökét.

– Attól tartok, ugyanott állok, ahol eddig is, mielőtt bármiféle vonalat meghúztak volna.

– Hazudsz! – kiáltott fel Szenenmut.

Amerotke tett egy lépést előre, mire Szenenmut felemelte a kezét.

– Bocsánatot kérek. Visszavonom. Sok mindent lehet rád mondani, Amerotke, de hazug az nem vagy. Mi több, hacsak nem bolondultál meg, mindig is a becsületesség embere voltál – halványan elmosolyodott. – Kicsit önfejű, túlzottan is merev. De mi van, ha a birodalom a háború felé sodródik?

– A fáraót fogom támogatni az ellenségeivel szemben – válaszolta Amerotke.

– De kik a fáraó ellenségei? – kérdezte Hatsepszut hangos, szinte már metsző hangon. Kinyújtotta a karját és kinyitotta a tenyerét.

Amerotke meglátta a gyerekfáraó hivatalos kartusát, rajta a bölcsesség istenének, Thotnak, továbbá a fáraó királyi nevének és Egyiptom kettős koronájának eltéveszthetetlen hieroglifáival.

– Nos, mit mond a törvény? – kérdezte Hatsepszut.

– Aki birtokolja a kartust, Egyiptom pecsétjét – felelte a főbíró –, az egyúttal megtestesíti Amon-Ré isteni hatalmát is.

– Én birtoklom – mondta a nő. – Ezek a bolondok a tanácsban azt hiszik, hogy a mostohafiam gyűlöl és elutasít engem. Nem így van!

Amerotke közelebb hajolt és megcsókolta a kartust.

– Mit kívánsz tőlem, úrnőm? – rámutatott Szetesre. – Ott ül a fáraó füle és szeme. Ha fel kell kutatni az ellenségeket…

– Á, erről van szó! – mosolyodott el Hatsepszut. – Azt hiszed, azért van rád szükség, hogy a fáraó kutyája legyél, hogy csaholj és a fogaidat vicsorgasd? – a hangja tárgyilagossá vált. – Egyszerűen ki akarom vizsgáltatni ezeket a haláleseteket.

– Miért?

– Mert lehet, hogy az itt jelenlevők is a gyilkos kiszemelt áldozatai között vannak.

– Miért? – ismételte meg Amerotke nyomatékosan.

– A fáraó még gyerek – szólalt meg Szetes. – Lehetséges, hogy van valaki a királyi körben, aki úgy gondolja, vérrel és karddal megszerezheti Egyiptom trónját.

– Nem hiszem – felelte Amerotke. – Úrnőm, szerintem a gyilkosságok valamilyen módon a férjed halálával állnak kapcsolatban. Őt érte utol először a végzet. Rögtön Thébába való hazatértekor, a többi haláleset pedig nem sokkal később történt.

– De miért? – kérdezte ezúttal Hatsepszut.

Amerotke most már megbánta, hogy korábban ellenséges volt. A királynő olyan sebezhetőnek, zavartnak tűnt, a szeme tele rémülettel. *Tud valamit,* gondolta Amerotke.

– Mi van, ha kelepcébe csalod a gyilkost? – szólalt meg Szenenmut.

– Ha kelepcébe csalom a gyilkost, akkor a kezünkben lesz az elkövető, az indíték. De ez nem könnyű feladat. Ha a fáraó halálával kezdem, kijelenteném, hogy Meneloto kapitány ártatlan.

– Elfogadod a megbízásomat? – kérdezte Hatsepszut.

– Igen.

– Közvetlenül nekem fogsz jelenteni?

– Úrnőm, ha óhajtod. Csakhogy ha elfogadom a megbízást, úrnőm, azzal kell kezdenem, hogy téged is kikérdezlek.

Hatsepszut hátradőlt a székében.

– De… de – Hatsepszut most maga is dadogott, és ezen önkéntelenül elmosolyodott. – Nem tudok semmit. Amon-Ré templomának lépcsőin fogadtam az isteni fáraót. Együtt besétáltunk. Ott összeesett és a karjaimban meghalt.

– Nem mondott semmit?

A nő megrázta a fejét.

– Semmit.

Hazudik, gondolta Amerotke. Rápillantott Szenenmutra, és eltöprengett, vajon a férfi mennyit tudhat.

– Én a templomudvarban voltam a tömegben – jelentette ki Szenenmut. – Nem voltam tagja a fáraó kíséretének.

– Én még távolabb álltam – tréfálkozott Szetes. – A városban voltam, a mólóknál felügyeltük a tömeget.

– Az isteni fáraó délben halt meg – folytatta Amerotke. – Úrnőm, ezután mi történt?

– Az isteni fáraó színarany holttestét az egyik közeli halotti templomba vitték, orvost hívattak.

– Melyiket? Peai volt az? – kérdezte Amerotke.

– Nem, nem. Egy öregember az Élet Házából. Megtapintotta az élet lüktetését a fáraó nyakán és törzsén, és tükröt tartott ajkai elé. Azt mondta, hogy a lelke eltávozott.

– Azután?

– Odakint zavargás tört ki, teljes volt az összevisszaság – vonta meg a vállát Hatsepszut. – A foglyokat kivégezték. Baljós jelek... galambok hullottak alá az égből.

– Ó igen, erről hallottam. Mi történt valójában?

Hatsepszut elfintorodott.

– Egyesek azt állítják, hogy ez isteni előjel. Mások, hogy vadászok sebesítették meg a madarakat. A város fölött még átrepültek, de a templom magas falai már túl nagy erőfeszítésnek bizonyultak.

– Indult nyomozás? Úgy értem a vadászok után? Máshol is találtak madarakat?

Hatsepszut megrázta a fejét.

– Nem tudom. Napnyugtáig a férjem holttestével maradtam a halotti templomban. Nem hittem el, hogy halott. Nem tudtam elfogadni, hogy a lelke útnak indult a távoli láthatár felé. Azt reméltem, hogy az egész csak valamilyen szörnyű tévedés.

– Jöttek mások is érdeklődni?

– Néhányan. Rehmiré, Omendap tábornok, páran a királyi körből. Kérdéseket tettek fel, már nem emlékszem.

Amerotke bólintott. Amit Hatsepszut elmondott, megfelelt az udvari protokollnak. Ha a fáraó meghalt, az özvegye magában gyászolt. A balzsamozás, a holttest előkészítése az ünnepélyes halotti szertartásra csak napnyugta után kezdődött el.

– Peait ezután hívatták?

– Levetkőztettem a holttestet – felelte a nő. – Az isteni fáraó koronája leesett a fejéről, de azt bevitték vele a halotti templomba. Levettem bőrszoknyáját, mellvértjét, melldíszét és a saruját, aztán egy vászonlepellel beborítottam a testet. Sötétedés után megérkezett Peai és a balzsamozók, hogy elvigyék a holttestet.

– Ekkor találták meg a kígyómarás nyomát?

– Igen, a fáraó bal lábán, közvetlenül a sarka fölött.

– Ki látta meg először?

– Peai. Azt találta ki, hogy a fáraó talán csak mély ájulásba zuhant – Hatsepszut széttárta az ujjait. A fény megcsillant a kigyó formájúra vésett gyűrűkön. – A többit tudod. Hívattam Szetest, aki katonákat rendelt a királyi bárkához. A viperát megtalálták összegömbölyödve a királyi trónszék alatt. Amilyen apró, olyan nagy felfordulást okozott.

– Miért kellett vádat emelni Meneloto ellen?

– Szetes főügyész ellenezte a dolgot – válaszolta Hatsepszut. – De zavart voltam, mérges. Biztos voltam benne, mint ahogy most is az vagyok, hogy Meneloto felelőtlensége okozta a fáraó

halálát.

– Én ugyanazt a tanácsot adtam volna, mint Szetes – morogta Szenenmut. – Csakhogy engem akkor senki nem kérdezett.

Hatsepszut keze lecsúszott a szék karfájáról és ujjaival végigsimított Szenenmut térdén.

– Menelotót háziőrizet alá helyezték – folytatta Hatsepszut –, az ügy pedig eléd került.

– Történt kutatás Meneloto után? – kérdezte Amerotke.

– Kémeket és felderítőket küldtek szét, de amennyire én tudom, feltehetően a homoklakókkal vagy barlangi emberekkel van a Vörös Földeken.

Szetes felállt, odavitt egy zsámolyt, és intett Amerotkének, hogy üljön le. A főbíró így is tett. Kényelmetlenül érezte magát, ugyanakkor titokban elégedettség töltötte el. *Ez az, amiben jó vagyok,* gondolta, *egy probléma megoldása, a bizonyítékok átvizsgálása. De vajon mennyi igaz a történetből? Mi több, ha kibogozom a csomót, milyen messzire vezetnek majd a szálak?*

– Meneloto eltűnt – értett egyet Szenenmut. – Amerotke uram, nem kérsz egy kis bort?

A főbíró megrázta a fejét.

– Eleget ittam a fogadáson.

– A tanácsteremben? – kérdezte Szetes. – Korábban utaltál rá, Amerotke, hogy a fáraó látogatása a szakkarai piramisban lényeges esemény volt. Gondolom, nem a légből kaptad az ötletet.

– Nem, nem onnan – felelte Amerotke. – Emlékezzetek vissza, Meneloto tárgyalása előtt átolvastam a bizonyítékokat és vallomásokat. Semmi említésre méltó nem történt a fáraó Nílusdeltában aratott káprázatos győzelmei után. Meneloto írott vallomásában azonban megemlített valami érdekeset. Eszerint a fáraó a győzelmek után kifejezetten jó hangulatban volt, a szakkarai látogatást követően viszont csöndessé, visszahúzódóvá vált. Ez a királyi kör gyűlésén is elhangzott.

– Való igaz – bólintott Szetes. – Bár miután a fáraó Szakkaránál újra felszállt a *Ré Dicsősége* fedélzetére, néhányunkat előreküldött Thébába.

– Úrnőm, felség – mosolyodott el Amerotke. – Az isteni fáraó vajon miért állt meg Szakkaránál? Nyilván nem azért, hogy megnézze a piramisokat.

– Az egyik levelében – szólalt meg Hatsepszut –, amit közvetlenül a győzelme után írt, megemlítette, hogy kapott egy levelet Neroupétól, aki a szakkarai nagy piramisok halotti templomainak főpapja és felvigyázója volt. Neroupe volt apám egyik leghűségesebb alattvalója.

– Hallottam már a nevet – mondta neki Amerotke. – Tudósember, írt egy összefoglalást Egyiptom múltjáról. Egyszer találkoztam vele a Fény Csarnokában Maat templomában.

– Neroupe megbetegedett – folytatta Hatsepszut. – Már nagyon öreg volt. Mire az isteni fáraó odaért a szakkarai halotti templomokhoz, Neroupe meghalt.

– Mi történt ezután?

– A királyi bárka horgonyt vetett a folyóparton – vette át a szót Szetes. – Omendap tábornok megerősítheti a részleteket. Az isteni fáraó partra szállt.

–Vele mentél?

– Nem, a vezírrel, Bailetosszal és a többiekkel a királyi bárkán maradtam. A fáraó mindig azt kérte tőlem, tartsam szemmel a főembereit.

– És azután?

– Az isteni fáraó egyedül ment. Azaz mégsem – Hatsepszut felvonta a szemöldökét. – Ipuwer, Amenhotep és a királyi testőrség egyik osztaga, talán öt ember elkísérte. Három napig maradtak Szakkarában.

– És Meneloto?

Szetes vágott egy grimaszt.

– Igen, Meneloto is vele ment. Az ő feladata volt a fáraó fizikai valójának a védelmezése. Ahogy hallottam, nem sok minden történt. Az isteni fáraó Neroupe házában lakott. Meglátogatta a templomokat, a szentélyeket és az ősei sírjait. Ezután visszatért a királyi bárkához.

– Beszélt bárkinek arról, hogy mi történt? – kérdezte Amerotke.

Szetes megrázta a fejét.

– Másnap egy bárkán előreküldtek Thébába. Leveleket hoztam Hatsepszut úrnőnek és a királyi család többi tagjának. Én és még néhányan mások azt a feladatot kaptuk, hogy készítsük elő az isteni fáraó érkezését Thébába.

Amerotke karba fonta a kezét. Ismerte Szakkarát, a hatalmas sírkamráit és halottasházait, amelyeket évszázadokkal korábban emlékműveknek építettek Egyiptom hatalmának és nagyságának jelképeként. Mostanra, amióta a királyi udvar Thébába költözött, elhagyatott, omladozó hellyé vált, beékelve a Nílus zöldellő ártere és a Vörös Földek forró, perzselő homokdűnéi közé. Büszkeséget érzett, mert igaza lett: Tuthmószisz, Amenhotep és Ipuwer egyaránt jártak azokban a templomokban. Mindannyian meghaltak, Meneloto pedig súlyos vádak elé néz, ráadásul eltűnt. Lehet, hogy őt is meggyilkolták? De ki áll mindezek mögött? Rehmiré és a követői? Hatsepszut és Szenenmut? A férfi Hatsepszut szeretője? A románcuk talán akkor kezdődött, amikor a fáraó otthonától távol Egyiptom ellenségeivel küzdött?

– Úrnőm?

Hatsepszut éppen Szenenmuttal tárgyalt valamit suttogva, de most visszafordult.

– Igen, Amerotke uram. Azt hittem, elszundítottál.

– Az isteni fáraó írt neked később? Vagy abban a néhány percben, amikor Amon-Ré templomában voltatok, említette, hogy bármi zavarná?

– Egyetlen levelet kaptam azután, hogy elhagyta Szakkarát – mondta Hatsepszut. – A győzelmeiről számolt be. Üzeneteket tartalmazott nekem és a fiának. Már nagyon várta, hogy visszaérkezzen Thébába – rezzenéstelen arccal próbálta leplezni a hazugságot. – Mást semmit.

– Most hogy tovább? – kérdezte Szenenmut fanyarul. – Amerotke uram, azt kívánjuk, hogy vizsgáld ki ezeket a haláleseteket. Ipuwer tragédiájáról annyit tudunk, mint te is. Belenyúlt egy zsákba, és megmarta egy kígyó. Hogy ez miként történt, mi sem tudjuk. Ami Amenhotepet illeti – tárta szét a karját –, ezt már neked kell kiderítened. Mindenben rendelkezel a felhatalmazásunkkal.

Amerotke felfigyelt valamire: Szenenmut végig többes számot használt a szavaiban, mintha immár ő lenne Hatsepszut vezíre, a legfőbb tanácsadója. Rábámult Hatsepszutra, aki állta a tekintetét. *Huncut teremtés vagy,* gondolta Amerotke, *és könnyelműségből rosszul ítéltelek meg. Veszélyesebb és számítóbb vagy, mint gondoltam. Vannak dolgok, amiket nem mondasz el nekem. Igazából nem is akarod, hogy vizsgálódjak. Ez az egész csak színjáték, odavetett konc, amit a nyilvánosságnak szánsz. Az igazi játszma itt, a palotában fog lejátszódni. Ha megszerzed a hatalmat, fogsz törődni bármivel is? Ha elbuksz, fog bármi is számítani?*

– Engedélyezzük, hogy távozz.

Amerotke felállt, meghajolt, és elhagyta Hatsepszut lakosztályát. A mostanra kiürült oszlopcsarnokban a székeket és párnákat helyretolták, a tányérok és serlegek még mindig az asztalokon hevertek. Az erkély felé pillantva látta, hogy időközben besötétedett. Kintről a fegyveres őrök neszezése hallatszott. Remélte, hogy Nofret már otthon van, és egy pillanatra eltöprengett, vajon nem kellene-e csatlakozni hozzá. Eszébe jutott Amenhotep levágott feje, és azt is tudta, hogy a jó öreg Szhufoj itt vár rá valahol a kapu közelében.

– Amerotke uram.

A bíró összerezzent, aztán észrevette Omendapot, aki nem messze tőle az egyik oszlop takarásában állt.

– Nem is tudtam, hogy macska vagy, tábornok uram – mondta Amerotke, és színpadiasan meghajolt –, aki az árnyékban lopódzva leskelődik. Mi járatban vagy? Rám vársz vagy Hatsepszut úrnővel váltanál titokban szót?

Omendap idegesen szorongatta hivatali fegyverét, egyik kezéből a másikba véve. Megragadta Amerotke könyökét, és finoman az ajtó felé tolta.

– Elhatároztad már, hogy melyik oldalt támogatod, Amerotke uram?

– Nem. Azért vagyok itt, hogy kivizsgáljam a haláleseteket, beleértve a te egyik rangidős tisztedét is.

Az ajtónál Omendap megtorpant.

– Itt már biztonságos – suttogta, és megütögette az ajtót. – A fa vastag, és elég távol vagyunk, ha esetleg az erkélyen vagy a kertben hallgatózna valaki.

– Mit akarsz mondani?

– Emlékszel ugye, amikor a fáraó szakkarai utazásáról beszéltünk? Három napig tartózkodott ott. Nos – folytatta –, miután visszatért, megkérdeztem Ipuwert, hogy mi történt. Nem mondott semmi különöset, legfeljebb azt, hogy a fáraó éjszaka elment valahová. Ipuwer maradt, csak Amenhotep és Meneloto kísérte el.

– Meneloto vagy Ipuwer viselkedése megváltozott, miután a fáraó visszatért?

Omendap megrázta a fejét.

– Nyíltan beszélek veled, Amerotke, mint férfi a férfival. Az isteni fáraó rángógörcsöktől szenvedett. Látomásai, álmai voltak. Én katona vagyok. Harcolok az ellenségeivel, ő pedig azt csinál, amit akar. Ha éjszaka kimegy, hogy áldozatot mutasson be vagy imádkozzon a csillagokhoz, az az ő dolga.

– De miért kellett Ipuwernek meghalnia?

– Nem tudom. És ezért vagyok itt. Az egyik tisztem volt. Bátor, akár az oroszlán. Hűséges és nemes lelkű – Omendap szeme sarkában könnycsepp jelent meg. – Karddal a kezében kellett volna meghalnia, nem kígyómarástól a tanácsteremben, mint valami vénasszony!

– Ez minden, amiről beszélni akartál? – kérdezte Amerotke, tartva attól, hogy esetleg belekeveredik valamilyen felségáruló beszélgetésbe.

– Nem, azért jöttem, hogy elmondjak neked két dolgot – Omendap beszívta az ajkát. – Pontosabban hármat – olyan közel húzódott, hogy Amerotke megérezte sörszagú leheletét. – Mielőtt azonban belekezdek, Amerotke uram, tudnod kell, hogy a hűségem és a tisztjeim hűsége egyelőre megosztott. Ha azonban rájövök, hogy ki ölte meg Ipuwert, az mindannyiunkat meg fog győzni. És ha tényleg vérontásra kerül a sor – ütögette meg ezüstbárdjával Amerotke mellkasát Omendap –, a rang vagy éppen egy kedélyes beszélgetés valamelyik esti lakomán nem fog megmenteni senkit.

– Két dolgot akartál mondani – felelte Amerotke színtelen hangon. – Aztán három lett belőle. Tábornok uram, sietnék.

– Nem akartam fenyegetőzni.

– Nem vettem annak. A három dolog?

– Először is, Ipuwer nem változott meg a szakkarai látogatás után, Amenhotep azonban igen. Ritkán látogatta a királyi kör gyűléseit. Amikor viszont elment, mosdatlan volt és elhanyagolt. Egyik alkalommal megesküdtem volna, hogy be is volt rúgva. Másodszor, Ipuwer nem mondott semmit, kivéve ezt.

Omendap kinyitotta az övéről lógó zsákocskát, kivett belőle egy apró, vörös szobrot és átadta Amerotkének. A főbíró az egyik alabástrommécses fényköréhez vitte, hogy alaposabban szemügyre vehesse. Alig ujjnyi magas volt. Egy emberalak, egy fogoly, akinek vörös zsineggel hátrakötötték a karjait és két agyagbokáját.

– A hadisten, Montu vörös szalagjai – jegyezte meg.

– Igen, így van – válaszolta Omendap. – Mint amikor a papok összekötözik a foglyok csuklóit és bokáit a kivégzés előtt.

– Boszorkányság. Egy vajákos vagy amulettárus műve.

– Ez egy jelkép – magyarázta Omendap. – Figyelmeztetés a vörös hajú Széthtől, a pusztítás istenétől. Nem csak agyag. Valószínűleg sárból van, amely egy sírból származik, elkeverve havibajos nők vérével és légyürülékkel. Áldozat valamelyik démonnak.

– És Ipuwer ezt kapta?

– Nem, de valami hasonlót! – Omendap visszavette a szobrocskát. – És ez a harmadik dolog. Ezt az ocsmányságot nekem nyomták a kezembe, amikor beléptem a palotába!

– Sejted, hogy miért küldték?

– Nem – a tábornok eltette a figurát. – Szent tűzben fogom megsemmisíteni. Nagy gonoszságtól szabadulunk meg – nyelt egyet. – Ez egy átok, ősrégi, akár maga Egyiptom. A halál angyalának a megidézése!

9. fejezet

Amerotke magára hagyta Omendapot, és kiment az előcsarnokba, majd le a jókora palotaudvarra. Itt zsoldosok nyüzsögtek mindenfelé, mindegyik a csapatának jellegzetes páncéljába öltözve. A shardanák keskeny, hegyes arcúak voltak szarvsisakjukban; a dakkarik csíkos fejkendőt viseltek és kerek pajzsot vetettek a hátukra; a raduk hosszú köpenyt és hímzett övet hordtak, a fáklyák fényében fülbevalók és nyakláncok csillantak, sötét bőrüket kék tetoválások díszítették; shirik a rövid szaruíjaikkal és koromfekete núbiaiak leopárdbőr szoknyáikban és tollas fej díszeikkel. Az emberek az előcsarnokokban és a falak mentén lebzseltek, mellettük kupacokban a fegyvereik. Sötét pillantásokkal méregették Amerotkét, miközben utat tört közöttük, de a főbíró próbált udvariasan mosolyogni és elnézést kért. A zsoldosok látták a melldíszét és a hivatali gyűrűjét, ezért vonakodva félreálltak.

A feszültség szinte tapintható volt. A hadsereg csapatai Omendap alá tartoztak, és követték minden utasítását. Ezeket a zsoldosokat azonban Rehmiré irányította, ő pedig taktikusan iderendelte őket, minél közelebb a palotához. Míg a reguláris csapatok, az őrség tagjai és a harcikocsi-századok hűségesek maradtak, ezek a segédcsapatok, akik csak a pénzért harcoltak, kisujjukat sem mozdították.

Amerotke elért a kapuhoz és hátranézett. Ha Rehmiré támadásba lendül, gondolta, a palotát egyszerűen lerohanják. A lázongás gyorsan szétterjed. A szegények kiözönlenek a kalyibáikból a kikötőnegyedben. De mihez kezd ő? Az igazságnak nem sok ereje lesz, és a csőcselék minden bizonnyal megtámadja a városon kívüli előkelő villákat és kúriákat. Egyetlen otthon sem lesz biztonságban. Amerotkének eszébe jutottak memphiszi barátai, sőt néhány helyőrségparancsnok is, még lejjebb a Níluson. Terveket kell készítenie.

Elérkezett a palota előtt húzódó hatalmas nyílt térségre. Póznákra erősített lobogó fáklyák próbálták visszaverni a sötétség támadását, ebben a telihold fénye is a segítségükre volt, amely ezüstkorongként úszott a fekete-kék égbolton. Itt nem érezte a feszültséget. Az éjfélkor is itt nyüzsgő embereket, mint általában, most is jobban érdekelte az üzletelés és pletykálkodás, örültek a jó időjárásnak és a kecsegtető gazdag termésnek. Egy csapatnyi fehér köpenyes pap haladt el, egy szolga Amon-Ré címerét hordozta előttük. Néhány zsoldos kísérte őket. Amerotke megállt, hogy utat engedjen egy gyászmenetnek. A család tagjai, akik elvesztették a házimacskájukat, a hagyomány szerint leborotválták a szemöldöküket, és most egy

vesszőkosárban a Nílushoz vitték a mumifikált állatot, hogy aztán átszállítsák a macskák nekropoliszába, Bubasztiszba. A család hivatásos gyászolókat bérelt fel, akik hamut szórtak a fejükre és a gyászmenet előtt haladtak, időnként egy-egy maréknyi port kapva fel a földről és szórva azt is magukra. A gyászolók szünet nélkül jajveszékeltek a szörnyű veszteség miatt és könyörögtek az istenekhez, hogy a macska lelke eltávozhasson nyugat felé és idővel újra találkozzon a gazdájával a mennyben.

Amerotke körülnézett, Szhufojt kereste. Egy csoportnyi rabszolga vonta el a figyelmét, akik egy olajfa alatt ácsorogtak: a gazdájuk nemrégiben vásárolhatta őket, mert éppen most bélyegezték meg őket a homlokukon. A rabszolgákat erősen fogták, a tulajdonosuk pedig ügyet sem vetett sikoltozásukra. A nyílt sebekbe fekete port dörzsöltek, ami megakadályozta, hogy azok összeforrjanak, életük végéig hirdetve, hogy a gazdájuk tulajdonai. Amerotke elkapta a tekintetét, gyűlölte az efféle látványosságot. Semmi szüksége nem volt rá, elég volt, ha ránézett szerencsétlen Szhufoj megnyomorított arcára. Egy csapat prostituált sodródott arrafelé, arcuk kipirosítva, szemük zölddel és fekete szénnel kihúzva. Áttetsző fehér köntöst viseltek, ami nem sok mindent bízott a képzelőerőre, fonott, olajjal átitatott parókáik csábosan himbálóztak lépteik ütemére. Egyikük elkapta Amerotke tekintetét és megállt. Obszcén kézmozdulatot tett, magához híva Amerotkét, de a férfi megrázta a fejét. A kéjnők még próbálkoztak volna tovább, de egy csapatnyi fiatal férfi – feltehetően papok, bár kopasz fejüket most szalmakalap takarta – lépett oda hozzájuk, elegyedtek beszélgetésbe. A szajhák viháncolva elfordultak és fennhangon kezdték ajánlgatni bájaikat az éjszakára valamelyik örömtanyán.

A hatalmas piactér tömve volt kereskedőkkel és árusokkal, hajósokkal, a nomarkhészek követeivel, akik a jelentéseiket hozták. Egy pecsenyesütő kinyitott. A vadászoktól származó friss gazellákat és vadkecskéket még korábban kibelezték, megtisztították, most pedig csíkokra vágva izzó faszén fölött megsütötték. Az édes illat bejárta az éjszakai levegőt, elfedve a nyilvános illemhelyek és a saját mocskukban ülő koldusok orrfacsaró bűzét, akik világtalan szemeiket meresztve, sovány ujjaikat széttárva könyörögtek élelemért és alamizsnáért. Az Énekek Házának egy csoportnyi énekese vonult el libasorban, éppen egy dicshimnuszt gyakoroltak egy olyan istenhez, akiről Amerotke még csak nem is hallott. Az éneklést hirtelen éktelen veszekedés szakította félbe egy kígyóbűvölő és egy énekesmadár-kereskedő között. Mint kiderült, egy kobra kiszabadult a kosarából, odakúszott az egyik madárketrechez és a rácsok között hosszú nyelvével befurakodva megölt egy madarat, majd elvonszolta. Mire a tulajdonos észrevette, már túl késő volt. A két férfi lökdösni kezdte egymást. Egyikük hanyatt esett, magával rántva egy énekest is. Már éppen tömegverekedés készült kitörni, amikor megjelent a piaci őrség és botjaikkal rendet teremtettek.

Amerotke magában átkozódva tovább kereste Szhufojt. Részeg mulatózok tűntek fel, akik egyik háztól a másikig tántorogtak egy koporsót tolva maguk előtt, benne néhai barátjuk múmiájával, akiről éppen megemlékeztek. Megpillantották Amerotkét, és megpróbálták őt is bevonni a vigasságba, a főbíró azonban nem vett tudomást róluk. Egyikük bedühödött, és szitkokat fröcsögve, ökölbe szorított kézzel megindult Amerotke felé. Az egyik őr, aki észrevette Amerotke hivatali pecsétjét, közéjük állt és finoman visszatessékelte a férfit a társai közé.

– Segíthetek valamiben? – kérdezte, és botjával megütögette csupasz lábszárát. Hirtelen elkerekedett a szeme. – Te vagy Amerotke uraság? A Két Igazság Csarnokának főbírája? – mélyen meghajolt. – Nem kellene itt lenned, uram. Ez a mulatozás éjszakája – látva Amerotke értetlen arcát, folytatta. – Ma van Ozirisz isten ünnepe.

Amerotke felsóhajtott.

– Igen, igen – szabadkozott. – El is feledkeztem róla. Nos én… – egy pillanatra megtorpant – a szolgámat keresem. Egy törpét, a neve Szhufoj. Az arca torz. Neki…

– Neki nincs orra – vigyorodott el a fiatal férfi. – Az amulett-árust? – a piactér átellenes sarka felé mutatott. – Ott van, és piszokul megy neki a bolt!

Amerotke megköszönte a szívességet, és utat tört a tömegen keresztül. A piacnak ezen a részén több fa volt: néhány akácia, olajfák és megannyi pálma, szerteágazó lombjaik nappal hűs árnyékot biztosítottak, éjszaka pedig félreeső találkozóhelyként szolgáltak. Szhufoj is az egyik ilyen fa alatt tanyázott egy földre terített köpenyen. Az apró ember egy hordó tetején állva fennhangon hirdette, hogy milyen hatalmas vajákos is ő, bűvös amulettek árulója, amelyek biztos védelmet nyújtanak a démonok és boszorkányok ellen, valamint megoltalmaznak az ellenség és a rosszakarók bűbájaitól.

Amerotke döbbenten meredt a törpére. Szhufoj árushelye tömve volt portékával. A törpeistent, Bészt ábrázoló szobrocskák sorakoztak ott, faragott szkarabeuszpecsétek, amulettek teleróva mágikus hieroglifákkal, mint például a Hórusz szeme. Látott még *ankh* jelképeket, a jellegzetes füles fakereszteket és Ta-Weret istennőnek címzett apró sztéléket, a szélükön faragott fülekkel, biztos jeleként, hogy ez az istennő meghallgatja a fohászokat.

Szhufoj a tárgyakat a magasba tartva kiáltozott a tátott szájjal figyelő közönségnek.

– Beutaztam a Fekete Földeket és a Vörös Földeket! – zengte a törpe fülsiketítő hangerővel. – Szerencsét és gazdagságot kínálok nektek! Amulettek és szkarabeuszok! Szobrok és szentélyek, a jó szerencse jelképei, biztos védelem a démonok ellen! Van megszentelt viaszom is! – lehajolt, torz arca vigyorra húzódott. – Tedd éjszakánként a füledbe – mondta az egyik álmélkodó parasztnak –, és a démonok biztosan nem fogják beleereszteni a magvukat a füledbe. Ezek – folytatta felállva – megvédelmeznek Szekhmet nyilaitól, Thot lándzsájától, Ízisz átkától, a vakságtól, melyet Ozirisz okoz és az őrülettől, melyet Anubisz idéz elő.

Amerotke közelebb lépett.

– De megvédelmeznek-e a sarlatánok hazugságától és fortélyaitól? – kiáltotta a főbíró.

Szhufoj átalakulása csodálatos volt és roppant gyors. Leugrott a hordóról, miközben az amulettek, szkarabeuszok és egyéb csecsebecsék egy szempillantás alatt eltűntek egy jókora pokróc mélyén, majd villámsebesen elhessegette a tömeget. A következő másodpercben már a hordó tetején ült, és fájdalmas arccal nézett fel gazdájára.

– Azt hittem, hazamentél – nyögte. – Fogtad a szekeret, és magára hagytad szegény Szhufojt. Az embernek élnie kell valamiből. Napkeltétől napnyugtáig verítékkel kell megkeresnie a betevő falatot – idézte az írnokok egyik mondását. – Az arcom sápadt, a gyomrom korog. Az erszényem lapos, belepte a por.

– Csönd legyen! – Amerotke leguggolt a törpe előtt. – Szhufoj, saját szobád van a házamban. Olyan ételt és italt kapsz, mint az írnokok. Rendes ruháid vannak – megragadta a törpe kopottas köpenyének a szélét. – Mégis úgy öltözöl, akár egy szíriai, akire a sivatagban vándorolva bukkantak rá.

Szhufoj szemei felcsillantak, mivel Amerotke egy ismert közmondást idézett.

– Á, szóval erre is emlékszel – jegyezte meg a főbíró. – A lényegen azonban nem változtat. Mi szükség van erre? – megütögette az amuletteket rejtő rögtönzött zsákot. – Te nem vagy varázsló vagy javasember!

– Történt valami a gyűlésen? – kérdezte Szhufoj, fejét elfordítva álmodozó tekintettel.

– Arra válaszolj, amit kérdeztem! – dörögte Amerotke. – Honnan szedted ezeket a kacatokat? Hol rejtegeted? És mi lesz a befolyt haszonnal?

– Tegnap éjjel álmot láttam – mondta Szhufoj előre-hátra himbálózva. – Azt álmodtam, hogy elfogtam a vízilovat és feldaraboltam vacsorára. Ez azt jelenti, hogy te meg én palotákban fogunk étkezni. Később azt álmodtam, hogy a nővéremmel háltam.

– Nincs is nővéred – szólt közbe Amerotke.

– Igen, de ha lenne, pont olyan lenne, mint a lány az álmomban. Ez azt jelenti, hogy meggazdagszom. Azt is álmodtam, gazdám, hogy a péniszed hatalmasra nőtt és kaptál egy aranyíjat: biztos jele, hogy a vagyonod sokszorosára fog gyarapodni és magas rangot érsz el.

– Prenhoe! – Amerotke talpra szökkent és magával húzta Szhufojt is. – Most először beszélsz álmokról. Találkoztál Prenhoéval, ugye? Ott rejtegeted a zsákot az ő házában! A hasznon pedig osztoztok. Furcsállottam, hogy sosem csíplek nyakon. Persze, mert amikor Prenhoe hazamegy, elmondja neked, hogy én is jövök, és van idődd eldugni mindent vagy ő viszi magával.

Szhufoj megvakarta bozontos szakállát.

– Jó üzlet ez, gazdám. Nem okozunk kárt senkinek, és amúgy is nyomorúságos időket élünk.

– Hogy érted ezt? – kérdezte Amerotke.

– Lehet, hogy nincs orrom, de a szemem és a fülem még megvan, az agyam pedig nem tompult el. Az egész város erről beszél. Háború közeleg, ugye? – várakozásteljesen nézett felfelé. – Zavaros idők ezek, az országon járvány fog végigsöpörni és vérpatakok folynak. A folyó holttesteket fog sodorni – folytatta Szhufoj baljósan. – A krokodilok belakmároznak a dögökből.

– Te ittál? – kérdezte Amerotke élesen.

– Csak egy kis sört, gazdám.

– Én majd vigyázok a zsákodra – sóhajtott fel Amerotke. – Menj, és tudd meg, hol lakott Amenhotep pap.

Szhufoj elviharzott, boldogan, hogy ennyivel megúszta. Nem sokkal később visszatért, felkapta a zsákot és a vállára vetette.

– Gyere velem, gazdám.

Kivezette Amerotkét a piactérről, be a szűk utcák labirintusába. Tőlük jobbra és balra a parasztok és kézművesek vályogkunyhói sorakoztak, aprócska, spaletta nélküli ablakaik és ajtóik tárva-nyitva. A házak előtt férfiak, nők és gyerekek üldögéltek a tüzek körül. Amikor Amerotke elhaladt mellettük, talpra ugráltak és a legkülönfélébb portékákat próbálták eladni neki. Szhufoj fennhangon hirdette, hogy kicsoda Amerotke, mire kéretlen kísérőik lemaradoztak. Átvágtak egy újabb nyitott térségen, majd belevesztek egy keskeny, sötét sikátorba. Itt a házak már nagyobbak voltak, magas fallal körülvéve, bronzveretes kapukkal. Szhufoj az egyik ilyennél megállt és dörömbölni kezdett az ajtón. Amerotke hátralépett és átnézett a fal fölött. A háromszintes ház spalettái zárva voltak, és nem látott fényt kiszűrődni.

– Ki az? – kérdezte egy női hang.

– Amerotke uraság, a Két Igazság Csarnokának főbírája! Az isteni fáraó barátja! – dörögte Szhufoj. – Kinyitni!

A kapu feltárult. Egy öregasszony meredt rájuk, kezében alabástromedényben apró olajmécses. Mosdatlan, ráncos arcát könnycseppek áztatták.

– Nincs bennetek tisztelet? – sóhajtotta. – A gazdám halott! Aljas módon meggyilkolták!

– Ezért vagyunk itt.

Amerotke félretolta Szhufojt az útból, és belépett a kapun. Megfogta az öregasszony könyökét, és az akácfák között finoman visszavezette az épülethez. Virágok és frissen sült kenyér illatát érezte, gyümölcsök és sült hús ínycsiklandozó aromáját és a borprés jellegzetes édeskés szagát.

– A gazdád tehetős ember volt?

– Amon-Ré templomának papja volt – felelte reszketeg hangon. – Az isteni fáraó saját lelkésze.

Letörölte könnyeit, melyek elmázgálták a festéket az arcán.

– Mi történt? – kérdezte Amerotke.

Bementek az előcsarnokba. A falakat és az oszlopokat nemrég festették, melyeken

vadászjelenetek és istenek képei sorakoztak, a padló azonban koszos volt. A levegő nyirkos volt és áporodott. A sarkokban a cserepes virágok régóta nem láttak vizet, leveleik lekókadtak, sárgásfeketére fonnyadtak. Az egyik széken egy tányér étel fölött legyek köröztek. A szobát elsötétítették, a nyomasztó bezártság érzését csak fokozta az olajmécsesek körül táncoló szúnyogok neszezése. Olyan volt az egész, mintha Amenhotep tudta volna, hogy meg fog halni, és elvesztette volna minden érdeklődését a világ iránt.

– A gazdáddal minden rendben volt?

– Nem – az öregasszony megrázta a fejét. Hagyta, hogy a vállára kanyarított hímzett köpeny a földre csússzon. Alatta a vászon zsákruha rongyos volt és túlságosan bő, felfedve löttyedt melleit és vékony nyakát. – Abbahagyott mindent – a hangja megremegett. – Bezárkózott a szobájába. Néha kijött enni és inni. Ó igen, inni ivott! Mondtam is neki, hogy nem helyes üres gyomorra olyan erős bort. De a házból nem ment ki soha, se a templomba vagy a palotába. Nem fogadott látogatókat sem.

Amerotke orrát megcsapta a konyhából terjengő erős zöldségszag.

– Nem hagyta, hogy takarítsak – folytatta az asszony. – Elbocsátotta az inasokat és rabszolgákat. Még a fiatal lányokat is, akik táncoltak neki és szórakoztatták.

– És a halála? – Amerotke hátrapillantott a válla fölött. Szhufoj nem jött be a házba, és Amerotke csak remélni tudta, hogy a szolgája nem éppen valamilyen csíny tevésre készülődik a sötét kertben.

– Egy küldönc érkezett – felelte az asszony. – Nem tetszett a kinézete. Persze sokat nem láttam belőle, tetőtől talpig feketébe öltözött, mint azok a sivatagi emberek. Azt állította, üzenetet hozott a gazdámnak. Átvettem tőle, aztán eltűnt.

– Mikor volt ez? – kérdezte Amerotke.

– Ma reggeltájt. Felvittem a tisztalelkű szobájába – az öregasszony a magas rangú papoknak kijáró titulust használta. – Kinyitotta, és szóval, nagyon izgatott lett. Intett nekem, hogy menjek el, és valamit motyogott. A gazdámnak rossz természete volt, úgy ám. Gyakran hozzám vágott dolgokat. A fáraó halála óta visszahúzódóvá vált – az asszony rápillantott vendégére. – Te Amerotke vagy, ugye, a bíró? Azért küldtek, hogy kivizsgáld a halálát?

Amerotke bólintott.

– Azt nem tudod esetleg, hogy mi változtatta meg a hangulatát? – tudakolta.

– Először azt hittem, az isteni fáraó halála, de sosem beszélt róla. Senkivel sem beszélt. Gyere, megmutatom.

Keresztülvezette a sötét házon, át egy belső udvaron, a közepén működő szökőkúttal. A levegő itt tisztább volt, édes virágillattal telt. Az öregasszony csoszogott elöl, kezében az olajmécses, akár egy mozgó árnyék egy fénykör közepén. Végigmentek egy folyosón, majd az egyik ajtónál megtorpantak. Amerotke felismerte az aprócska kápolnát, nagyon hasonlított ahhoz, ami az ő házában állt. Belülről a kápolna ugyanolyan koszos és elhanyagolt volt, mint a ház többi része. Amon-Ré festményei díszítették a falakat, amint kitárt karral fogadja papjai imáit. Mellette a sólyomfejű isten, Hórusz alakja látszott, aki áldozatokkal teli tálat tartott kezében. A naoszszekrény a szentéllyel tárva-nyitva állt, benne a kis szobor meglehetősen szánalmasan festett. A szekrényke alatt egy tálon áldozati ajándékokat látott, amelyek mintha napok óta ott lettek volna. A padlóra szórt homokot összetaposták, a tömjéntartó hideg volt, benne a gyanta kemény és megfeketedett. A szenteltvizes szitula, amit a pap használt, hogy megtisztítsa magát, törötten hevert a földön. Más körülmények között biztosra vette volna, hogy a szentélyt megszentségtelenítették. A lámpa pislákoló fényében úgy tűnt, mintha Amenhotep elfordult volna az istenektől, vagy azt hitte, hogy az istenek fordultak el tőle.

Az öregasszony visszament az ajtóhoz és onnan fürkészte a sötét égboltot. Amerotke odalépett

hozzá.

– Amenhotep nem mondott semmit?

– Semmit, jó uram. Keveset evett, rengeteg bort ivott, néha aludt. Máskor meg csak ült a szobájában és magában motyogott.

Amerotkének eszébe jutott a levágott fej, amit Rehmiré kapott a fogadáson. A fej borotválatlan volt, arca és álla borostás. Amenhotep még arra sem vette a fáradságot, hogy megtisztuljon, ami pedig minden pap első számú feladata volt.

– Elolvasta az üzenetet? – tért vissza a kérdéshez Amerotke.

– Elolvasta – az öregasszony hangja ismét megremegett. – Aztán felállt és beledobta az egyik olajmécsesbe. Később, valamikor délután fogta a köpenyét, a sétabotját és egy szó nélkül elment.

– Megnézhetném a szobáját? – kérdezte Amerotke.

Az asszony visszavezette a főépületbe, és felmentek az emeletre. Amenhotep saját használatú szobái koszosak voltak, és úgy bűzlöttek, mintha a pap arra sem vette volna a fáradságot, hogy a latrinát használja, hanem a sarkokba vizelt. A hálószobáját ételmaradékok borították. Amerotke elfintorodott, amikor az egyik párnázott széken gubbasztó két patkány megriadt és elinalt. Megvárta, amíg az öregasszony meggyújt még néhány olajmécsest. Fénykorában Amenhotep igencsak pazar életet élt. Az ágya tömör szikomorfából készült aranyozott fejtámlával. Mindenfelé elefántcsonttal és ébennel kirakott, pompás székek és padok álltak. Az asztalokon és polcokon arany- és ezüstserlegek sorakoztak. A padlót színtiszta gyapjúszőnyegek borították, a csupasz falakat falikárpitok takarták. Amerotke kinyitotta az egyik ládikát, teli türkizzel és a sínai bányákból származó drágakövekkel. Egy másik ezüst és arany pénzérméket, drágakövekkel ékesített karkötőket, melldíszeket és nyakláncokat rejtett.

– Mindez semmit sem jelentett neki – jegyezte meg az öregasszony. – Semmit az égvilágon. Gyakran lement a Megtisztulás Tavához. A kertben van. Annak idején napjában háromszor is fürdött. A halála előtti napokban még csak a ruháját sem cserélte.

Amerotke felvette a papirusztekercset és felpattintotta a csatját. A Halottak Könyvének egyik gyönyörűen másolt példánya, amit minden pap ismert és gondosan tanulmányozott. Ebben benne voltak mindazok az imádságok és előkészületek, amelyekre egy léleknek szüksége volt alvilági vándorlásaihoz és a megmérettetéshez Ozirisz és a többi isten előtt. Gyönyörű hieroglifákkal, az istenek nyelvén íródott, ez volt a "Medu Netfer". Amenhotep valószínűleg fogott egy írovesszőt, vörös és zöld tintával elcsúfította az írásjeleket és finoman megfestett rajzokat. Időről időre az egyes és tízes szám hieroglifáit firkantotta a margóra.

Amerotke visszadobta a tekercset az ágyra és odalépett az ablakhoz. Óvatosan mozgott, fél szemével mindig a padlót figyelte: egy ilyen szoba, tele ételmaradékkal, vonzotta a kígyókat és egyéb leselkedő veszélyeket. Kibámult a koromsötét éjszakába. Vajon mi okozta ezt az átváltozást? Talán Amenhotep elméje megzavarodott? Úgy tűnik, igen. De egy gazdag, dölyfös pap miért fordulna ennyire befelé? Miért adja fel a legalapvetőbb szertartásokat és hanyagolja el az isteneket és a templomi szolgálatát? Mindez a fáraó halála miatt történt? Valami más oka volt? Valami, ami aközben történt, amikor a fáraó Szakkarából hazafelé tartott? Hátrapillantott. Az öregasszony felvett egy drágakövekkel szegélyezett tálat és utálkozva piszkálgatta rajta az ételdarabokat.

– Ez a változás azután történt, hogy visszaérkezett Thébába?

– Igen. És nem tudom az okát – az asszony felhorkant. – Csak birkahúst és hagymát evett.

– De az tiltott a papoknak. Megzavarja őket, tisztátalanná teszi.

– Mondtam Amenhotepnek, de csak nevetett. Azt mondta, hogy birkával és hagymával akarja megtölteni a gyomrát, és semmi mást nem eszik – felemelte könnyáztatta arcát. – Miért halt meg, jó uram? Igaz, kérkedő ember volt – tette hozzá –, de kedves is tudott lenni. Ajándékokat hozott

nekem.

– Fogadott látogatókat? – kérdezte Amerotke.

– Csak egyet. Nem, nem – elejtette a tálat. – Hol is van? – odament az egyik sötét sarokba. – Ma korán reggel. Keveset alszom, szeretem nézni a napfelkeltét. Csodás látvány, amikor a dicsőséges Ré ragyogó hajója megkezdi az útját az égbolton.

– Találtál valamit? – szólt közbe Amerotke.

– Igen. Kimentem a kapuhoz. Kinyitottam, hogy megnézzem, hagytak-e ott valamit: friss gyümölcsöt, élelmiszert, italt, különösképpen bort. A gazdám mindig ragaszkodott hozzá, hogy a kupája tele legyen. Egy vörös szalaggal átkötött vászoncsomagot találtam – a hangja furcsán eltompult, miközben lehajolt és a sötétben keresgélt. – Felvittem a gazdámnak, ő pedig kinyitotta. Igen, itt van!

Visszacsoszogott, és a vörös madzaggal hátrakötözött kezű és sarkú viaszfigurát Amerotke tenyerébe nyomta.

– Tudod, hogy ez mi? – kérdezte Amerotke.

Az öregasszony szemei összeszűkültek a gyér fényben.

– Egy baba. Gyerekjáték.

Amerotke letette az asztalra.

– Igen – sóhajtott fel. – Játék – megveregette az öregasszony vállát. – Azért égesd el! – mondta halkan. – Takarítsd ki ezt a szobát és égesd el a babát!

Lement a földszintre, majd ki a kertbe. Szhufoj a kapunál guggolt és becses csomagját szorongatta.

– Az ember szíve megtisztul, ha türelmesen várakozik – idézte a törpe.

– Mint ahogy egy kiadós alvás során is – vágott vissza Amerotke. – Gyere, Szhufoj.

A szolgája kinyitotta a kaput és követte gazdáját. Szhufoj lehajtotta a fejét – nem akarta, hogy a gazdája észrevegye a nyugtalanságát. Amikor egyedül maradt, Szhufoj azt tervezte, hogy körülnéz a kertben, hátha talál valamit, amit érdemes elvinni. Aztán kopogást hallott a kapun, és az otthagyott zsákját féltve visszacsoszogott a kapuhoz. Az utcán várakozó ember talpig feketébe volt öltözve. Apró, vászonba tekert csomagot nyomott Szhufoj kezébe.

– A gazdádnak! – sziszegte a hang az éjszakában.

Az alak eltűnt. Szhufoj kíváncsiságból kibogozta a vörös szalagot, és dermedten nézett a benne rejlő figurára: a csuklói és bokái összekötözve, akár egy kivégzésre vitt fogolynak. Szhufoj nyomban felismerte, hogy mi is az: figyelmeztetés, Széth isten szimbóluma. A gazdáját pusztulásra ítélték! Szhufoj a sarkával eltaposta. Ahogy a Közmondások Könyve írja: "A kíváncsiságra nem lehet magyarázatot adni" és "A szolgának nem feladata összezúzni a gazdája szívében a harmóniát".

A poros, kiszáradt folyómederre néző Királyok Völgyének túlsó végében a hatalmas, tátongó barlangnyílásban a bérgyilkos, Széth követője keresztbe tett lábbal ült és az éjszakába meredt. A barlang ősi volt, a falait furcsa jelek borították. A barlangról tudvalevő volt, hogy Meret-Szeger, a kígyók ősi istennőjének szentélye, most azonban üresen kongott. Az öreg pap, aki korábban olyan ékesszólóan beszélt Amerotke előtt, most átvágott torokkal feküdt az egyik sarokban; a sebből egyre terebélyesedő ragacsos vértócsa gyűlt a szikár, poros holttest köré. A gyilkos felszította a tüzet, száraz ürülékdarabokat dobott rá. A tüzet nem hagyhatta kialudni, mert a sziklapárkány mögött ott húzódott a Vörös Földek, az oroszlánok, sakálok és a hatalmas örvös hiénák vadászterülete, amelyeknek vonyítása bele-belehasított a sötétségbe. Rápillantott a mellette heverő lándzsára, szaruíjra és íjakkal teli tegezre. A tűz távol tarthatja a hiénákat, de a nyilak több pluszbiztonságot és védelmet jelentettek az éjszaka könyörtelen ragadozóival

szemben.

A bérgyilkos közelebb fészkelődött a tűzhöz, a barlang bejáratán túl a csillagokat bámulta. Beleharapott egy szelet görögdinnyébe és ránézett a holttestre. Bemutatta az áldozatát, egy Hórusznak szentelt gémet és most ezt a vén papot. A férfi lehunyta szemét és mély lélegzetet vett. Az alvilág borzalmas teremtményeit hívta segítségül: a vérivót a mészárszékből, a pusztítókat az égi mérleg mellett, az árnyfalót, a csonttörőt, a vérfalót, a háború hírnökét. Imádkozott, hogy Szekhmet, az oroszlánistennő és Széth, a sötétség, pusztulás és halál istene meghallgassa fohászát és segítségül küldje démonait.

Az öreg pap teste mögött ott hevert kiterülve két pávián teteme is, melyeket szintén a sötétség gyilkosainak áldozott fel. Magában felsorolta ellenségeit, könyörögve az alvilág isteneihez, hogy vezessék fel a nevüket arra a hatalmas papirusztekercsre, amelyen azok szerepeltek, akik még az év letelte előtt halálukat lelték. Így kellett tennie. Máskülönben Egyiptom nem menekülhet meg, az istenek nem nyernek oltalmat. Mit számít, ha ez egy kis felfordulással járt? Ettől függetlenül ravasznak és könyörtelennek kell lennie. Különösen Amerotke esetében! Nála nem jöhet szóba váratlan kígyómarás! A bérgyilkos végigmérte az általa okozott pusztulást, és köszönetképpen lehajtotta a fejét. A fülébe csengett a hiénák csaholó ugatása. Válasz volt ez az imáira, hogyan pusztítsa el a Két Igazság Csarnokának velejéig becsületes, de túlzottan kutakodó főbíráját!

10. fejezet

Hatsepszut a hátára fordult és körülnézett hálótermén. Az olajmécsesek pislákoló lángjától az árnyékok táncot jártak és a falakra festett alakok hirtelen életre keltek. Felvett egy strucctoll legyezőt, és finoman legyezni kezdte, élvezve a nyakát és arcát hűsítő illatos légáramot. Az ébenfa berakásos ágyon a lepedők gyűröttek, izzadságfoltosak voltak. Félrerúgta őket, és hosszú lábait átvetette az ágy szélén. Eltolta az útból a boroskupákat és a kék porcelán boroskancsót. A földön arannyal hímzett tunikák, ezernyi rózsadísszel kirakott köpenyek hevertek. Szeme megakadt egy parfümös-tégelyen. Hatsepszut elmosolyodott az aranyszínnel a peremére írt szövegen: "Életed legyen millióévnyi, ó Théba ékköve! Arccal észak felé, szíved telve szerelemmel."

Hatsepszut levette a parókáját, aztán az ékköves diadémot, a lazulit nyakéket és az aranyozott karperecet. A válla fölött hátrapillantott Szenenmutra, aki elterülve feküdt az ágyon és mélyen aludt; izmos, zömök teste csatakos volt a verejtéktől. Valódi csődörnek bizonyult az ágyban, erős és kitartó szerető volt. Az éjjel aranyserlegből bort ittak, aztán táncolt neki, a fáraó feleségének ruháját és ékszereit viselte. Ezután Szenenmut erőszakosan, durván a magáévá tette, a hasára fordítva, lábát szétfeszítve, olyan mélyen hatolva bele, mintha az egész testét meg akarná tölteni a magjával. Visszagurult az ágyra és ujja hegyével lágyan megérintette Szenenmut orrát. Vajon a férfi szerette őt? Ezért tette magáévá időről időre? Vagy csupán azért, mert királyi vérből származó hercegnő volt, a fáraó néhai hitvese, így ha őt megszerezte, megszerezte Egyiptomot, birtokolta a földet és a címet – mindazt, amire ez a becsvágyó, éles eszű udvaronc ki volt éhezve? Vajon meg lehet-e benne bízni? Lehet, hogy ő a zsaroló? Ő az, aki elhelyezi a lepecsételt papirusztekercseket a fenyegetésekkel, figyelmeztetésekkel és egyértelmű utasításokkal? Ha igen… Hatsepszut közelebb hajolt és végighúzta a körmét Szenenmut torkán. Ha ez a férfi bármikor is elárulja, táncolni fog neki, megtölti a hasát drága ételekkel és italokkal, tigrisként fog henteregni vele, és amikor elalszik, elvágja a torkát! Hatsepszut elmosolyodott, hogy milyen komor gondolatai vannak. Eszébe jutott, amint az isteni fáraó győzedelmes hazatértekor lemészárolták a hadifoglyokat. Akkor úgy érezte, menten elájul, most pedig egy egész

vérfolyamon átgázolna, hogy megszerezze, ami az övé. Könnyű szívvel fejét venné Rehmirének, Omendapnak meg a többieknek, és elhelyezné azokat a Koponyák Házában.

Hatsepszut ismét a hátára fordult és felnézett a csillagpettyes mennyezetre. Mi okozta a változást? Talán a fenyegetések tették? Talán az egyedüllét? A kilátás, hogy bedugják a Nők Házába, a Bezártság Házába? Hogy meghízzon és festegetve vagy hímezve múlassa számolatlanul az éveket a szaftos udvari pletykákat hallgatva? Esetleg másról volt szó? Lehet, hogy ő egy férfi női testben? Eszébe jutott az a rabszolgalány, akihez meglehetősen gyengéd szálak fűzték még azokban az években, mielőtt Tuthmószisz felesége lett volna. Vagy talán azért volt, mert valóban hitte, hogy ő Egyiptom? Annak idején az apja hívta így. A zsörtös öreg katona gyakran felkapta, magához szorította és az ő Kis Egyiptomának szólította.

– Mert te egyesíted magadban – mondta ilyenkor neki – dicsőségét, pompáját és szépségét!

Hatsepszut legyezője megrezdült. Mindez már a múlté. Az apja, a férje mind meghaltak, eltávoztak az Örökkévalóság Házába, Ő pedig itt maradt egyedül. És mik voltak ezek a fenyegetések? Ki volt a zsaroló? Az istenek neveire, honnan tudhatta meg a titkot, amit az anyja suttogott el neki láztól gyötörve a halálos ágyán? Miért pont most szegezte neki ez az ismeretlen a fenyegetéseket? Amint Tuthmószisz hazatért Thébába, rögtön megkezdődött a fenyegetőzés. Vajon a zsaroló uralkodni akart fölötte és idővel egész Egyiptom felett? Vagy csak az volt a szándéka, hogy még mélyebbre taszítsa őt az árnyékok közé? Netán Rehmiré, Bailetosz és a többi mosolygós, szenteskedő pap műve volt, akik a templomaik titkos kamráiban összegyűlve szövögették alattomos terveiket? Esetleg az Omendap vezette katonaság állt a dolog mögött? Az isteni fáraónak mindig is gyengéi voltak a katonafiúk. De mi fog most történni? Olyan volt az egész, mint egy sakkjátszma. Minden félnek megvoltak a maga figurái. Ő irányította a palotákat, Rehmiré irányította a templomokat, míg a katonák nem voltak hajlandóak lépni.

Hatsepszut letette a legyezőt. Olyan volt, mintha arra várna, hogy lecsendesedjen a vihar, az a fajta hirtelen jött heves zápor, ami gyakorta burkolta fekete esőfelhőkbe az égboltot Théba fölött. Szenenmut elmondta neki, mi történik éppen. Kémek és felderítők közeledtek, líbiai lovasokat láttak a Vörös Földeken jóval közelebb, mint ameddig bármikor is elmerészkedtek. Kus alkirálya panaszkodott, hogy a núbiaiak többé nem fizetnek adót, hogy az Első Zuhatagon túli erődítmények elnéptelenedtek. Az őrjáratokat rendszeresen megtámadták, de nem ez volt a legrosszabb. Szenenmut beszélt neki az északi területekről, ahonnan a kémei és felderítői nem tértek vissza. Tömör, világos szavakkal leírta az Egyiptomra leselkedő valódi veszélyeket. Az etiópiaiak, líbiaiak és núbiaiak csupán bosszantóak voltak, mint most az olamécses körül zümmögő legyek. Ott volt azonban Mitanni, a hatalmas ázsiai birodalom, amelyik Kánaán dús mezőire fente a fogát. Mi történne, ha elindulnának nyugat felé? Sereget küldenének a Sínai-félszigetre, elfoglalva a bányákat, amelyek ellátták Egyiptomot arannyal, türkizzel és egyéb drágakövekkel. Ha elég gyorsan mozognak, elérhetik a Deltát, aztán felperzselhetik az északi városokat. Mi történne ezután? Amikor kérdezte, Szenenmut kisimította a papiruszdarabot, amire egy durva térképet rajzolt.

– Rehmiré követelni fogja, hogy küldjünk egy sereget északra vagy délre. A parancsnoka természetesen Omendap lesz, de ragaszkodni fog hozzá, hogy te is velük menj.

– Mi lesz aztán? – kérdezte akkor.

– Mit gondolsz? – kérdezett vissza a férfi.

– Legyőznek! Vagy a mitannik foglya leszek, vagy űzött kutyaként kullogok vissza Thébába.

– Szuka – viccelődött Szenenmut. – Űzött szukaként, akit be kell zárni a kutyaólba.

– És amíg távol vagyok – folytatta Hatsepszut a gondolatmenetet.

– Amíg távol vagy, a zsoldosai egyre közelebb és közelebb húzódnak a palotához. A tisztjei szüntelenül ürügyet találnak majd, hogy meglátogassák a mostohafiadat.

Hatsepszut felsóhajtott és az oldalára fordult. Ezért történtek hát a gyilkosságok? Az egésznek semmi értelme nem volt. Ipuwer remek parancsnok volt, de lehetett volna helyettesíteni. Amenhotepet, aki életében olyan fontosnak tartotta magát, ki gyászolta most? Amerotke jutott eszébe. Vajon benne meg lehet bízni? Lehunyta a szemét. Valakinek beszélnie kellene arról a borzalmas estéről, amikor a férje koporsója mellett térdelt és megtalálta a vörös szalaggal átkötött üzenetet. Ki kell törnie! Valakiben meg kell bíznia. Átgördült, és csókot lehelt Szenenmut arcára.

Amerotke jóval napkelte előtt felkelt és ezzel akaratlanul felriasztotta Nofretet is. A nő kijött a szobájából, a szempillái álomtól nehezek, a szája kérdésekkel teli. Amerotke megölelte, érezte bőre puhaságát, beszívta az illatát. Nofret az előző éjszakáról kérdezte, ő pedig elmondott annyit, amennyit szükségesnek tartott. Nofret hátralépett, szemei derűsen csillogtak.

–Te vagy a legpocsékabb hazudozó, akivel valaha találkoztam, Amerotke! Komoly a helyzet, ugye? A kardok előkerülnek a hüvelyükből. Te pedig részese leszel mindennek.

Amerotke bólintott.

– Ne küldj el – közelebb jött, az arca szinte már esdeklő. – Ne küldj el, Amerotke.

– Én kis vadmacskám – mosolygott a férfi. – De mi lesz a fiúkkal? Ha a csőcselék fellázad, elözönlik Thébát.

– A csapatok a városban vannak?

– A csapatok csak parancsra cselekednek, és lehet, hogy nem lesz senki, aki kiadja azokat. Vagy még rosszabb, lehet, hogy a katonaság is beszáll – megragadta Nofret kezeit. – ígérj meg egy dolgot. Ha a legrosszabb bekövetkezik, pontosan azt teszed, amit Szhufoj mond neked.

– Szhufoj? – kérdezte a nő.

– Szhufoj a sziklából is vért fakaszt – felelte Amerotke. – És nincs olyan csáva, amiből ne tudna kimászni. Egy seregnyi katonával fog felérni. Kivisz innen egy biztonságos helyre.

Nofret szavát adta neki és visszament a hálószobájába. Amerotke az írószobába ment, aztán ki a háztetőre, hogy megnézze a napfelkeltét. Megmosta vízzel az arcát és a kezét, a száját és az ajkát pedig sóval tisztította meg. Ahogy a napkorong előbukkant, letérdelt, és kinyújtott kézzel bölcsességért imádkozott és védelemért az egész családjának. Balra fordult, észak felé, és élvezte a hűs szellőt, Amon leheletét. Ezután lement a gyerekekhez, akik a fogadócsarnokban rohangáltak, miközben a szolgálók megpróbáltak egy kis ételt beléjük tömni, mielőtt kimennének játszani. Amerotke szórakozottan válaszolgatott a kérdéseikre, aztán visszatért a munkaasztalához a ház felső szintjén.

A nap már teljesen felkelt, amit a városban a templomi kürtösök is üdvözöltek. Az érces zengést hátára kapta a szél, miközben a nap sugarai megcsillantak az aranycsúcsú obeliszkeken. Amerotke ült és dolgozott, átfutotta Maat templomának pénzügyeit: a vásárolt élelmiszereket, az elültetett növényeket és a puntiakkal folytatott tömjénkereskedelemből származó részesedést. Mostanra Szhufoj is csatlakozott a gyerekekhez, körbekergetve őket a kerten, aztán komoly képpel előadást tartva nekik, hogy kezeljék őt több tisztelettel. Amerotke úgy döntött, hagyja, a szolgája hadd árulja tovább kedvére az amulettjeit és egyéb varázstárgyait. Úgysem tudná megakadályozni, ráadásul ha a gazdája akarta, Szhufoj engedelmesen végighallgatta, de a fülét és az agyát ilyenkor is konokul csukva tartotta.

– Ne gúnyoljátok a vakot, és ne űzzetek csúfot a törpéből! – dörögte Szhufoj a két lurkónak. – Ne csúfoljátok azt, akit az istenek megbetegítettek!

– Nincs veled semmi baj – mondta magának Amerotke.

Nofret jött be és egy darabig ott ült vele. A legidősebb fiukról beszélgettek, aki írnokként csatlakozott az Élet Házához. Nofret látta, hogy a férjét nyomasztja valami, ezért homlokon csókolta és lement a földszintre.

Ezután Prenhoe érkezett, aki – mivel előre figyelmeztetve lett – töredelmesen bevallotta bűnrészességét Szhufoj üzletében.

– Mindketten érdeklődünk az álmok iránt – magyarázta panaszos képpel. – Ez az amulettkereskedelem – nézett rokonára –, csak kiegészíti egy írnok nyomorúságos jövedelmét.

– Jól meg vagy fizetve, Prenhoe – mondta Amerotke. Kinyitott egy apró ládát és kivett belőle egy bőrerszényt. – Ez a tiéd – mosolyodott el. – Prenhoe, te nagyon jó írnok vagy. Éles eszű, határozott. Figyelem, ahogy a kezed a tekercs felett mozog. A bírósági összefoglalód az egyik legjobb, amit valaha is olvastam.

Prenhoe arca büszkén felderült.

– Tudtam, hogy szerencsés nap lesz ez a mai. Tegnap éjjel azt álmodtam, hogy krokodilhúst eszem…

– Igen, igen – vágott közbe Amerotke. – Ez legalább jobb, mint Szhufojé. Ő azt álmodta, hogy a saját nővérével hált.

– De nincs is nővére.

– Tudom – sóhajtott Amerotke kétségbeesetten. – Figyelj, Prenhoe. Írj egy beszámolót Meneloto tárgyalásáról, és juttasd el nekem, amilyen hamar csak lehet.

A következő látogató a meglehetősen levert Aszural volt. Úgy sétált be a házba bőrszoknyájában, mellvértjében és karja alatt egy nevetséges sisakkal, mint valami hadisten. Amerotke magában hálát adott, amiért most nem voltak itt a gyerekei, különben Aszuralnak elő kellett volna húznia a kardját, és milliomodjára is előadni, hogyan küzdött meg egymaga egy líbiai bajnokkal. A templomi milícia vezetője lehuppant egy összecsukható székbe, és hálásan elfogadott egy kupa sört.

– Újabb rablások? – kérdezte a főbíró.

– Igen. Szobrok, kisebb tárgyak. Tudod, miről van szó. Kenceficés edények, tűdobozok, apró csészék és tányérok.

Amerotkének eszébe jutott a történet, amit a gyerekeinek mesélt.

– Az ajtók érintetlenek?

– Az ajtók mindig érintetlenek! A lopásra csak akkor derül fény, amikor a sírt kinyitják, hogy egy újabb holttestet helyezzenek el benne. Nincsenek titkos bejáratok vagy alagutak, csak szűk szellőzőjáratok – Aszural fészkelődött egy kicsit. – Ja igen, mielőtt eljöttem, az egyik kispap a templomból azt mondta, ezt neked küldték.

Egy tekercset adott át, amit Amerotke rögvest ki is nyitott.

– Labdától jött! – jelentette ki és felpillantott. – Látni akar napnyugta előtt a Királyok Völgyében a kígyóistennő szentélyében. Azt mondja, nem tud jönni és a megértésemet kéri.

– Elhagyatott hely az – mondta Aszural. – A sivatag peremén, legyél nagyon óvatos. Miért akar látni?

Amerotke ránézett az írásra, egy írnok gyakorlott keze munkája volt.

– Azt állítja, tud valamit az isteni fáraó haláláról. Értesüléseket szerzett.

– Ó igen, én is gratulálni szeretnék – ugratta Aszural. – Tudod, a kinevezésed a királyi körbe…

– Van még valami? – kérdezte Amerotke.

– Be fog következni.

– A szentségit, Aszural, miről beszélsz?

– Menekültek érkeztek a városba, néhány kereskedő Memphiszből és a többi északi városból. Az egész csak pletyka, mert Rehmiré emberei magukkal vitték őket, de azt beszélik, hogy egy nagy sereg vonult keresztül a Sínai-félszigeten és a Delta-vidéken fosztogatnak.

Amerotke szíve kihagyott egy ütemet. Gyerekként sokat hallott a hükszószokról, a rettegett

lovasokról, akik Egyiptomba betörve éhínséget, háborút, járványokat és pusztulást hoztak magukkal. Az apja suttogva beszélt a kegyetlenségükről, és Amerotke eleget tudott a harcászatról ahhoz, hogy felismerje, milyen szörnyű veszélynek vannak kitéve. Ha az ellenséges sereg az uralma alá hajtja a Deltát, majd az északi városokat, azzal kettévágják Egyiptomot.

– Talán csak üres szóbeszéd – feltételezte.

– Nem hiszem. Be kellene menned a városba, Amerotke. Hogy a saját szemeddel lásd, mi minden történik!

– Arra is lesz elég idő – válaszolta Amerotke. – Ha elkezdenek özönleni a menekültek, a Titkok Háza közbe fog avatkozni. Nem akarják majd, hogy pánik törjön ki, főleg amikor a királyi kör megosztott – ahogy kimondta, legszívesebben már le is harapta volna a saját nyelvét. Aszural szeme elkerekedett.

– Tehát ellenségeskedés folyik? – suttogta a férfi. – A hírek tehát igazak?

– Menj vissza a templomba, az Igazság Csarnokába – mondta neki Amerotke. – Kettőzd meg az őrséget, zárasd be az ajtókat. A bíróság néhány napig nem ül össze, nincs egyetlen sürgető ügy sem.

Aszural felállt.

– Van valamilyen hír Menelotóról?

Aszural az ajtóból hátrafordult és megrázta a fejét.

– Akár a tömjénfüst – mosolyodott el. – Az illatát érzed, de akárcsak Menelotónak, nyoma sem marad.

Amerotke hallgatta, ahogy Aszural döngő léptekkel lemegy a lépcsőn. Érezte, hogy a félelem görcsbe rántja a gyomrát, de próbált küzdeni ellene. El kell foglalnia magát valamivel. Maga elé húzott egy frissen vágott papiruszívet és kisimította. Kinyitotta az ecseteket, tintákat és írófvesszőket rejtő dobozkát, előhúzott egy vesszőt, belemártotta a vörös tintába, és írni kezdett, az Írnokok Házában tanult írásmódot használva. Igyekezett figyelmen kívül hagyni a tamarindusz- és szikomorfák között játszó gyerekei távoli ricsaját, amint éppen a mesterséges tavacska körül összesereglett fekete szárnyú búbos bankákat ijesztgették. Ahogy elkészült a bevezetéssel, elővett egy apró kést, és kihegyezett egy másik írófvesszőt. Vajon mi fog kisülni ebből az egészből?

Amerotke II. Tuthmószisz, a titokzatos, epilepsziás isteni fáraó jelét rótta a papiruszra. Bátor tábornok és ügyes stratéga volt. Amikor még élt, északra menetelt és igába hajtotta ellenségeit. Minden rendben levőnek tűnt. A legközelebbi emberei vele tartottak, miközben a féltestvére és hitvese, Hatsepszut Thébában maradt és kormányozta az országot. Amerotke háromszög alakot rajzolt. Az isteni fáraó ezután visszaindult dél felé. Megállt Szakkaránál, meglátogatta rég elhunyt ősei gigantikus piramisait és a halotti templomait. Tuthmószisz Ipuwer parancsnokkal, Meneloto kapitánnyal és Amenhoteppel hagyta el a királyi bárkát. Éjszaka, titokban ment el a piramisokhoz. Amerotke leírta azt, hogy "Miért?", aztán felnézett a beömlő napfényre.

– Miért? – motyogta magában.

Azért, mert a fáraó levelet kapott attól az öreg paptól, Neroupétól? Folytatta az írást. Vajon mit tartalmazott az üzenet? Miért volt olyan fontos? Talán a fáraó felfedezett valamit? Megosztott egy titkot Amenhoteppel? Talán hitkérdés volt? Tuthmószisz mindig is igen ájtatos ember volt. A szakkarai látogatás után is folytatta imáit, noha magában, templomba nem ment el. Ezzel szemben Amenhotep mintha elvesztette volna minden érdeklődését az élet iránt, az istenekben való minden hitét. Miért firkantotta Amenhotep az egyes és tízes szám hieroglifáit a lapszélre? Tanulmányaira visszaemlékezve ezek voltak az isteni esszencia szent számai, minden dolgok beteljesedése.

Végül ott voltak a gyilkosságok. Hogyan halt meg az isteni fáraó? Kétségtelen, hogy

megmarta egy kígyó. De tényleg ez volt halálának valódi oka? Minden jel szerint nem. Miért pont kígyó? Amerotke lerajzolta a vipera hieroglifáját. Volt valamilyen rituális jelentősége a gyilkos által használt fegyvernek? Talán a kígyó Apepet jelképezte, az alvilág hatalmas szörnyetegét, a káosz és örök sötétség urát, aki állandóan harcban állt Amon-Rével és a fény seregeivel? Esetleg a kígyó az ureuszra, a felágaskodó kobrára utalt, a fáraó koronájának ékére, ami az Egyiptom ellenségeivel szembeni harcot jelképezte? Vagy egyszerűen arról volt szó, hogy a kígyómarás könnyű módja a gyilkosságnak? A gyilkos minden bizonnyal pontosan ismerte a kígyókat. Ha megfelelően bánnak velük – és Amerotke számtalanszor látta a kígyóbűvölőket a piactereken –, ezeket a hüllőket könnyű uralni és elvinni bárhová anélkül, hogy veszélyt jelentenének a gazdájukra. Amerotke keserűen elmosolyodott. Bizonyos értelemben Ipuwer könnyű préda volt. A királyi kör pergő tanácskozásán, pontosabban annak szünetében bárki könnyedén kicserélhette a zsákokat. Aki pedig egy vipera közelében a kezével matatott, a halál fia volt.

De szegény Amenhotep? Minden bizonnyal elment találkozni egy ismerősével, valakivel, akiben megbízott. Az öreg kövér pap szintén könnyű préda lehetett. Egy felbérelt gyilkos nyilván elcsalta ahhoz a félreeső templomhoz a Nílus partján, megölte, levágta a fejét és elvitte Rehmirének. Egyedül annyit lehetett róluk tudni, hogy feketébe voltak öltözve. Amerotke letette írófvesszőjét.

– Az amemetek! – kiáltott fel.

Vajon a viaszfigurákat is ők küldték? Talán a szertartásaik része volt, hogy megtörjék az áldozataik lelki békéjét? Amerotke mindig is arról álmodott, hogy egy nap majd elfogják ezeket a vérszomjas gyilkosokat, és a színe elé hozzák a Két Igazság Csarnokába. Hogy várta ezt a pillanatot! Mit meg nem adna, ha kifaggathatná őket, és fényt deríthetne a tetteik valódi indítékára! Persze ez éppoly könnyű lenne, mint csapdába ejteni a fénysugarakat vagy megragadni Amon-Ré isteni leheletét. De ki volt a gyilkos?

Amerotke folytatta az írást. Hatsepszut lett volna? A jobbkeze, Szenenmut? Vagy Rehmiré a talpnyalói gyűrűjében? Mi volt a cél? Bosszú? Valamilyen titok megőrzése? Egyszerűen az, hogy vérontást és felfordulást szítsanak? Amerotke felsóhajtott és félretolta a papiruszt. A feladat bosszantó volt. Senki nem mondott neki igazat. Az isteni fáraó hitvese elhallgatott előle valamit. Az ő megbízása a halálesetek kivizsgálására puszta színjáték volt a nyilvánosságnak szánva. A főbíró felállt és kinyújtózott. Elszaladt az idő. A kert néma volt. Odament az ágyához és lefeküdt, a fejében képek és emlékek kavarogtak. Hallotta, hogy Nofret mond valamit, de a szempillái elnehezültek. Arra riadt, hogy Szhufoj rázogatja. A törpe rávigyorgott.

– A magas beosztás terhei, ugye, gazdám?

Amerotke felült és átvetette lábát az ágy peremén. Megragadta a söröskupát, amit Szhufoj nyomott a kezébe, az asztalon egy tálon frissen sült kenyeret és csíkokra vágott libasültet vett észre.

– Csatlakoznod kellene hozzánk a kertben – Szhufoj a gazdája arcát fürkészte. – A Nap áthaladt a delelőjén, a szikomorfák árnyékában kellemes hűvös van.

– Ki kell mennem – mondta Amerotke. Odament az asztalhoz és felvette a tálat.

– Miért? – kérdezte Szhufoj.

– Mert kell – tért ki a válasz elől Amerotke. – A királyi körről van szó.

– Találkoztam Aszurallal – mondta Szhufoj. – Szívleld hát meg szavaimat, ó gazdám. Nagy hasznodra válnak.

– A szívem már csordultig van a tanácsaiddal – gúnyolódott Amerotke, egy másik közmondást idézve.

– Olyan vagy, mint a sárszalonka – folytatta rendületlenül Szhufoj. – Amikor a krokodilok a

folyóparton sütkéreznek az iszapban, és valamelyik kinyitja a száját, ez a madár gyorsan beleugrik, hogy felkapja, ami ételdarabka esetleg a krokodil fogai között maradt – Szhufoj közelebb hajolt. – Előfordul, hogy a krokodil becsukja a száját, és akkor a szalonkából is ízletes ételdarabka válik.

– És ki ez a krokodil? – kérdezte Amerotke, próbálva elütni a beszélgetés élét.

– Menj el az Évmilliók Házába – felelte Szhufoj. – Az a hely csak úgy nyüzsög a vérre szomjazó krokodiloktól.

Amerotke elmosolyodott és lenyelte az utolsó falat ételt.

– Van egy másik történet is a krokodilokról, Szhufoj. Amikor a folyóparton sütkéreznek az iszapban, hatalmas pofájuk kitátva, egy languszta könnyedén besurran az állkapcsok között, lemászik a krokodil gyomráig, és elpusztítja a bestiát pusztán azzal, hogy kirágja magát a külvilágba.

– Szép kis languszta!

Amerotke nevetve kiment, megmosta a kezeit és az arcát, és felöltözött. Egy ládából vastag katonai gyapjúköpenyt húzott elő és bronzveretes harci övet, amibe kardot és tőrt csúsztatott.

– Mondd meg Nofret úrnőnek, hogy nemsokára itthon leszek. Ne rémiszd meg.

Aztán Szhufoj aggódó pillantásaira és az elmormolt közmondás-litániára ügyet sem vetve Amerotke lement a lépcsőn. A földszinten egy pillanatra megállt, beszippantva a kert felől áradó virágillatot, ahol Nofret éppen a gyerekeket tanította írni.

Milyen jó lenne itt maradni, gondolta.

De az öreg pap esetleg tud valami hasznosat mondani neki. Amerotkének eszébe jut, hogy elvisz egy szekeret, de egy ilyen színpadias távozás csak megriasztaná Nofretet, és véget nem érő kérdezősködésre ösztönözné a fiúkat. Ehelyett egyszerűen kisurrant az egyik oldalbejáraton. Az ösvény viszonylag néptelen volt. Menet közeledett felé, egy csoportnyi fiatal pap, akik feldíszített, felvirágozott ökrös szekeret kísértek. Ahogy a papok elhaladtak mellette, meghajolt és gyorsan belepillantott a szekérbe. Röpke imát mondott Maatnak, hogy Szhufoj vagy Nofret nem volt vele, mert a szekeret csontokkal rakták meg, a balszerencse biztos jelével. A papok nyilván a vágóhíd melléktermékét vitték ki a sivatagba eltemetni.

Amerotke hamarosan elérkezett a városkapuhoz, aztán a kézművesek és parasztok vályogkunyhói között kanyarogva a kikötőnegyed felé vette az útját. Nyomát sem látta a feszültségnek, amire Aszural figyelmeztette. A piacok és utcai árusok továbbra is mozgalmas életet mutattak. A levegőben sziksó szaga terjengett, amivel a kereskedők szórták meg bódéikat, hogy elűzzék a felhőként kavargó legyeket. Egy koldus megragadta Amerotke kezét.

– Macskazsírt vegyél! – mondta neki. – Kend a házad küszöbére, és többé nem látsz patkányt vagy egeret!

– Nem a macskáktól vagy egerektől félek! – válaszolta Amerotke.

Lerázta a kéregetőt és továbbhaladt a folyópart felé. A nap lassan kezdett lenyugodni. Amerotke megállt az egyik bódénál, és vásárolt egy víztömlőt, amit a vállára vetett. Sietve jött el otthonról, de most eszébe jutott egy korábbi útja a Királyok Völgyébe, ahol a hőség és a por hamar kiszárítja az ember száját és torkát.

Fiatal fiúcskák szaladgáltak körülötte papiruszkardokkal hadonászva. Mások állati ürüléket szedegettek fel a földről, amiket aztán szalmával betakarva kitettek a házak tetejére, hogy ott kőkemény tömbökké száradjanak a napon, és tüzelőként szolgáljanak, amikor beköszönt a tél.

Egy csoportnyi heszet – a szerelem istennőjének, Hathornak a táncosnői – vonta magára a járókelők figyelmét, teljesen elzárva ezzel az utat. Amerotke is megtorpant. A lányok kihívó, hosszú, olajjal átitatott parókát viseltek, amelybe színes szálakat fontak. A nyakuk körül lótuszvirágok csüngtek, hasonló színű fülbevalóik minden mozdulatukra táncot jártak és

megcsillantak. A testük fedetlen volt, leszámítva egy vékony vászonszoknyát a csípőjükön, ami csábítóan meg-meglebbent, miközben az ütemet tapsolva csábító, érzéki táncot jártak.

"Mily mámorító lenne, kedvesem!
Lemenni veled a folyóhoz.
Régóta várom már a percet,
Mikor kéred, hogy előtted megfürödjek.
Belemerülök a vízbe, és felbukkanok újra,
Vörös hallal a kezemben.
Kényeztetem ujjaimmal.
Kebleim közé fektetem.
Gyere hát velem, kedvesem!"

A kihívó tánc és a még kihívóbb dal odavonzotta a tengerészeket, akik üvöltve visszhangozták a sorokat, és örömmel fogadták a kísérő zenészek által osztogatott papiruszdarabkákat, rajtuk nyíltan erotikus szerelmi jelenetekkel. Egy csapat leopárdbőrökbe öltözött núbiai férfi felvette a fuvolák ritmusát, és csatlakozott a táncoló heszetekhez. Ezután megérkezett a piaci őrség, és az ezt követő felfordulásban Amerotke megkerülte a tömeget, követve az utat, ami a nyüzsgő dokkokhoz vezetett, ahol különféle hajók, csónakok és bárkák gyülekeztek. Kereskedők, tengerészek, kerítők és szajhák és a megannyi látogató mind ott tolongott a sörkimérések és borospultok előtt, pletykákat cserélve, üzletelve vagy egyszerűen élvezve a kereskedés utolsó néhány óráját. Amerotke elkerülte őket, továbbsétálva a dokkok és mólók mellett, amíg a raktárházakat és egyéb épületeket elhagyva egy poros ösvényre nem ért, ami a hatalmas papiruszcserjék között kanyargott. Itt a főbíró megállt és átnézett a folyó túloldalán a Nekropoliszra, amely fölött a furcsa színű gránit- és mészkőszirtek között a Királyok Völgye bújt meg. Lehunyta a szemét, és ujjaival megérintette Maat gyűrűjét. Veszélyt érzett; a kígyópap talán értékes információkkal szolgál, ezért oda kell mennie, de azért elmormolt egy imát Maat istennőhöz, hogy épségben vissza is térjen.

11. fejezet

Amerotke továbbsétált a folyóparton. Időről időre madárrajok röppentek fel és szárnyaltak a legkülönfélébb méretű és formájú vízi járművektől zsúfolt folyó felett. Az egyik sűrű cserjésből éktelen visítást hallott. Néhány vadász éppen egy malacot ütött botokkal, miközben két társuk horgokra tűzött húsdarabokat lógatott a folyó vizébe, remélve, hogy a véres hús és a malac hangoskodása odacsalja az egyik vadászó krokodilt, amely ráharap a csalira, és ki tudják húzni a szárazföldre, ahol botokkal agyonverhetik. A férfiak ágyékkötőiket leszámítva meztelenek voltak, kezükben lándzsák és botok. Az egyikük megpillantotta Amerotkét.

– Gyere, csatlakozz hozzánk – kiáltotta. – Jó móka!

Amerotke megrázta a fejét és továbbment.

Végül elérkezett egy szinte üres mólóhoz és kiment a végéhez. Ott állt közvetlenül a megáradt vízfelszín fölött, tisztában azzal, hogy a krokodilok veszélyt jelenthetnek rá. Nem volt ritka, hogy megtámadták az óvatlanul a folyóparton ácsorgó embereket, noha Amerotke úgy vélte, hogy mostanra annyi részeg esett bele a folyóba, amennyivel a hüllők kielégíthették emberhús iránti étvágyukat. Amerotke addig várakozott, amíg felkeltette az egyik kis halászcsónak figyelmét, ami kompként közlekedett fel-alá a Níluson.

Amerotke bemászott. A csónak legénysége nemigen ismerte fel, de eltették a rézdebenjét. Egymás között beszélgetve, Amerotke utasításai alapján megfordították a csónakot egy apró rakpart irányába a Nekropolisz szélén. Amerotke felnézett az utcák, házak, boltok és bódék seregére, mindezek fölött pedig a hatalmas, a lenyugodni készülő nap fényében vörösre festődő sziklaszirtre. Az volt a nyugat csúcsa, Meret-Szegernek, a kígyók istennőjének, a csönd szerelmesének ajánlva. Amerotkének eszébe jutott, hogy milyen mondás járta a völgyről, ami fölött a kiugró sziklaszirt őrködött baljósan.

"Óvakodj a nyugati csúcs istennőjétől. Figyelmeztetés nélkül, villámgyorsan támad!"

Elzárta az elméjét az efféle komor gondolatok elől azzal, hogy elképzelte, mit csinálhat éppen Nofret és a két fiú. Olyannyira belefeledkezett a gondolataiba, hogy a csónak legénysége azt hitte, elaludt, és rázogatni kezdték a térdét, ahogy a jármű nekiütődött a famólónak. Amerotke megköszönte a fuvart és kikászálódott.

Azt az utat választotta, amelyik keresztülvezetett a Nekropoliszon, megpihenve a hatalmas szobor, Ozirisz, a halottak istenének szentélye előtt, akinek a színe elé mindenkinek oda kellett járulnia. Amerotke gyakran járt a Nekropoliszban, főként, hogy meglátogassa a szülei vagy valamelyik rokona sírkamráját, és mindig különös érzés fogta el. Az utcácskák labirintusából álló város egymásra zsúfolt épületei adtak otthont a balzsamozóknak, koporsókészítőknek, gyertyamártóknak, festőknek és a szertartási bútorok asztalosainak. A nyitott ajtókon keresztül Amerotke aranyozott, festett koporsókat látott a falnak döntve: bemutatótermek voltak ezek, ahol a vásárlók kiválaszthatták a nekik tetsző mintákat. Néhány kereskedő miniatűr szarkofágokat is adott ügyfeleinek, hogy hazavihessék tanulmányozni.

Ezek mellett álltak a balzsamozók kunyhói és bodegái, ahol a holttesteket készítették elő a temetésre. A levegő nátronlúg maró bűzétől volt terhes, a hullákat ezzel az átható szagú sóval itatták át, mielőtt a balzsamozók megkezdték a munkájukat. Tucatnyi más szag is terjengett: a belsőségek és az orron keresztül eltávolított agyvelő, pálmabor, őrölt tömjén, mirha és kasszia, amelyekkel a holttestet tömték ki, miután kibelezték és megtisztították. Mindezek legtöbbje a gazdagokat szolgálta csupán. A köznép hulláit egyszerűen kampókra akasztották. Amerotke látott néhány ilyen rothadó-oszladozó testet is, amelyek arra vártak, hogy átitassák őket nátronlúggal és megtisztítsák, mielőtt a gyászoló hozzátartozói eljöttek volna értük.

A boltok és műhelyek mögött sorakoztak a mészkőbe vájt sírkamrák. Amerotke megállt, utat engedett egy gyászmenetnek. Ezt egy pap vezette, aki éppen Oziriszhez kántált imát, mögötte szolgák haladtak, étellel és friss olajokkal teli korsókat cipeltek, valamint hosszú, díszes faládákat, bennük az elhunyt ékszereivel, ruháival és fegyvereivel. A két férfi által vontatott, letakart szán jelentette a menet középpontját. Ebben álltak a kanopuszedények, amelyek a holttest eltávolított, tartósított belső szerveit rejtették. Emögött egy olvasópap kántálta ünnepélyes lassúsággal: "Eljövünk eléd, ó napnyugat ura, Ozirisz a hatalmas isten. Ennek az embernek nem tapad gonoszság a szívéhez, szája valótlant nem beszélt. Add hát meg neki, hogy kegyeltjeid közé kerülhessen. Aldassék a neved, ó, Ozirisz, mennyei atyánk! Ó, légvétel ura! Ó, mennyei paloták ura! Add meg, hogy ennek az embernek a kája az udvarodban lakozhasson!"

A szavakat átvette a baldachinos emelvényen nyugvó, díszes faragott koporsót közrefogó többi pap is. A menetet a család és a barátok zárták, illetve egy csoportnyi hivatásos gyászolóasszony, akik siránkozva, a hajukat tépve és a mellüket verve próbáltak megdolgozni a pénzükért. Időnként felkaptak egy maroknyi port a földről, és a fejükre és a ruhájukra szórták.

A menet elhaladt mellette. Amerotke már éppen készült továbbhaladni, amikor megpillantotta Peait, az orvost az egyik házból kirohanni, vállán egy idomított majommal, egy olyan makákóval, amilyet a gazdagok gyakran tartottak házi kedvencként. A doktor sietve, feltűnés nélkül haladt, Amerotke pedig eltöprengett, vajon mi dolga lehet a férfinek a Nekropoliszban. Amikor éppen

indulni készült, beleütközött valakibe. Hátralépett és felismerte a balzsamozót, azt az embert, aki az egyik rokona érdekében szólalt fel nemrégiben egy per során a Két Igazság Csarnokában. A férfi szégyenkezve bocsánatkérést motyogott.

– Egészséget és áldást! – üdvözölte Amerotke.

– Egészséget és áldást neked is, Amerotke uram. Miért látogattál el a Holtak Városába?

– A bírók és a családjuk is ide kerülnek idővel – mondta Amerotke.

– Hol vannak eltemetve? – kérdezte a balzsamozó.

Amerotke a város túlvége felé mutatott.

– Odavezethetlek – ajánlotta a férfi. – A Holtak Városa nem neked való hely.

Amerotke benézett egy nyitott ajtónyíláson. A balzsamozók éppen egy holttest körül szorgoskodtak, a munkások ágyékkötőre vetkőztek, testük izzadságtól csillogott. Kalapács csendülését hallotta, a távolodó gyászmenet jajveszékelését, miközben a különös, maró szagok átjárták az orrát és a száját. Amerotke még sosem járt itt egymaga, csak szolgálók, családtagok, katonák vagy hivatalnokok kíséretében.

– Járj óvatosan – jegyezte meg a balzsamozó.

– Én óvatosan járok – vágott vissza Amerotke.

Indult volna tovább, de a férfi nem lépett el az útjából. Ahogy Amerotke keze a kardmarkolatára csúszott, a másik meghajolt és felemelte a kezét.

– Köszönöm neked, Amerotke uram, hogy megkönyörültél a rokonomon.

– Valóban nagy kegy volt – felelte. – A rokonod szentségtelen, istenkáromló tettet követett el.

– Mindig imádkozom érted, Amerotke uram.

A bíró megveregette a férfi csupasz vállát.

– Tegyél most is így – kérte, és folytatta útját.

Végül kiért a Nekropoliszból, egy poros ösvényen haladt, melyet két oldalról kemény, zöld levelű rekettyés övezett. A Holtak Városának szagai és zajai elhaltak, helyüket átvette a sivatag felől érkező forró, homokszemcséket sodró szél. Megkerülte a kiugró sziklaszirtet, a kanyargós ösvényt követve, amely a kiszáradt folyómeder mentén belefutott a Királyok Völgyébe. A lenyugvó nap fényében kétoldalt a sziklafalak fenyegetően, sötéten tornyosultak.

Amerotke zajt hallott és megtorpant. Valamivel feljebb a domboldalon mozgó rongycsomót pillantott meg, mire kardját megmarkolva felkapaszkodott a laza kavicsos talajon. Egy öregasszonyt talált ott. Az arca sárga volt, kortól ráncos, kevéske zsíros, őszes haj keretezte. Amerotke elhaló hörgést hallott feltörni a szájából, elhomályosult szemek néztek vissza rá. Gyengéden megrázta az asszonyt, a szempillák megremegtek, egy reszketeg eres kéz megmozdult, mintha az arcát akarná védeni a nap sugaraitól. Amerotke óvatosan felemelte. Az asszony könnyű volt, akár egy tollpihe. Behúzta egy kis kiugró szikla árnyékába. Az öregasszony ajkai mozogtak, de Amerotke nem értette zavaros motyogását. Tudta, hogy mi történt. Az öregasszonyt meghalni hozták ki ide, magára hagyta a család, amelyik túl szegény volt ahhoz, hogy etessen egy már munkaképtelen szájat.

– Hová valósi vagy?

Az öregasszony megpróbált válaszolni, aztán megrázta a fejét. Kapkodva, hörögve vette a levegőt. Amerotke fogta a víztömlőt és az ajkához tartotta. Az asszony mohón ivott, aztán a kezébe is öntött egy kis vizet, és megnedvesítette kicserepesedett ajkát és az arcát. Szeme megrebbent. Hályogtól szenvedett, mindkét szemét vékony bőrhártya takarta, de Amerotke alakját azért ki tudta venni.

– Haldoklom.

Amerotke megfogta a kezét és megszorította.

– Visszavihetlek – ajánlotta fel.

Az asszony nevetni próbált, de a feje előrebicsaklott. A főbíró megnedvesítette a tarkóját, ami szinte felélesztette, hiszen erőlködve felemelte a fejét.

– Nem maradsz? – suttogta az asszony. – Nem maradsz, hogy elmondd az imát?

Amerotke lenézett a völgybe. Mennie kellene. Visszavihetné az asszonyt, de hová? A bőre már hideg volt és nyirkos, minden légvételért meg kellett küzdenie. Újra odatartotta a tömlőt.

– Itt maradok veled.

– Lezárod a szemem és elmondod az imát?

Amerotke bólintott, és megvárta, amíg az árnyékok megnyúltak és az asszony mindinkább elgyengült. Néha adott neki pár korty vizet, és amennyire lehetett, próbálta kényelembe helyezni. Gyorsan eljött a vég. Az asszony visszaköhögte a vizet, szikár teste megremegett, a nyaka elernyedt. Amerotke lezárta a szemeit, aztán észak felé fordulva imát mormolt Amon-Réhez, hogy az asszony kája, a lelke találjon megnyugvást az öröklét mezőin. Rongyos köpennyel betakarta az arcát és köveket halmozott a holttestre. Lassan beköszöntött az éjszaka, a forró légáramlatok a dögevők üvöltéseit sodorták felé a sivatag felől, a sakálokét, oroszlánokét és hiénákét.

Amerotke úgy számította, hogy nagyjából egy órát vesztett, és sietve továbbindult lefelé a völgyben. Minél mélyebbre ért, annál nyomasztóbbá vált a csend. A köves lejtőn gyökeret vert cserjék mintha csuklyás rémek lettek volna, akik éppen lecsapni készülnek. A levegő egyre hűvösebb lett. A kék-fekete égbolton előbukkantak a csillagok, miriádnyi apró fénypont. Az árnyékok megnyúltak és összetalálkoztak. Amerotkének eszébe jutott, hogy ez igazából kísértetjárta hely. Valahol a völgyben ott fekszik I. Tuthmószisz titkos sírkamrája. A királyi sírásó és építész, Ineni annak idején azzal kérkedett, hogy "szem nem látta, fül nem hallotta, száj el nem mondhatta", hová temették a nagy királyt. Más szóval a halottak nem beszélnek. A sírkamrán dolgozó több száz elítéltet és hadifoglyot lemészárolták. Vajon ezeknek az embereknek a lelke még most is itt kísért?

Az ösvény visszakanyarodott. A völgy túlsó végében, magasan a domboldalban megpillantotta a jókora barlangot, Meret-Szeger isten szentélyét. Egy imbolygó lángcsóva hasított bele az egyre mélyülő éjszakába, és Amerotke egy alakot vett észre, amint neki integet.

A bíró továbbsietett, ahogy kapaszkodott, a testén izzadság-cseppek csorogtak végig. A sziklafalba durva lépcsőfokokat vágtak, de ezek mostanra málladozni kezdtek, belepte őket a pala és a futóhomok. Az istennő kultusza lehanyatlott, a szerepét átvették a fényűző thébai templomi szertartások. Amerotke felnézett, de a barlang bejáratát eltakarta a meredek emelkedő.

Végül csak felért a csúcsra. Itt, mintha csak valami gigantikus kéz mart volna bele a földbe, egy szédítően mély hasadék tátongott. Amerotke megállt és szusszant egyet, körbenézett. A tűz már nem égett, és nem látott senkit. A barlang szája fölött a metszett szemű istennő faragott szobra nézett vissza rá élettelenül, a hajtincsei helyén tekergő kígyókkal.

– Itt vagyok! – kiáltotta Amerotke. Hátrapillantott, mert mintha zajt hallott volna. – Itt vagyok! – ismételte meg. – Amerotke, a Két Igazság Csarnokának főbírája.

A feje fölött a sziklák közül a hatalmas szőrös hiénák csaholása harsant fel. Amerotke óvatosan átkelt a szakadékon átívelő fahídon, ami alig volt több egymás mellé fektetett deszkánál. Belépett a barlangba, és nyomban megütötte a szemét a sötétségből csörgedező vérpatak. Kardját megmarkolva beljebb lépett. Két olajmécses pislákolt fémtálkákban. A tüzet lelocsolták, elfojtva a lángot és a meleget egyszerre. A vér és rothadás szaga mindent betöltött. Amerotke a szája elé kapta a kezét. Zajt hallott, és visszasietett a barlang bejáratához, ahol megdöbbenve látta, hogy a fapallót valaki visszahúzta a túlsó oldalra. Amerotke kétségbeesésében felkiáltott. El volt telve magától, meg sem fordult a fejében, hogy csapdába csalhatják! Visszament, felkapta az egyik olajmécsest, és beljebb hatolt a barlang mélyébe.

Az elébe táruló látványtól földbe gyökerezett a lába. Az öreg pap torkát olyan mélyen felhasították, hogy a feje néhány húscafaton lógott csupán, az egész testét sötét, alvadt vér borította. Mögötte két pávián bűzlő teteme feküdt kiterítve. A barlangban szél járt, elmosva a szagokat, de közelről Amerotke előtt teljes borzalmában feltárult a kelepce. A falakat vérrel írt szimbólumok borították. Az istennő kőszobrát feldöntötték, az egész helyet megszentségtelenítették.

Amerotke visszament a barlang szájához, és egy pillanatra megkönnyebbülten behunyta a szemét. A barlangot egy szikla oldalába vájták. Ha kimegy a párkányhoz, minden bizonnyal fel tud mászni a domboldalra egészen a völgy tetejéig, és a sivatag peremét követve talál valamilyen utat vissza Thébába. Kiment, kezeivel kapaszkodót keresett, és szerencsére talált is egy keskeny, ledöngölt ösvényt, ami felfelé vezetett a szirtfalon. Letette az olajmécsest, visszacsúsztatta a hüvelyébe a kardját és nekiindult. Mély, torokhangú mordulás törte meg a csendet, mire Amerotke a térdét és a kezeit lehorzsolva visszacsúszott. Fentebb az ösvényen sötét árny jelent meg, tűzpiros szemek villantak az éjszakában. A levegőt rothadás szaga járta át. Amerotke próbált úrrá lenni a rátörő rémületen. Az árnyék, noha fenyegetően lekuporodott, nem moccant. Újabb mély morgást hallatott, amit ezúttal mások is átvettek. Amerotke előhúzta a kardját, mire az árnyék megmozdult, felemelte a fejét. A kék-fekete égbolt előtt egy hatalmas hiéna hosszú fülei, ronda feje és borzos nyaka rajzolódott ki, a kóborló dögevők egyikéé, amelyek a sivatag peremén lestek prédára. Amerotke hátralépett. A hiéna a kinézete ellenére bizonytalan volt. Egyébként a hiénák sosem támadnának fegyveres emberre. Csakhogy éjnek évadján egy egész falka, ráadásul a vér és rothadás szagától vezérelve már könnyen becserkészi a prédáját. Először kifürkészik a gyengéjét, aztán támadnak. Amerotke sok hasonló történetet hallott a kereskedőktől és koldusoktól, hogy a sebesült, vérző emberek hogyan vonzották oda az egész falkát.

Az árny a földre lapulva megmozdult. A falka vezetője közelebb araszolt. Amerotke felkiáltott, üvöltözni kezdett és bronzkardját nekicsapta a sziklának. A hiénák hátrább húzódtak. Amerotke visszament a barlangba, ahol az olajmécses még halványan pislákolt. Felvette, még az ujjait is megégetve, miközben megpróbált valahogy tüzet lobbantani, az egyedüli biztos védelmet a kinti veszedelmek ellen. Kétségbeesetten igyekezett meggyújtani az átnedvesedett faágakat, de nem jár sikerrel. Morgást hallott, mire odakapta a fejét. Egy sötét, farkas nagyságú alak állt a barlang szájában. Amerotke még a félhomályban is ki tudta venni a sötétség eme démonának a teljes borzalmát. Ez nem közönséges hiéna volt, hanem a falkavezér, valószínűleg egy teljesen kifejlett szuka. Bozontos, égnek álló sörénye igencsak ronda fejet keretezett, a bestia szája nyitva volt, a szemei mint két izzó zsarátnok.

Amerotke felüvöltött. Felkapta az olaj mécsest, és a barlang bejárata felé dobta, mire az árnyalak eltűnt. Kintről újabb fenyegető morgásokat hallott, a falka kezdte felhergelni magát. Hamarosan támadni fognak, és akkor a tűz nem fog védelmet nyújtani. Futásnak eredhetne, esetleg megpróbálhatná átugrani a hasadékot, de gyorsan elvetette az ötletet. A távolság túl nagy volt, márpedig a hiénák egy fürge lábú gazellát is el tudtak kapni, nem sok esélye lenne.

Amerotke behunyta a szemét és Maathoz kezdett imádkozni.

– Nem vétkeztem – mondta halkan. – Nem mutattam be áldozatot a színed előtt? Nem próbáltam mindig az igazság útján járni?

Újabb mordulást hallott kintről, ahogy a hiéna ismét megjelent a barlang szájában, ezúttal egy társával együtt. Amerotke hirtelen tüzes csíkot látott elsuhanni a sötétben, és valami nekiütődött a barlang fölötti sziklának, amit vonyítások és ideges csaholások követtek. Újabb tüzes nyilak érkeztek. A hiénák rémülten hátrahúzódtak.

– Gazdám! Gazdám!

– Szhufoj!

Amerotke már éppen futásnak eredt volna, aztán eszébe jutott a szakadék, és hátát a barlang falának vetve óvatoson araszolni kezdett előre. Kidugta a fejét a sötétségbe. Egy alakot látott mozogni, valaki egy fáklyát emelt a magasba.

– Gazdám, gyere! Gyorsan!

– A palló! – kiáltotta Amerotke.

Az alak eltűnt. Íj pendülését hallotta, és egy, aztán még egy tüzes nyíl suhant el a hiénák irányába. A szolgája morgott valamit az orra alatt.

– Gazdám, az isten szerelmére, segíts!

Amerotke kiment a párkányra. A hűvös esti levegő megcsapta verejtékes bőrét, amitől megborzongott. Jobbra fordította a fejét, de nem látta nyomát a hiénáknak.

– Elmentek! – jelentette ki Szhufoj. – De bármikor visszajöhetnek. Gyorsan a pallót!

– Fektesd le.

Amerotke leguggolt, és matatni kezdett a sötétben. A keze akaratlanul is remegett, nem tudott összpontosítani. Szhufoj átdobta a meggyújtott fáklyát, ami földet éréskor sercegni kezdett, de aztán a kátrány és szurok ismét tüzet fogott, és még hevesebben kezdett lobogni. Amerotke, miután némileg megnyugodott, a fáklya segítségével elkapta a palló végét és rögzítette. Amikor átért, lekuporodott Szhufoj mellett. Hagyta, hogy a szolgája egy köpenyt terítsen a vállára, miközben hányingerrel és a torkát kaparó szorítással küzdött.

– Honnan tudtad? – zihálta.

– Nem tudtam – felelte Szhufoj a szemét forgatva. – De nem most, gazdám. Mennünk kell.

Amerotke indulni készült, de Szhufoj unszolására még segített visszahúzni a pallót.

– A hiéna eszes állat – magyarázta Szhufoj. – Nem mi lennénk az első két gyanútlan ember, akit levadásznak a sötétben. Jól vagy? Tudsz futni?

Amerotke bólintott.

– Egy feltétellel – nyögte. – Nincs több szólás, nincsenek idézetek, Szhufoj!

– Az ember sorsa a saját kezében van – vágta rá rögtön a törpe.

– Talán mégsem olyan borzasztóak azok a hiénák – vigyorodott el Amerotke.

A szolgája a derekára tette a kezét, és ketten együtt óvatosan elindultak lefelé a domboldalon.

Mire elhagyták a völgyet, Amerotke elfáradt és rosszul érezte magát. Gondolatai a borzalmas emlékképek körül kavarogtak: a vérbefagyott holttestek, a tátott pofájú pávián ok, a gyomorkavaró bűz és azok a rettenetes árnyak a sötétben.

Megkerülték a Nekropoliszt és Szhufojnak valahogyan sikerült kerítenie egy csónakot, ami átvitte őket a Níluson. A túlparton aztán Amerotke félretette a maradék méltóságát, és összezárt térdekkel, karba font kézzel és lehunyt szemekkel leült a földre. Megállíthatatlanul remegett.

– Meleg ételre van szükséged.

A meghívás már túl sok volt. Amerotke öklendezni, majd hányni kezdett. Hagyta, hogy Szhufoj talpra segítse és leültesse az egyik pálmafa tövébe az egyik éjjel is nyitva tartó sörkimérés közelében. Szerzett neki egy lócát és ordítozott egy sort a tulajdonossal, hogy ne aggódjon, fognak fizetni. Ezután megitatott Amerotkével egy kupa erős fehérbort.

– Ettől elálmosodsz, de jobban érzed majd magad.

Amerotke ivott még egy kortyot. Tudatára ébredt a környezetüknek, a tengerészeknek a jellegzetes öltözetükben, akik nevetgéltek vagy éppen a szajhákkal és koldusokkal viccelődtek. Szolgálaton kívüli katonákat látott, öntelt kikötői tisztviselőket, akik mind mentek a saját éjjeli dolguk után. Amerotke legszívesebben talpra ugrott volna, hogy mindenkinek elmondja, milyen borzalmakat látott.

– Nem mehetek így vissza – figyelmeztette a szolgáját. – Nofret magánkívül lenne.

– Itt várunk egy kicsit – felelte Szhufoj csitítóan. – Egy kis bor és étel, gazdám.

– Honnan tudtad, hogy hová mentem? – kérdezte Amerotke. Rögtön látta, hogy Szhufoj csöppnyi arca elsápad, szinte elkínzottá válik. Amerotke odanyúlt és megérintette a törpe vállát.

– Te nem szolga vagy, Szhufoj – mondta halkan. – Szabad vagy és gazdag. A barátom vagy, a legjobb ruhákat viseled és megbecsülünk.

– Nem, köszönöm – felelte Szhufoj. – Az ember sorsa a saját kezében van. Aztán meg, ha az istenek üres kosarat adtak neked, legalább nem lesz nehéz cipelni – lehajtotta a fejét. – Én legalább nem vagyok bíró a Két Igazság Csarnokában, akit hiénák üldöznek éjnek évadján. Gazdám, ostoba dolgot műveltél.

– Tudom – Amerotke nekivetette a hátát a fának, és letörölt egy izzadságcseppet a nyakáról. – Én bíró vagyok, Szhufoj. Meg sem fordult a fejemben a gondolat, hogy bárki is fenyegetni merészelné a fáraó igazságát. Ma éjjel leckét kaptam az alázatból. Én is csak egy ember vagyok, megvannak a magam korlátai, az életem olyan, mint másoké. Mint egy szalmaláng – csettintett az ujjaival. – Ennyi és eltűnik!

– Csodálkoztam, hogy hová mégy – mondta neki Szhufoj. – Így, mint máskor is, kutattam a papírjaid között. Megtaláltam a kígyópap levelét és követtelek.

Amerotke felnézett.

– Hol van az íj és a nyilak?

– Valahol a Királyok Völgyében – viccelődött Szhufoj. – Meglátogattam Prenhoe házát és magamhoz vettem őket. Nem volt otthon, különben ő is jött volna. Mindegy, elvettem az íját és egy tegezt. Átkeltem a Níluson és bementem a Nekropoliszba. Találkoztam azzal a férfival, a balzsamozóval, aki ott volt a tárgyaláson. Ő mondta, hogy látott téged. Ezután követtem az utat. Láttam, ahogy megálltál segíteni annak az öregasszonynak. A köpenyed beleakadt egy sziklába. Továbbsiettem, közben teljesen besötétedett. Nem tudtam, hová mentél, egészen addig, amíg meg nem hallottam a kiáltozásodat. Volt nálad egy olajmécses, azt pillantottam meg. Lehet, hogy nincs orrom, de van két jó szemem és fülem. Mielőtt elhagytam volna a Nekropoliszt – mosolyodott el és megvonta a vállát –, vásároltam egy fáklyát. A többit már tudod. Felmásztam a sziklákon.

– Nem is tudtam, hogy ilyen jól bánsz a tüzes nyilakkal – jegyezte meg Amerotke.

– Valaha íjász voltam – felelte Szhufoj büszkén. – Az egyik dolog, amit az utazásaim során megtanultam, hogy egyetlen állat sem száll szembe a tűzzel. Karddal, tőrrel talán, de a tűzzel nem. Higgy nekem, gazdám, a sivatagban éjszaka a tűz maga az istenek ajándéka. De most mondd meg, miért mentél oda!

Újratöltötte Amerotke kupáját, és figyelmesen hallgatta, ahogy a főbíró elmesélte, mi történt azóta, hogy Meneloto először megjelent a bíróság előtt a Két Igazság Csarnokában. Beszélt a rivalizálásról a tanácson belül, a találkozásáról Hatsepszuttal, Ipuwer és Amenhotep haláláról.

Szhufojnak eszébe jutott a viaszfigura, amit előző éjszaka nyomtak a markába, de úgy döntött, nem említi meg. Ha a gazdája ostobán viselkedett, hát ő is. Figyelmeztetnie kellett volna Amerotkét, megmutatni neki a bábut, felhívnia a figyelmét a veszélyekre. A törpe magában megfogadta, még egyszer nem követi el ezt a hibát.

– Kétség sem fér hozzá – jelentette ki, miután Amerotke befejezte a történetet –, hogy ugyanaz a bérgyilkos csapott le rád ma éjszaka.

– De miért pont így? – kérdezte Amerotke. – Miért nem méreg vagy egy kígyó?

– Ez is olyan volt, mint a többieké. Amenhotepet elcsalták egy félreeső helyre a Nílus partján, és lemészárolták. Mondok valamit, gazdám. A gyilkos legalább félig sikerrel járt. Valamilyen okból az öreg papnak, Ladbának meg kellett halnia. El akarta csendesíteni őt. Csak az istenek a tudói, miért. De te más vagy. Te nem voltál ott Szakkarában az isteni fáraóval. Téged nem megbüntetni akartak, egyszerűen csak eltávolítani az útból. Ha nem bukkanok rá az üzenetre,

hetek, hónapok is eltelhettek volna, mire valaki rájön, hogy a barlangban talált véres emberi maradvány a tiéd, ha egyáltalán megtalálták volna. A bérgyilkos egyszerűen el akart tüntetni. Azokat a hiénákat szándékosan csalták oda, felcsigázták a vérszomjukat. Ahogy kialudt a tűz, máris bekerítettek. Úgy tűnt volna, mint valami szörnyű baleset.

Amerotke felhajtotta a bort és letette a kupát. Hirtelen hangoskodást hallott a város felől, férfiak kiáltoztak.

– Valami nincs rendben! – bizonytalanul felállt, és felnézett az éjszakai égboltra. Talán tűzvész tört ki?

Szhufoj megragadta a csuklóját.

– Ahogy követtelek, gazdám, egy századnyi harci kocsi robogott be Thébába, vagy legalábbis ami megmaradt belőle. A lovak teljesen kifulladtak, a hajtók mintha véresek és nyúzottak lettek volna. Az emberek azt suttogták, valami borzalmas dolog történt fent északon!

Amerotke elindult a zaj irányába, Szhufoj szorosan a nyomában. Elhagyták a kikötőnegyedet, és keskeny, kanyargós utcácskákon keresztül eljutottak az egyik templom előtti jókora szabad térségre. Emberek nyüzsögtek mindenfelé, de leginkább három fiatal tiszt körül gyülekeztek. A jelvényükről Amerotke látta, hogy az Ízisz ezredből valók. Utat tört magának, megragadta egyikük karját. A férfi már éppen ellökte volna magától, amilyen véres és zilált Amerotke volt, de a főbíró felmutatta a gyűrűjét.

– Amerotke vagyok, a Két Igazság Csarnokának főbírája! Mi a helyzet?

A katona félrevonta az egyik bolt közelébe, ahol egy falrepedésbe fáklyát tűztek. Egy pillanatra szemügyre vette Amerotke arcát, aztán újra látni akarta a gyűrűt.

– Tényleg az vagy, akinek mondod magad, Amerotke uram – hajolt meg végül a katona.

– Nem számít! Mi történt?

– Szükség van rád a palotában – válaszolta a férfi. – Én és a társaim csatlakozunk az ezredünkhöz. A mitannik egy hatalmas sereggel átkeltek a Sínai-félszigeten. Már Egyiptomot fenyegetik.

12. fejezet

Egyiptom hadseregének négy dicsőséges ezrede, az Ozirisz, az Ízisz, a Hórusz és az Amon-Ré erőltetett menetben haladt észak felé a Nílus keleti partján. Mindegyik ezrednek megvolt a maga ezüstjelvénye és lobogója, habár ezeket jobbára belepte a csattogó talpak által felvert szürkésfehér por.

A sereg már két hete menetelt egyfolytában, az írnokok rendületlenül számolták az *iter*eket, a hat és fél mérföld hosszú szakaszokat, amelyekkel a haladásukat mérték. Az élelmiszert és vizet gondosan őrizték és pontosan kiporciózták minden egyes *iter*re. Ettől függetlenül az emberek éhesek és szomjasak voltak. Irigykedve pillantgattak bal kéz felé, ahol a királyi hadibárkák hasították a Nílus vizét aranyozott orrtőkéikkel, amelyek acsargó állatfejeket formáztak. A fedélzeten a katonák talpig fegyverben várakoztak, bronzpáncéljaik csak úgy csillogtak a napfényben. Az evezősök a lapátok fölé hajoltak, a felügyelők és a padok között járkáló tisztek kiáltásainak ütemére mozogva. A szél elállt, és a gályáknak létfontosságú volt, hogy közeli kapcsolatban maradjanak az ezredekkel – a rakterükben vizet, kincsnek számító élelmiszert, fegyvereket és egyéb ellátmányt szállítottak. Ezenfelül a hadiflotta védte a sereg bal szárnyát.

A mitannik ravasz harcosok voltak. A felderítőknek nehéz dolguk volt, és könnyen lehet, hogy a mitannik máris átkeltek a Níluson, hogy bekerítsék őket. Ami még rosszabb, ha hinni lehetett az általuk gyűjtött kevéske hírmorzsának, a mitannik akár még hadigályákat is zsákmányolhattak, és

most éppen lefelé hajóznak a Níluson pusztítást és vérontást keresve.

A sereg ennek ellenére jó hangulatban volt. A víz felől az evezősök távoli éneke szállt feléjük, amellyel a láthatatlan ellenséget gúnyolták:

"Árral szembe úszunk, vár a győzelem!
Az ellenséget a saját földünkön pusztítjuk el!
Aldassék a neved, ó Montu, hadak dicső istene!
És Szekhmeté, a pusztító asszonyé, ki
Felfalja Egyiptom ellenségeit!
Árnak lefelé jövünk vissza, táboraikat felperzselve,
Hulláikat felkoncolva!
Áldassék a neved, ó hatalmas Montu!"

Az ének elhalkult. Amerotke a falanxtól jobbra menetelve szintén vágyakozva bámulta a vizet. Felemelte a kulacsát, ivott egy kortyot, aztán megállt, kinyitotta a vállára vetett zsákban hordott festékesdobozkáját, és kent egy kis szénzsírt a szeme köré, biztos védelmül a szél és a por ellen. Miután eltette az aprócska dobozt, fáradtan továbbindult. Fehér fejdísze, rajta a tiszteknek kijáró vörös szegéllyel, jelentett némi védelmet a nap ellen, de a torka cserepesre száradt, a talpa sajgott, a vádlijai égtek; egész teste pihenésért könyörgött. Mindezek ellenére meg kellett őriznie a rangidős tiszt méltóságát. Az emberei figyelték a hangulatát. Tudta, hogy a neferuk, az újonnan toborzottak között sokan elégedetlenkednek, és ezek most is élénken figyelik a híres nemesembert, a vezetőjüket a gyengeség vagy fáradtság legkisebb jelét kutatva.

– Mikor pihenünk meg, uram? – kiáltotta egy hang.

– Amikor besötétedik! – kiáltotta vissza Amerotke. – Gyerünk tovább, fiúk! Erősíti a combokat. Ha visszaérünk Thébába, az asszonyok megfordulnak utánatok az utcán.

– Nemcsak a combjaimat fogják azok nézni! – felelt rá egy hang. – Ha nem kapok gyorsan egy nőt, három lábon megyek vissza Thébába, nem kettőn!

Az obszcén megjegyzés nyomán szórványos nevetés tört fel a sorok között, az élcelődés pedig folytatódott. Amerotke még eltökéltebben menetelt tovább. Fölötte keselyűk repültek hatalmas kitárt szárnyaikkal, a "fáraó szukái", ahogy a katonák hívták őket. A magasból követték a hosszú oszlopokat, várva, hogy ki fog elhullani, de a katonákat ez nem zavarta. Noha dögevők voltak, a keselyűket mindig is a jó szerencse jelképének tekintették.

Amerotke a kezével beárnyékolta a szemét, és jobbra fordította a fejét, ahol a harci szekerek robogtak hatalmas porfellegeket verve. Több ezer volt belőlük, minden egyes ezredhez ötszáz tartozott. Valahol ott volt közöttük a saját százada is, kétszázötven ember, mivel Amerotke a *pedzset* címet viselte, harciszekérparancsnok volt, a "Hórusz Kopói" becenevű alakulat vezetője. A saját szekerét egy *szkedzsen,* egy kocsihajtó vezette. Sokkal könnyebb lett volna azon utazni, a lehetőség roppant csábító volt, de azzal csak lelassította volna a menetet és kifárasztotta volna a lovakat. A kocsik könnyű építésűek voltak, aranyozott favázzal, de volt rajtuk egy hajtó, illetve egy íj, nyílvesszők és hajítódárdák is. A fürge kánaáni lovaknak, a fejükön a szélben táncot járó tolldíszekkel, amennyire csak lehetett, frissnek kellett maradniuk egy váratlan támadás esetére.

Messze északon és keleten felderítők sora haladt, a sivatagi vándorok vagy homoklakók közül kiválogatott zsoldosok. Omendap, a főparancsnok nem bízott bennük. A harci kocsik biztos védelmet jelentettek egy váratlan támadás ellen, a bronzból és masszív lótestekből álló pajzsfal megvédelmezte a jobb szárnyukat és időt adott a gyalogos csapatoknak, hogy hadrendbe álljanak, ha feltűntek a mitannik.

Amerotke felnézett az égboltra. Thébában éppen most múlt volna dél. Már több mint két hete

meneteltek. Elhagyták Abüdoszt és Memphiszt, és most a Nílus mentén vonultak, keresve a mitannikat, akik a felderítők jelentései szerint valahol északkeleten gyülekeztek. A katonák között gyorsan terjedt a szóbeszéd, hogy Amon-Ré szent templomait kifosztották és felégették, és a mitannik frissen és kipihenve most az egyiptomi seregre várnak. Amint ez elpusztul, a gazdag, zöldellő Nílus-völgy védtelenné válik, és a mitannik akadálytalanul portyázhatnak rajta.

Amerotke csak remélni tudta, hogy Omendapnak igaza volt, hogy tényleg meglephetik az ellenséget. Omendap hosszú, éjszakába nyúló megbeszéléseik során egyfolytában amellett érvelt, hogy a mitannik nem számítanak rá, hogy a Csaták Házának írnokai ilyen rövid idő alatt ekkora embertömeg mozgósítását képesek megszervezni. Ők és a Háború Házának tisztségviselői megállás nélkül dolgoztak, hogy idehozassák a fegyvereket, ellátmányt, szekereket, öszvéreket és a háború minden egyéb kellékét. Amerotke keserűen megjegyezte magában, hogyha sikerülne meglepniük a mitannikat, az talán nekik lenne a nagyobb meglepetés. A Titkok Házának kémei olyan hírekkel tértek haza Thébába, hogy egy hatalmas ellenséges hadsereg átkelt a Sínai-sivatagon, messze elkerülve a királyi főutat, Hórusz Útját és az azt védelmező apró egyiptomi helyőrséget. A mitannik titokban nyomultak előre, és mostanra uralmuk alá vonták az utat és a sivatagot is, benne az arany-, ezüst- és türkizbányákkal.

Valahol az oszlop elején a katonai zenészek között a kürtösök fújták teli torokból a hangszerüket, hogy felpezsdítsék a menetelő katonák vérét. A különböző századok, mielőtt csatlakoztak volna az indulóhoz, általános derültség közepette még kedélyes sértéseket vágtak egymás fejéhez.

Minden egyes századnak megvolt a maga neve: "Núbia Bömbölő Bikája" vagy a "Fáraó Tomboló Párduca". A csapatok gondosan ügyeltek a hírnevükre, és a hosszú menetelés alatt egymást túllicitálva hencegtek a haditetteikkel. Csatakos lovakon felderítők vágtattak az oszlopok között az elöl haladó tisztekhez. Miközben Amerotke őket figyelte, a gondolatai visszatértek ahhoz az éjszakához, amikor Szhufoj megmentette a Királyok Völgyében. Félúton jártak hazafelé, amikor udvari küldöncök találtak rájuk, és ragaszkodtak hozzá, hogy menjen velük az Évmilliók Házába. Szhufojjal üzent Nofretnek, miközben ő maga a palotába sietett, ahol a királyi kört teljes felfordulásban találta. Az ellentétek és vádaskodások mostanra a felszínre kerültek. A Csaták Házának írnokai ölre mentek a Háború Házának hivatalnokaival, hogy aztán teljes egyetértésben kiabáljanak kígyót-békát a Titkok Házának írnokaira, mondván, hogy azok képtelenek voltak felfedni a birodalmat fenyegető borzalmas veszélyt. A tanácsnokok sem voltak jobbak. Hatsepszut, Szetes és Szenenmut nyíltan összefogtak Rehmiré ellen, míg a vezír Bailetosz és a papok támogatását élvezve minden felelősséget egyenesen Hatsepszutra hárított.

– Ha tudtad volna, hol a helyed – acsarkodott Bailetosz –, és hagytad volna, hogy Théba kormányzata egységet alkosson, nem lettünk volna felkészületlenek. Az ezredeket előre ki tudtuk volna küldeni.

– Ostobaság! – vágott vissza Szenenmut. – Őfelsége, Hatsepszut úrnő a fáraó véréből való. Ha te nem raboltad volna az idejét azzal, hogy ki csinálja ezt és ki csinálja azt…!

Végül Omendap emlékeztette őket a helyzetükre, és világos, tömör mondatokkal felvázolta, hogy valójában milyen veszélyt jelentenek rájuk a mitannik, élükön harcias királyukkal, Tusrattával.

– Kevés emberünk van északon – jelentette ki. – A mitannik átkeltek a Sínai-félszigeten. Valószínűleg felégették a városokat és falvakat, és elfoglalták a katonai helyőrségeinket. Nem csapnak le a Deltára és nem indulnak délnek – megállnak és várnak.

– Mire? – kérdezte Hatsepszut.

– Tudnak az itteni ellentétekről – tette hozzá keserűen Omendap. – Talán még a halálesetekről, a szörnyű gyilkosságokról is. Abban reménykednek, hogy csak egy szedett-vedett sereget

küldünk északra, amit könnyen megsemmisíthetnek, mielőtt elindulnának dél felé – Omendap fanyarul elmosolyodott. – Egyetlen nagy előnyünk van. A fáraó halálát követő, hogy is mondjam, érzékeny légkör miatt négy ezred is készenlétben áll Théba előtt. Egy ötödik, az Anubisz, gyorsan csatlakozhat hozzájuk. Támadnunk kell, méghozzá gyorsan. A hadseregnek közvetlenül napkelte után már úton kell lennie.

Kijelentése csak újabb hangzavart eredményezett, de Omendap higgadtan és kimérten elismételte az érveit.

– Te fogod vezetni – jelentette ki Rehmiré, miközben tekintete Hatsepszutra villant. – Persze őfelségének is el kellene kísérnie a sereget. Ahogy azt Szenenmut uraság mondta, a fáraó véréből való, a katonák ragaszkodni fognak hozzá.

Hatsepszut már tiltakozni készült, de Szenenmut súgott valamit a fülébe, és Szetes is elmormogta a maga tanácsát. Csakhogy Rehmiré nagyon okos volt. Lehet, hogy a hadjárat eredménytelenül végződik, a mitannik esetleg csak összeszednek minél több kincset és rabszolgát, és visszavonulnak a sivatagon keresztül. Vagy az is lehet, hogy Hatsepszut vereséget szenved. Mindkét esetben megalázkodva kell visszatérnie Thébába, ahol Rehmiré eközben megerősítheti hatalmát az udvar és a templomok fölött, és természetesen személyes felügyelete alá helyezheti az isteni gyerekfáraót. Hatsepszut elfogadta a javaslatot, de rámutatott a harci koronára, a kék sisakra, amit a fáraó mindig a fején hordott háború idején.

– Azt magammal viszem – mondta. – A katonák tudni fogják, hogy a fáraó szelleme masírozik velük!

Rehmiré lehajtotta a fejét.

– Vidd a tanácsadóidat is magaddal – csipkelődött. – Amerotke uram, te nem harciszekér-parancsnok voltál? Omendap tábornok, úgyis minden tapasztalt parancsnokra szükséged lesz.

– Megyek – szólalt meg Amerotke dühtől vöröslő arccal. A szavakat talán még azelőtt kimondta, hogy egyáltalán végiggondolta volna. – Ez alatt az idő alatt a Két Igazság Csarnoka zárva lesz.

Rehmiré pislogott egyet és másfelé nézett. Amerotke tudta, hogy elkötelezte magát. Akárhogy is küzdött, akárhogy is szerette volna az ellenkezőjét, pálcát tört Hatsepszut oldalán, aki éppen felállt a székéből. A királyi kör megbeszélése véget ért.

Amerotke hazasietett és elmesélte a történteket. Nofret elsápadt és beharapta az ajkát. Próbált mosolyogni, de Amerotke észrevette az aggodalmat a szemében. Átkarolta a feleségét.

– Biztonságban leszek – mondta neki. – Diadalmasan térek vissza Thébába.

Ezek voltak az egyedüli pillanatok, amíg kettesben lehettek. A fiúk berontottak és kérdések özönével árasztották el. Amerotke őket is megnyugtatta, aztán Prenhoért és Aszuralért küldetett. Pontos utasításokat adott nekik a templom őrzéséről és hogy miként legyenek Szhufoj segítségére Nofret és a két gyerek védelmében.

– Veled mehetek? – tudakolta Szhufoj. – Szükséged lesz valakire, aki vigyáz a bőrödre.

Amerotke leguggolt és megragadta a kis ember kezeit.

– Nem, Szhufoj, higgy nekem! Itt kell maradnod. Nofret és a két fiú őrzése lesz a feladatod. Ha bekövetkezik a legrosszabb, márpedig tudni fogod, még mielőtt megtörténik, védelmezd a családomat. Ha szavadat adod nekem, elégedett emberként fogok menetelni.

Szhufoj beleegyezett. Nem sokkal később Amerotke útnak indult, hogy csatlakozzon az éppen tábort bontó és oszlopokba rendeződő csapatokhoz.

Amerotke ujjongást hallott, ami kizökkentette a gondolataiból. Végignézett a hadoszlopon. Egy porfelhőből Hatsepszut tűnt elő vágtató kocsiján. A katonák összeütögették fegyvereiket, mire a kocsi lelassított, és Hatsepszut fogadta emberei tiszteletadását. A harci kocsit fürgévé és fordulékonnyá tették a végében elhelyezett jókora kerekek. Az elején egy hatalmas címer feszült,

rajta a keselyűistennővel, Hatsepszut saját jelvényével. Az oldalára kék-arany tegez, nagy szaruíj és hajítódárdák voltak erősítve.

A két fekete paripa a legpompásabb volt a fáraó istállóiból. Fehér pokrócokkal ékesítve feszültek a gyeplőnek, a fülük közé erősített jókora fehér strucctollak minden mozdulatukra táncot jártak. Amerotke felismerte a lovakat, Hathor Dicsőségét és Anubisz Erejét, a négy ezred valamennyi jószága, közül a leggyorsabb kocsihúzókat. Hajtójuk Szenenmut volt fehér szoknyába öltözve, amit bőrlapok borítottak. Csupasz mellkasán átvetve bronzveretes hadiöv húzódott. Hatsepszut mellette állt, a haja egy pánttal felkötve. A térde alá érő vászonköntöse fölött apró bronzlapocskákból álló páncélt viselt. Az övébe keskeny pengéjű tőrt tűzött. Körülötte személyes testőreinek kocsijai gyülekeztek.

A harci szekerek között kocogtak a talpig fegyverbe öltözött nakhtuák, az "erős karú legények", az egyes ezredekből összeválogatott harcedzett veteránok keményített vörös és fehér fejdíszükkel. Kerek bronzpajzsokat viseltek, kardot és tőrt, testüket vászonnal bélelt páncél óvta, külön jókora ovális ágyékvédővel.

A királyi szekér egyre közelebb ért, aztán megállt. Ahogy Hatsepszut kihajolt oldalra, Amerotke elmerengett, hogy a királynő most talán még gyönyörűbb volt, mint pompás udvari öltözékében. A teste szinte vibrált, az arca és a szemei szenvedéllyel teli, mintha kedvét lelné a háborúskodásban, Egyiptom összesereglett hadainak erejében.

– Kérges lett a talpad, Amerotke?

– Egy kicsivel keményebb, úrnőm, mint amilyen Thébában volt.

Hatsepszut felkacagott, közben kezét Szenenmut izzadságtól fénylő karján nyugtatta, aztán gyengéden megszorította, mielőtt leugrott volna a kocsiról. A vonuló katonák tágra nyílt szemmel bámulták, ahogy felemelt fejjel odasétált a parancsnokukhoz. Olyan karcsú volt, olyan tökéletes alakú, a hőség ellenére egyetlen izzadságcsepp sem csillogott az arcán vagy a homlokán. Egy borostömlőt nyújtott oda Amerotkének.

– Csak egy kortyot – figyelmeztette. – Megédesíti a nyelvet és felvidítja a szívet.

Amerotke engedelmeskedett.

– Ne látszódjék az arcodon – súgta neki, miközben elvette a tömlőt –, de a mitannik közelebb vannak, mint hittük volna. Ma éjszaka a szelinai oázis közelében verünk tábort, ott van elég fű, víz és valamennyi árnyék. Holnap megtudjuk a teljes igazságot.

Visszasétált harci szekeréhez és felmászott rá. Szenenmut meghajolt, kezébe vette a gyeplőt, és a kísérőikkel együtt továbbindultak a menet eleje felé.

Amerotke nézte, ahogy távolodnak. Igazából Omendap, és nem Hatsepszut volt a főparancsnok, ő viselte a marsallbotot is. A katonák kezdetben úgy tekintettek Hatsepszutra, mint egyszerű jelképre. Egymás között kigúnyolták a királynőt, de amióta elhagyták Thébát, Hatsepszut befolyása és hatalma egyre nőtt. Nem mutatta a legcsekélyebb jelét sem a gyengeségnek és nem kért kiváltságokat. Nyíltan éreztette, hogy katona lánya, aki hozzászokott a tábori élet megpróbáltatásaihoz. Állandóan mozgásban volt, meg-megállva és beszélgetve az emberekkel, megtanulva a neveiket, amelyeket ráadásul el sem felejtett. Egyik alkalommal az egyik erős karú fiú, egy nagydarab, kövér ember nyíltan csúfolódni kezdett a mellein, hogy azok milyen kényelmesen elférnek a vékony bélelt páncél alatt. Hatsepszut hallotta a megjegyzést, és ahelyett, hogy rácsapott volna a férfire vagy valamilyen alantas tábori munkára osztotta volna be, rámutatott a férfi csupasz, izmos mellkasára.

– Az egyik oka, amiért szeretek beszélgetni veletek, legények – vágott vissza – az, hogy titokban irigykedek. Ha nekem is akkora nagy melleim lennének, mint nektek, nem kellene páncélt viselnem.

A válasza derültséget és fojtott röhögést váltott ki a katonák között. Hatsepszut egyszeriben

közülük való lett, egy katona, akit nem a külsőségek érdekelnek, aki osztozott a nehézségeikben és gondjaikban. Amikor a sereg éjszakára letáborozott, Hatsepszut és Szenenmut végigjárta az egyes ezredeket. Bárhová ment is, mindig ugyanazt a beszédet mondta el: megkeresik Egyiptom ellenségeit, kitörik a nyakukat, bezúzzák a fejüket, és olyan leckét adnak nekik, amit nem felejtenek el egyhamar. Azok a mitannik, akik egyáltalán megmenekülnek, hazáig fognak sántikálni és hírét viszik a fáraó rettenetes dühének és bosszúszomjának.

A haditanácsban Hatsepszut szintén egyre inkább kiterjesztette befolyását. Omendap, aki értékelte a nő józan meglátásait, mindig az ő álláspontját fogadta el. Hatsepszut ragaszkodott hozzá, hogy a sereg egyben maradjon. A Nílus mentén kell haladniuk, és az őáltaluk választott csatatéren megütközni a mitannikkal. Amerotke csak remélni tudta, hogy Hatsepszut döntése beválik.

– Napszúrást kaptál?

Amerotke összerezzent, kezével eltakarva a napot felnézett. Szetest pillantotta meg egy ló hátán; a fáraó fülét és szemét láthatóan nem zavarta sem a hőség, sem a por. Amerotke elmosolyodott.

– Neked már nem jutott kocsi, Szetes uram?

A királyi ügyészről közismert volt, hogy remek lovas, egyike azon kevés egyiptomi nemeseknek, akik kocsi helyett inkább lóháton közlekedtek. Szetes végignézett a menetoszlopon.

– Hatsepszut lelkesíti a katonákat – mormogta.

Amerotke elkapta a ló kantárát és követte társa tekintetét.

– Valamilyen meglepetést emlegetett.

– Azt hiszem, mindannyiunknak nagy meglepetésben lesz része – mondta Szetes. Közelebb hajolt és megveregette Amerotke vállát. – A mitannik sokkal közelebb vannak. Talán ez a kérdés napokon belül egyszer s mindenkorra megoldódik. Mi van a másik üggyel – kérdezte –, az isteni fáraó halálával, Amenhotep meggyilkolásával?

– Annak várnia kell. Ahogy mondod, Szetes uram, egy hét múlva lehet, hogy már úgysem számít.

– Amikor elhaladtunk Szakkara mellett – folytatta Szetes, és megsimogatta a lova nyakát –, láttad a piramisokat?

Amerotke bólintott.

– Minden eszembe jutott – mondta Szetes. – Az isteni fáraó látogatása, és hogy mi történt azóta, amióta visszatért és meghalt Amon-Ré szobra előtt. Á igen! – visszavette a kantárszárat. – Ma este, Amerotke, megiszunk közösen egy kupa bort, ugye?

Szetes válaszra sem várva megugratta a lovát és a királyi díszkíséret után vágtatott.

Késő délután érték el az oázist. Az alacsonyabb rangú tisztek és szállásmesterek nyomban megszervezték, hogy a katonák körben ássanak egy mély árkot és felállítsanak egy kezdetleges cölöpfalat, amit a gyalogosok pajzsaival erősítettek meg. Először meglehetős fejetlenség uralkodott a táborban. Karámokat kellett felállítani a lovaknak, megtölteni a víztömlőket, pöcegödröket ásni. Minden alakulat kapott egy sarkot a hatalmas táboron belül. A túlsó végén helyezkedett el a királyi körlet, amit egy második cölöpfal és válogatott katonák védtek az egyes ezredekből. Ezen belül állt Hatsepszut sátra, mellette Omendapé és a többi főtiszté, amelyek mind Amon-Ré szentélyét vették körül. A papok áldozati felajánlásai a tömjénfüsttel elkeveredve édes illattal töltötték meg a tábor levegőjét.

Amerotkét mindig meglepte, hogy a katonák milyen gyorsan úrrá tudnak lenni a fejetlenségen, és állítják helyre a rendet. Néhány századnyi harci kocsit küldtek ki, nehogy az ellenség váratlan támadással lepje meg őket. A körletmesterek hamarosan óriási vizesedényeket töltöttek meg a Nílus felől kanyargó öntözőcsatornákból és a forrásokból. Tábortüzek gyúltak, ételt osztottak, a

közeli falvakba pedig begyűjtőcsapatokat küldtek szét, hogy szedjék össze az állatokat, takarmányt, mindent, amire a hadseregnek szüksége volt.

Amerotke kis sátra a királyi körlet legszélén állt. Igazából nem volt több néhány földbe szúrt karónál és a rájuk terített vásznaknál, amelyek megvédelmezték a csípős éjszakai levegőtől. A közös készletből szerzett ételt magának, és úgy evett, akár a többiek, keresztbe tett lábbal ülve a földön. Miután végzett, megmosakodott, tiszta ruhát vett és letérdelt a magával hozott aprócska Maat-szentély előtt. Odakint a tábor zajai lassan elültek, ahogy leszállt az éj – a csendet egyedül a fegyverkovácsok kalapálása, a lovak neszezése, a tisztek kiáltásai és a tábortüzek pattogása törte meg. Amerotke kioltotta az olajmécsesét és kisétált az elkerített területről.

A saját századát látogatta meg. A helyettes tiszt biztosította arról, hogy a lovakat rendben megitatták, megetették, lecsutakolták, és mindannyian készen álltak a küzdelemre. Amerotke ezután egy pálmafa tövébe kuporodott le. A közelben egy orvos vágásokat és sebeket tisztított ki, gyógykenőccsel teli edénykéket osztogatott a katonáknak, akik a hosszú, erőltetett menetelés alatt megsérültek a lábukon vagy a talpukon. Valahol a sötétségben egy fuvolás kezdett játszani. Mindenfelé ott nyüzsögtek a hadsereg elválaszthatatlan kísérői: szedett-vedett szajhák, szélhámosok és kéregetők. Némelyikük egészen Thébától velük volt, mások a hosszú út során csapódtak hozzájuk. Az órák múlását érces kürtszó jelezte. Az ezredek felkészültek a hajnali áldozatra. Árnyak suhantak kibe a táborból – szeretők, férfiak és nők vegyesen, csendes helyet kerestek maguknak, ahol kéjes, forró ölelésben rövid időre megfeledkezhetnek a nap fáradalmairól és a holnap veszélyeiről. Hírnökök jöttek-mentek a táborban, hadrendi utasításokat és friss parancsokat közvetítve, a sivatagból felderítők és szekerek érkeztek.

Amerotke eltöprengett, vajon mi történhet most Thébában. Vajon Nofret és a fiúk biztonságban vannak? Egy tiszt lépett oda hozzá, mondván, hogy Omendap tábornok üdvözletét küldi és a haditanács tagjai kéretnek megjelenni a királyi körletben. Amerotke felsóhajtott, talpra kecmergett, aztán elindult a tábor túlvége felé. Omendap sátrában már ott gyülekezett a tanács maradéka, az emberek kicsiny tábori székeken kucorogtak, előttük apró asztalok. Hatsepszut éppoly méltóságteljesnek tűnt, mint máskor, Szenenmut és a tábornok közt foglalt helyet. Jelen volt még Szetes, a Háború Házának magas rangú írnokai, a királyi csapatok és a zsoldosseregek vezetői. Szolgálók papirusztekercseket osztottak szét, rajtuk számításokkal a szükséges élelmiszer- és vízkészletről, valamint a létszámról. Néhányan halkan beszélgettek. Ahogy a szolgák elhagyták a sátrat, Hatsepszut kezébe vette Omendap ezüstbárdját és megkocogtatta vele az asztalt.

– A mitannik – jelentette be – sokkal közelebb vannak, mint hittük.

– Ezért aztán – vette át a szót Szetes –, nem vonulhatunk tovább egyenesen a tengerpartig.

– Nem erre számítottunk! – tette hozzá Omendap. – Tusratta ravasz és rejtőzködő, akár egy mongúz. Azt vártuk, hogy portyázó csapatokba botlunk, esetleg támadások érik a menetoszlopot. Nem történt semmi. A kiküldött felderítők nem tértek vissza. Az egyiküknek mégis sikerült, ő arról számolt be, hogy nyomát sem látta a mitanniknak, de találkozott egy csapatnyi sivatagi vándorral. Ők beszéltek egy hatalmas seregről valahol északkelet felől, több ezernyi harci kocsival, gyalogossal és íjásszal.

Amerotke érezte, hogy a hátán végigfut a hideg. Megértette, hogy mire célzott Omendap. Ez nem csak egy szokványos portyázó sereg volt, a mitannik teljes erejükkel felvonultak. Csatára akarják kényszeríteni az egyiptomi sereget és rendezni sérelmeiket.

– Mégis mit tehetünk? – kérdezte az egyik ezredparancsnok.

– Ez a jó hír – viccelődött Szenenmut. – Négy ezred áll a rendelkezésünkre. Húszezer ember és még két- vagy háromezer zsoldos, bár ezek közül nem mindegyikben lehet megbízni. A húszezerből ötezer harci szekér – megigazított egy papirusztekercset maga előtt az asztalon, aztán

a tenyerével megdörzsölte az arcát.

Amerotke látta rajta a nyugtalanságot.

– A mitanniknak könnyen lehet, hogy kétszer ekkora seregük van – mondta.

– Kétszer? – nyomta meg a szót Szetes. – Ha az értesüléseink ennyire hiányosak, miért nem háromszor, négyszer ennyi?

Szenenmut csak szótlanul meredt rá.

– Igazad lehet – mondta Hatsepszut. – Tusrattához és a mitannikhoz nyilván hozzácsapódnak majd azok a zsoldosok, akik elutasítják a fáraó uralmát. Ha továbbmegyünk észak felé, akkor elérkezünk a Nagy Tengerhez, és nem lesz más választásunk, mint visszafordulni. Ha eltávolodunk a Nílustól és északkelet felé törünk, akkor belépünk a Vörös Földekre, ahol a víz- és élelmiszerforrások szűkösek. Hónapokig bolyonghatunk vaktában. Tusratta lecsaphat ránk, vagy ami még rosszabb, egyszerűen bekeríthet.

– És amíg mi északon keressük – fejezte be a mondatot Amerotke –, Tusratta Théba ellen vonulhat.

– Tudjuk, hogy közel vannak – mondta Hatsepszut. – A felderítőinket minden bizonnyal megölték.

– Vagy átálltak az ellenséghez?

– Holnap reggel – folytatta Hatsepszut –, kiküldünk három századnyi harci kocsit. Olyan messze eltávolodnak, ameddig tudnak, aztán ívben visszakanyarodnak. Egy másik lényeges dolog – mutatott a királynő Amerotkére –, hogy az Anubisz ezred még mindig nem ért utol bennünket. Négyezer ember és még ötszáz harci szekér. Neked, Amerotke uram, vissza kell nyargalnod, és megsürgetni a parancsnokát.

– Mondani könnyű – jegyezte meg Szetes lehajtott fejjel.

Senki nem szállt vitába vele, noha a sátorban mindenki érezte a ki nem mondott fenyegetést. Az Anubisz ezred parancsnoka, Nebanum, Rehmiré köreihez tartozott, így a jóhiszeműsége és megbízhatósága erősen kétséges volt. A fősereg után hagyta el Thébát, és mindvégig két-három napnyi járótávolságra lemaradva követte őket. Hatsepszut felállt.

– Amíg nem tudunk többet – zárta be az ülést, visszaadva Omendapnak az ezüsbárdot –, a sereg itt marad – kecsesen meghajolt. – Uraim, jó éjszakát mindenkinek.

Amerotke még ott maradt megbeszélni a dolgokat, és osztozott Szetes véleményében, miszerint olyanok voltak, mint a saját farkát kergető kutya. Ezután visszasétált a saját sátrához, meggyújtotta az olajmécsest és letelepedett a tábori ágyra, az éjszakai égboltot bámulta. Vajon mi fog történni, ha visszamegy Nebanumhoz? Ha a parancsnok nem hajlandó felzárkózni hozzájuk? Lefeküdt az ágyra, maga köré csavarta takaróját, lehunyta a szemét, és elmondott egy imát Maathoz.

A tábor egy másik részében, a királyi körlettől távol az amemetek vezetője szintén imát mormolt a saját rémséges istenéhez. Körülötte ott hevert a csapat többi tagja, a fegyvereik mellettük felhalmozva. A vezér nem törődött a mitannikkal vagy a leendő csata veszélyeivel. Nem ez volt az első alkalom, hogy egy hadsereg nyomában ólálkodott. Amerre a katonák jártak, mindig könnyű volt a zavarosban halászni. Ha pedig esetleg túl forróvá válna a talaj a lábuk alatt vagy komoly veszély fenyegetné őket, ő és a gyilkosai egyszerűen belevesznek az éjszakába. Persze az is igaz, hogy elfogadta a ládikónyi aranyat és ezüstöt, a gyöngyökkel teli erszényt és ezekkel együtt a megbízatást. Követnie kellett a királyi hadsereget, és adott időben átvenni a következő utasítást.

Az amemetek vezetője felsóhajtott. Eddig az utazás eseménytelen, noha roppant kényelmetlen volt. Emberei loptak a falusiaktól, üzleteltek a katonákkal, megéltek a föld gyümölcseiből. Mi

van, ha igazak a hírek és a mitannik tényleg közel vannak? Az amemetek vezetője felnézett a csillagokra, aztán lehunyta a szemét. Legfeljebb nem fog tovább várni, hanem eltűnik az árnyékok között. Végtére is, gondolta, miközben leheveredett, mesterember volt, hozott anyagból dolgozott.

13. fejezet

– Amerotke! Amerotke! Ébredj! – Szenenmut rázogatta a vállánál fogva. – Csöndben! – utasította Szenenmut. – Kövess!

Amerotke megragadta köpenyét, belebújt sarujába és követte Hatsepszut bizalmasát a szabadba. Az éjszakai levegő hűvös volt és csípős. A tábor már lecsendesedett éjszakára, a csöndet csak az őrök kiáltásai és a lovak nyihogása törte meg. A tábortüzeket eltaposták, a sátrak elsötétültek. Amerotke követte Szenenmutot Omendap sátrához, ahol Hatsepszut és Szetes a pálmalevél ágy fölött állt. Omendap az oldalán feküdt, a takarót lerúgta magáról, a tábori ágy mellett a kicsiny asztalon az ivókupa feldöntve. Egy orvos próbálta egy csésze tartalmát beerőltetni Omendap ajkai közé. A tábornok felnyögött, a hátára fordult, arca sápadt volt és verítékes.

– Mit csinálsz? – sziszegte Hatsepszut.

– Úrnőm, mandragórát, bolhafüvet és ként adok neki egy csipetnyi ópiummal. Ki kell tisztítani a gyomrát.

Az orvos folytatta a munkát. Omendap visszafordult és hevesen hányni kezdett a tálba, amit az orvos tartott a szája elé. Ezután megint megitatta, mire megint hányt, és ez így ment egy darabig. Időnként a kínlódó tábornok kapott egy korty vizet a tömlőből. Szenenmut felvett egy kicsi borospalackot és átadta Amerotkének.

– Kharu – mondta Szenenmut.

Amerotke elolvasta a feliratot a palack nyakán. Omendap saját pincéjéből származott, és a dátumjelzés szerint öt évvel korábban palackozták. Beleszippantott és nyomban megérezte a csípős szagot.

– Megmérgezték! – suttogta Hatsepszut. – Ezt a palackot a saját pincéjéből hozta. Megvizsgáltuk a többit is. Némelyik jó, némelyik mérgezett.

Hatsepszut fel-alá sétált, közben az ujjain lévő gyűrűkkel játszott. Egyszerű fehér hálóköntöst viselt, a lábán a sarut be sem szíjazta. Rémült fiatal lányként nézett Amerotkére.

– Itt történt? – kérdezte Amerotke.

– Itt, vagy Thébában – válaszolta Szenenmut. – A tábornoknak saját borospincéi vannak. Nem lehetett nehéz becsempészni a mérgezett palackokat. A felirat és a pecsét valószínűleg hamisított. Omendap fáradt volt, meg sem nézhette. Megtörténhetett volna ma éjjel, holnap vagy egy héttel ezelőtt. Egyedül azon múlott, hogy Omendap melyik palackot választotta.

– Túléli? – tudakolta Hatsepszut.

– Nem tudom megmondani, úrnőm – felelte az orvos, és kinyitotta Omendap száját. – A tábornok erős, jó fizikumú.

– Hogy fedezted fel? – kérdezte Amerotke.

– A kémeink behozták egy mitanni őrjárat egyetlen túlélőjét. Még most is ott van a karámok mögött. Nem akartam felverni a tábort. Jöttem elmondani Omendapnak, és kínok között találtam, alig volt eszméleténél. Felkeltettem Hatsepszut úrnőt, Szetest és orvost hívtam.

– Megtettünk mindent, amit lehetett – szólalt meg határozottan Hatsepszut. Megragadta az orvos karját. – Ennek titokban kell maradnia, érted? – nyomta meg a mondat végét. – Különben

esküszöm, a fejed elválik a nyakadtól!

Az orvos, egy szikár arcú, idősebb férfi állta a tekintetét.

– Megértelek, úrnőm. Ha Omendap betegsége kitudódik a táborban…

– Szenenmut! – csettintett az ujjával Hatsepszut. – Néhány erős karú fiút rendelj ide a sátor védelmére. Senki, ismétlem, senki nem léphet be! Doktor, ha Omendap meghal, te is vele halsz. Ha életben maradsz, a kezedben lévő csészét színarannyal töltöm meg.

A többiek követték a királynőt a saját sátrába. Amerotkét meglepte, hogy milyen szerényen volt berendezve: egyetlen egyszerű tábori ágy, néhány díszes láda, egy kis asztal boroskupákkal és egy vizeskancsóval. A földön ruhák hevertek szétszórva. Egy állványról a páncélja lógott és Egyiptom kék hadikoronája, a földön kerek pajzs, öv, benne ívelt karddal és tőrrel. Hatsepszut leült a zsámolyra és a tenyerébe temette az arcát. A többiek egyetlen szó nélkül helyet foglaltak körülötte a földön.

– Ennek így kellett történnie – sziszegte a királynő a fejét felemelve. – Omendapnak meg kellett halnia. Amint visszaérek Thébába, levágom Rehmiré zacskóit, a szájába tömöm, aztán a fejét veszem! – letörölt egy nyálcseppet a szája széléről. Az arca sápadt volt, nyúzott, a pupillái kitágultak. – Lefejezem az összeset. Keresztre feszítem őket Théba falain! Rehmiré és a bandája akarta így: Hatsepszutnak és a katonáinak meg kell halniuk a sivatagban!

– Úrnőm, nem tudhatjuk biztosan, hogy Rehmiré felelős az Omendap elleni merényletért – figyelmeztette Amerotke.

– Nem tudhatjuk – utánozta a nő a fejét rázva. – Nem tudhatjuk. Mit fogsz most tenni, Amerotke? Összehívod a bíróságot? Meghallgatod a vallomásokat?

Amerotke már készült felugrani, de Szenenmut megragadta a csuklóját.

– Úrnőm, Amerotke egyszerűen figyelmeztetett bennünket. A gyilkos bárki más is lehet. Most nincs itt az ideje a vádaskodásnak. Amon-Ré isten tudja az igazságot. A gyilkost utoléri a végzete.

– Nincsenek isteneink – mondta Hatsepszut. – Nincs semmi, csak a homok, a szél és a perzselő hőség.

Szenvedéllyel, hevesen beszélt, Amerotke szinte visszahőkölt a hangjából sütő gyűlölködés hallatán. *Hisz egyáltalán bármiben is? Hatsepszut annyira megváltozott volna, hogy immár egyetlen istene az izzó becsvágy? A vágy, hogy uralkodhasson?*

Felült, mély lélegzetet vett.

– Szenenmut, hozasd ide a mitannit!

A királynő tanácsadója eltűnt. Nem sokkal később az őrök behoztak egy véres, összevert férfit. Fekete bőrpáncélja szakadozott, rongyos volt, szakállához és bajszához alvadt vér tapadt. Az egyik szeme csukva volt, a foglyul ejtői a füleiből kitépkedték a karikákat. A foglyot odalökték Hatsepszut lábai elé. Amerotke most először látott élő mitanni harcost: a férfi alacsony volt, keménykötésű, a fejét elöl borotválta, hosszú, fekete, olajjal bekent haja hátul a válláig ért. A kezét a víztömlő felé nyújtotta. Szenenmut leguggolt mellé és a szájához tartott egy serleget, mire a férfi mohón inni kezdett.

– Meg fogsz halni – mondta neki Szenenmut. – Az viszont rajtad múlik, hogy gyorsan akarsz meghalni vagy kikötözve a sivatagban, hogy a hiénák és a sakálok faljanak fel elevenen.

A férfi nyögött egyet és leült a földre.

– Érti a nyelvünket? – kérdezte Szetes.

Újra Szenenmut szólalt meg ezúttal mély, szinte már torokhangon. A mitanni odakapta a fejét, lebiggyesztette az ajkát, kérges nyelvével megnyalta sebes ajkait. Szenenmut mondott még valamit, aztán ránézett Hatsepszutra.

– Felajánlottam neki az életét.

– Tőlem akár Théba trónját is felajánlhatod neki! – felelte a királynő.

Folytatódott a kihallgatás. Szenenmut arca elszürkült. Nyelt egy nagyot; a mitanni érezve az idegességét, kuncogni kezdett, amíg Szenenmut keményen arcon nem csapta. Ezután odaszólt az őröknek.

– Vigyétek ki a táboron kívülre! Vágjátok le a fejét!

A mitannit talpra rántották és kituszkolták a szabadba. Szenenmut odalépett és a helyére húzta az ajtónyílást takaró lapot, aztán visszaült Hatsepszut elé a félkörbe.

– A mitannik elfoglaltak egy oázist és az egyik erődünket északkeleten. Harci szekeres alakulataik nem messze vannak innen. Kifosztották a bányákat és ebből a pénzből lefizették a homoklakókat és a sivatagi vándorokat, ezért nem tértek vissza a felderítőink. A hírek megtévesztők. Tusratta alig egynapi járóföldre van. A serege legalább kétszerese a miénknek, elegendő élelemmel és fegyverrel. Legalább hatezer nehéz harci szerekerük van. Ha ez kitudódik, úrnőm, ellenállás nélkül besétálhatnak a táborunkba.

Széttárta a karját.

– Támadni fognak? – Hatsepszut a térdén nyugtatta kezét. Amerotkét Maat istennőre emlékeztette: az érzelmei elszálltak, az arca nyugodt volt, szinte áttetsző. Az emberek feje fölé nézett.

– Nem bujkálhatnak örökké – jelentette ki Szenenmut. – Az élelmük és a vizük hamarosan kifogy. Ha támadni akarnak, akkor nem várhatnak sokáig. Csatára akarnak kényszeríteni bennünket és végérvényesen elpusztítani.

Hatsepszut a fejét lehorgasztva, szótlanul ült. Amerotke hallotta a táborban a katonák kiáltásait, a lovak nyerítését.

– Az életét ajánlottad a mitanninak.

Szenenmut megvonta a vállát.

– Amerotke uram, megadtam neki az életet egy rövid időre, és a halála gyors lesz. Ha életben maradt volna, elmondhatta volna az urainak, hogy milyen védtelenek vagyunk, vagy ami még rosszabb, elterjeszthette volna a táborban, hogy milyen erősek valójában a mitannik. A sereg nyomában mindig ott jár a csőcselék, akik nem tudják tartani a szájukat. Először ők szöknek át, aztán a neferuk. Napokon belül felére apadna a seregünk.

– Hamarosan támadni fognak – mondta Hatsepszut élesen. – Amerotke uram, magaddal viszel egy kisebb harcikocsi-alakulatot. Menjetek vissza a Nílus mentén. Parancsold meg Nebanumnak, hogy az Anubisz ezred erőltetett menetben zárkózzon fel hozzánk. Szenenmut uram, átveszed Omendap tábornoktól a vezetést. A betegségét titokban kell tartani. A tábor védelmét erősítsék meg. A harci kocsik húzódjanak egy mérfölddel északabbra, itt csak egyetlen század maradjon – felállt és összeütötte tenyerét. – Egy óra múlva virrad. Amerotke – odalépett az asztalhoz, felvette egyik személyes pecsétjét és Amerotke kezébe nyomta. – Ha Nebanum nem engedelmeskedik, öld meg! – ismét tapsolt egyet. – Gyerünk! Nincs vesztegetni való időnk!

Nem sokkal később Amerotke a kocsihajtója mellett állva kivezette a kicsiny alakulatot a táborból. Ugyanazt a poros, kanyargós utat követték, mint előző nap, miközben az égbolt egyre világosodott és a nap sugarai egyre erősebben tűztek. A Nílus dús, zöldellő ártereivel vakítóan csillogott a reggeli hőségben, néha egy-egy madárraj röppent fel, ha megzavarta a nádasban csörtető víziló vagy krokodil. Balra tőlük a sivatag aranyló vörös színben pompázott, mintha csak üdvözölni akarná a nap sugarait. A reggeli hűvösség elillant. A páracseppek gyorsan felszívódtak, a nap, ez a káprázatos tűzgolyó felkelt. Amerotke irányítása alatt a harci kocsik egymáshoz közel haladtak, három-három egymás mellett, egy elöl, egy másik pedig a balszárnyukon, nehogy meglepetés érje őket. Mikor a nap teljesen felkelt, a lovak ügetésre váltottak, mögöttük a kocsik imbolyogtak és ugráltak.

Délben megálltak, tábort vertek a folyó közelében, pálmafák alatt keresve menedéket a tikkasztó hőség elől. A lovakat megitatták és megetették, az emberek szintén ettek-ittak. Amerotkéhez hasonlóan ők is felvették harci Öltözéküket, bronz mellvértet, bőrcsíkokkal megerősített szoknyát, szorosan felkötött sarut. A hajtók mellvértet és bronzgallért viseltek vászon ágyékvédővel. A könnyű építésű kocsikat íjjal, nyilakkal és hajítódárdákkal fegyverezték fel.

A férfiak nem kérdőjelezték meg a parancsait. Amerotke századából voltak, és ha úgy akarta volna, Thébáig is visszamentek volna vele. Ennek ellenére Amerotke érezte nyugtalanságukat. Egyik oldalukon ott hömpölygött csöndesen, komótosan a Nílus, másik oldalukon a perzselő, néma sivatag terült el. Amerotke eltöprengett, hogy a hírek nem kezdtek-e kiszivárogni. Vajon a katonák sejtették, hogy hatalmas mitanni sereg közeleg feléjük? Azért tartanak visszafelé, hogy gyorsabb haladásra ösztönözzék az Anubisz ezredet, tehát sejthetik, hogy valami nincs rendjén. Amerotke felállt és felmászott a partoldalon. Ott csípőre tett kézzel megállt, és csak bámulta a sivatagot, noha a perzselő hőség csípte a szemét. A levegő vibrált, eltorzítva és táncra perdítve a távoli sziklákat, a talaj egyenetlenségeit: egy egész hadsereg vonulhat ott éppen, gondolta, mégis rejtve marad előlük. Intett az embereinek, hogy készülődjenek.

– Indulnunk kell!

A lovakat újra felszerszámozták. Amerotkének volt egy olyan érzése, mintha figyelnék. A lovak némileg felfrissülve könnyű vágtába kezdtek; a horkanásaik, a patáik csattogása, a kerekek csikorgása és a hajtók kiáltásai megtörték az addigi csendet.

Kevéssel szürkület előtt érték el az Anubisz ezred táborát. Amerotke utasította embereit, hogy maradjanak kívül, egyenek, igyanak, ami kevés élelmet magukkal hoztak. Egyik tisztje társaságában besétált a táborba. Az Anubisz jól szervezett volt, a védősánc és a cölöpfal előírás szerintiek. A tábor közepén szentélyt állítottak fel az istennek, de Amerotke nyomát sem látta annak a nyüzsgésnek, amire számított. Nebanum álomtól elnehezült szempillákkal kijött eléjük, a vállára vászonköpenyt kanyarintott. Az éles vonású Nebanum összeszűkült szemmel megvakarta kopaszodó fejét és ásított egyet, miközben Amerotke bemutatkozott, aztán hátrafordulva utasított egy papot, hogy töltse tele a söröskupáját. Nebanum ivott egy kortyot, kiöblítette a száját és köpött egyet, nem sokkal tévesztve el Amerotke lábát.

– Tehát Omendap küldött – Amerotke válla fölött rápillantott a szentély előtt letűzött hadijelvényre. – Gondolom, parancsot hoztál, hogy zárkózzunk fel. Én viszont csak olyan gyorsan tudok menetelni, ami megfelel nekem és a lovamnak – újfent ásított egyet.

– Nebanum uram – mosolyodott el Amerotke, és közelebb lépett. Előhúzta a kartust, amit Hatsepszut adott neki. – Nem Omendap tábornok küldött, hanem őfelsége.

Nebanum mosolyt erőltetett az arcára, és a hagyomány előírásai szerint meghajolt és az ajkához érintette a kartust.

– A parancsaim egyértelműek – folytatta Amerotke. – Azért vagyok itt, hogy a fáraót és a fáraó hatalmát képviseljem és nyomatékosítsam.

– Élet, bőség, egészség! – mormolta cinikusan Nebanum.

– Erőltetett menetben útnak kell indulnod egy órán belül – jelentette ki Amerotke. Előhúzta a kardját, a tisztje hasonlóképpen. – Különben itt helyben kivégezlek és átveszem a parancsnokságot! Ez a fáraó akarata!

A Nebanumon végbement változás döbbenetes volt. Amerotke rájött, hogy Hatsepszut és Szenenmut hibát követett el. Rosszul ítélték meg Nebanumot, feltételezve, hogy parancsszegővé vált, az Anubisz ezred vezetője azonban, hasonlóan a többi tiszthez, kérdés nélkül alávetette magát a fáraó fennhatóságának.

A tábor egy órán belül talpon volt, a málhás szekereket sietve megpakolták, a harci szekereket

befogták, és mielőtt a nap teljesen felkelt volna, az Anubisz ezred erőltetett menetben haladt az úton. Izzadó katonák gyalogoltak menetoszlopban észak felé talpig fegyverben, jelzőkürtök harsantak, dobok szóltak.

Amerotke utasította az embereit, hogy maradjanak a menet végére. Ahogy telt az idő, jobbra és balra már alig lehetett látni valamit, hiszen a menetelő lábak és a szekerek vastag felhőkben verték fel a port.

Kezdetben a felriasztott katonák nyíltan morgolódtak, kevesellve az ellátmányt és sokallva a hirtelen jött menetelés fáradalmait, idővel aztán lenyugodtak a kedélyek. A papok dicshimnuszokba kezdtek, amihez a katonák is csatlakoztak. A hőség egyre fokozódott – ez, a sajgó végtagok zsibbadása és a mindent elborító por feszült csendet keltett, amit csak a kocsikerekek csikorgása és a több ezernyi menetelő láb ütemes csattogása tört meg.

Időnként rövid pihenőt tartottak. Gyorsan kiosztották a vízadagokat és a menet indult is tovább.

Késő délutánra Amerotke rájött, hogy közel járnak a táborához. A kopár síkságon megjelentek a burjánzó bokrok, cserjék és fák. A tikkasztó hőség is alábbhagyott, amikor Amerotke hirtelen kiáltozásra lett figyelmes. Magányos felderítők vágtattak vissza szekereiken a menetoszlop felé. Amerotke gyorsabb tempóra ösztökélte a hajtóját. Eközben, mintha csak vihar közeledne, vészjósló morajlás ütötte meg a fülét jobb felől. Elérte a menetoszlop elejét, ahol Nebanum és a többi tiszt gyülekezett. Ők szintén hallották a morajlást, és egyre növekvő porfelhőt pillantottak meg keleti irányban, felderítőszekerek vágtattak feléjük lóhalálában. Az egyikük elérte az oszlopot és lefékezett. A hajtó sebesült volt, a vállából íjvessző állt ki. Amikor a társa leugrott, látták, hogy nincs rajta sisak, az íja pedig elrepedt. Ezt le is dobta a földre és letérdelt Nebanum előtt.

– A mitannik, uram! Tengernyi harci kocsi!

Nebanum azonban nem figyelt rá. Úgy állt ott, mintha kővé vált volna, csak bámulta a sivatagot.

– Mindenre, ami szent! – kiáltotta Amerotke. – Állítsd fel az embereidet!

Végigpillantott a sorokon, a katonák között felfordulás tört ki. A veteránok közül néhányan lecsatolták a pajzsukat, és megpróbálták falanxba állítani a különböző alakulatokat, de az újonnan toborzottakon eluralkodott a félelem a növekvő porfelhő, a morajló hang és a saját kocsijaik elvesztése miatt. Előrefurakodtak, szétzilálták a sorokat, és ügyet sem vetettek tisztjeik üvöltözésére. Egyre több ember tolongott fejvesztve. Amerotke döbbenten nézte, ahogy a porfellegből harci kocsik egész serege bukkan elő. Egyik sor a másik után, a mitanni lovak szélsebesen vágtattak mögöttük az ugráló kocsikkal. Zárt, rendezett sorokban rohamoztak, hadijelvényeik büszkén a magasban. Az Anubisz ezredben végképp kitört a pánik. Néhány egyiptomi harci kocsi előretört, hogy útját állják az ellenségnek. A gyalogosok egy része pajzsfalat alkotott, néhány gyors észjárású tiszt pedig visszament a posztjára. Nebanum ezzel szemben felugrott a szekerére, ráüvöltve a hajtóra, aki nyomban a lovak közé csapott. A szekér sebesen távolodni kezdett a feléjük özönlő, bronzba öltözött veszedelemtől.

Amerotke elkáromkodta magát. Hatsepszut tábora alig néhány mérföldre lehetett. Ha az Anubisz megtörik, és menekülni kezd, a mitannik egyszerűen követni fogják őket a táborig. Kiáltozva és integetve jelzett a saját csapatának. Néhány harci szekér csatlakozott hozzá, de a többinek nem látta nyomát. A mitannik egyre közelebb értek, a lovak nyakán megfeszültek az izmok, a tolldíszek imbolyogtak, a napsugarak meg-megcsillantak a szekerek bronzveretein. Amerotke tisztán ki tudta venni a fekete lemezpáncélokat, a félelmetes harci sisakokat. Nyílvesszők szisszenése hallatszódott. Mindenfelé emberek rogytak a földre, aztán a mitannik, akár a partot ostromló hullám, összecsaptak az Anubisz ezred egyre inkább szétzilálódó soraival.

A menetoszlop elejét megkímélte a támadás, de mögöttük sorra hullottak a katonák, legtöbbjüket egyszerűen elsodorták a vágtató lovak vagy halálra gázolták a vasalt kocsikerekek. Egy-két bátor lélek megpróbált felugrani a szekerekre, csak hogy kardok, lándzsák vagy a kocsin álló íjász szaruíjának találatai végezzenek velük. A mitanni harci kocsik nehezebbek voltak az egyiptomiaknál, a kerekek a kocsi közepénél voltak, a tengelyt pedig megerősítették, hogy elbírja a hajtó, a lándzsás és az íjász súlyát. A roham mondhatni gyerekjáték volt, hiszen az egyiptomiak úgy hullottak, akár a bábuk. Az Anubisz ezred jobbszárnya összeomlott, a jobbra-balra villanó lándzsák pedig féktelen öldöklésbe kezdtek. A mitannik keményen hajtották a lovaikat, miközben tőrpengeként hatoltak be a szétmorzsolódó egyiptomi sorok közé. A rend teljesen felbomlott. Eldobált pajzsok, kardok és lándzsák hevertek mindenfelé. A mitannik mögött gyalogos katonák egész serege közeledett. Néha egy-egy mitanni harci kocsi felborult, ilyenkor az egyiptomiak odasereglettek és bőszen csépelni kezdték a háromfős legénységet, de a társaik gyorsan a segítségükre siettek. Egyre több egyiptomi gyalogos nyomakodott az oszlop elejére. A mitanni harci kocsik első hulláma megfordult, és újra belevetette magát a küzdelembe.

A felvert por eltakarta az eget, a zaj és a kavarodás, a kiontott vér fémes szaga odavonzotta a keselyűket.

– Uram! – Amerotke egyik tisztje rohant oda és megragadta a kocsi korlátját. – Uram, figyelmeztetnünk kell a fősereget!

Amerotke bólintott. Lehunyta szemét, és a hosszú, négyszög alakú egyiptomi táborra gondolt. A túlsó végén ott az elkerített királyi szállás. Elkerüli a főkaput, és a keleti oldal mentén végigrobogva figyelmezteti Hatsepszutot és Szenenmutot a történtekre. Intett a hajtójának. Az emberek megkönnyebbülten felsóhajtottak és megrántották a gyeplőt. Amerotke kocsija előrelendült, a lovak a zajtól és a kiabálástól megriadva boldogan hagyták ott a mészárszékké változott csatateret. Nem sokkal később a harci szekér már teljes sebességgel vágtatott. Amerotke a kerekek dübörgését és a csattogó patákat túlordítva utasításokat adott az embereinek, hogy merre menjenek.

Gyorsan hátranézett. Az Anubisz sereg vastag porfelhőbe burkolózott. Néhány ember kitört belőle, őket egypár harci szekér követte. A mitannik észrevették ezt, és egységeket küldtek az üldözésükre. Amikor Amerotke hajtója rémülten felkiáltott, a főbíró jobbra kapta a fejét, és látta, hogy a mitanni szekerek immár az ő irányukba robogtak vagy azért, hogy elvágják a menekülési útvonalukat, vagy egyszerűen, hogy lerohanják őket. Amerotke kezébe vette az íját. A húrra illesztette az egyik hosszú nyílvesszőt, és a lábait szétterpesztve nekitámaszkodott a kocsi oldalának. Magában imádkozott, hogy csak most ne ugorjon meg a kerék, a lovak meg ne botoljanak. Amerotke tudta, ha kiesne, biztosan megsebesülne, és azt is, hogy a mitannik nem ejtenek foglyokat. A hajtó egyfolytában üvöltött a lovaknak. Az egyiptomi kocsik könnyebbek voltak, a lovaik gyorsabbak, de Amerotke lovainak az előző nap hosszú utat kellett megtenniük, nem is beszélve a reggeli erőltetett menetelés fáradalmairól. A jobb oldali mintha sántítani kezdett volna. A kocsi enyhén imbolygott. Amerotke jobbra nézett. Végre leszakadtak a mitanni üldözők. Csakhogy az egyik ellenséges kocsi hajtója, aki talán ügyesebb volt a többieknél, kis ívben megfordult, remélve, hogy el tudja vágni Amerotke útját. Körülöttük a világ hirtelen néhány dologra szorítkozott: vágtató lovak, a szekerek robaja, az alattuk elsuhanó köves talaj, a forró por és az a másik fekete és aranyszínű harci szekér, a szíjaknak feszülő lovakkal.

Amerotke észrevette, hogy az egyik társa jobbról közeledik, hogy védje az oldalát. A hajtó nyilván látta, mi történik, Amerotke pedig hálát adott az isteneknek a katona bátorságáért. Ahogy a mitanni közelebb ért, az egyiptomi tiszt célzásra emelte az íját. Amerotke hallotta, ahogy a hajtója ordít neki, hogy a lovakra lőjön. A tiszt így is tett, de amikor a kocsija egy kicsit lelassult, Amerotkének nyílt alkalma lőni. Közvetlenül a hajtó mögött állt, de alig tudta megtartani az

egyensúlyát. Beszívta a levegőt; tudta, hogy az emberekre fölösleges lenne lőnie, ketten közülük pajzsot viseltek. Útjára engedte a vesszőt. Először azt hitte, hogy elhibázta, aztán az egyik mitanni ló megbicsaklott. A kocsi megbillent, felborult, és darabokra törve végigszánkázott a köves földön. Amerotke megmenekült. A lovai mintha új erőre kaptak volna, és a porfellegeken keresztül Amerotke megpillantotta táborának cölöpfalait.

A táborban Hatsepszut egy mellvéden állt. A tisztjeihez hasonlóan őt is az árulkodó porfelhők vonzották ide. Valaki az ujjával mutatva terelte a figyelmét a bronztárgyak csillogására, ami a kavargó porfelhőkön keresztül is látszott.

– Vágtató szekerek! – suttogta a fülébe Szenenmut. – Egész századok!

Hatsepszut torkában dobogó szívvel állt ott. Vajon itt végződik az egész? Kint az északi sivatagban? Vajon a teste, amit csakis a legfinomabb olajokkal és illatszerekkel fürdetett, most a sakálok és hiénák martaléka lesz? Vajon sosem lesz része a balzsamozási szertartásokban, abban a rituálében, amely során a kája eltávozik? Vajon Amon-Ré szánta neki ezt a megmérettetést és büntetést? Érezte, elszorul a gyomra és a lábai elnehezednek. Egész testét verejték lepte el. Körülötte a tisztek kiáltoztak. A porfelhőből most néhány harci szekér vált ki. Az élesebb szeműek megállapították, hogy egyiptomiak és teljes sebességgel menekülnek.

– Gyere le – hívta Szenenmut rekedten. – Úrnőm, nem vagy isten.

Hatsepszut érezte, hogy félelem suhan át a körülötte álló tiszteken és katonákon. Megragadta Szenenmut csuklóját.

– Mi történik? Mi történik?

Szenenmut lehúzta a mellvédről. A nőnek nem volt választása, mint hogy kövesse a férfit a táboron keresztül.

– Menj a sátradba! – mondta Szenenmut hadarva, előrefelé tolva a királynőt. – Vedd magadhoz a fegyvereidet!

Mielőtt egyáltalán tiltakozhatott volna, Szenenmut már elrohant és a tiszteknek kiabált. Körülötte mindenfelé őrült kavarodás támadt, az egyiptomiak sietve összekapkodták a kezük ügyébe eső fegyvereiket. A harci kocsisok a járműveikhez igyekeztek. A királyi körletben az erős karú legények máris elfoglalták a helyüket a cölöpfalakon. A kapunál sisakos zsoldosok gyülekeztek. Szenenmut utat tört magának. A sátrában Hatsepszut éppen magára öltötte a fegyvereit. A köntösét a földre dobta, és belebújt páncéljába, ebbe a nyakától a bokájáig érő védőburokba. Az arca fehér volt. Szenenmut segített neki felcsatolni a saruit. A hadiövet átvetette a vállán, és mielőtt a férfi megakadályozhatta volna, felkapta és felöltötte az egyiptomi fáraók kék harci sisakját is. A tábor másik végéből ordítozást hallottak, ahogy az első mitanni kocsik megpróbáltak betörni. Egy tiszt érkezett futva, és jelentette a helyzetet.

– Az Anubisz ezredet – zihálta – megtámadták! A mitanni sereg teljesen szétverte őket, és most egészen a táborig üldözik a megmaradtakat!

Hatsepszut lehunyta a szemét. Szenenmut valamilyen tanácsot adott neki, de nem értette a szavait. Újra egy kislány volt csupán az édesapjával a királyi kertekben. Az apjánál bot volt, jeleket rajzolt vele a földbe, a győzelmeiről mesélt.

– Úrnőm!

Hatsepszut szemei felpattantak. Amerotke állt a sátor bejáratánál, arcát és páncélját por lepte be, vállait és fejét horzsolások borították. Mögötte századának néhány embere várakozott. Szenenmut intett neki, hogy bejöhet. Hatsepszut gondolkodás nélkül elvett egy boroskupát, és a férfi kezébe nyomta.

– Tudom, mi történt! – mondta Hatsepszut. Rámutatott a papiruszdarabkákkal borított íróasztalra. – Mondd meg világosan, Amerotke, mennyi esélyünk van?

Amerotke belekortyolt a borba, aztán fogott egy írófvesszőt és belemártotta a vörös tintába. Érezte, hogy képtelen megállítani a keze remegését. Szemébe könnyek gyűltek, a gyomra kavargott, mintha túl sokat ivott volna és éppen hányni készülne. Szenenmut is észrevette reszkető ujjait.

– El fog múlni – nyugtatta meg. – El fog múlni, Amerotke.

A bíró megdörzsölte a szemeit. Az oldalkapunál érte el a tábort, rákiáltott az őrökre, hogy engedjék be a falon belülre. Azt kívánta, bárcsak itt lenne Szhufoj, aki feltehetőleg kedélyes sértésekkel bombázta volna az őrséget.

– Mondd meg! – Hatsepszut hangja egészen nyers volt.

Amerotke rajzolt egy négyszöget.

– Ez a tábor – magyarázta, miközben húzott egy vonalat a négyszög alján keresztül. – Ez a királyi körlet – a négyszög felső oldalát bepöttyözte. – Ez a főkapu. Az Anubisz ezred felkészítése, vezetése csapnivaló volt. Pánikba estek, és most megpróbálnak betörni a táborba – balról egy íves nyilat húzott a főkapuig. – Itt vannak a mitannik, nemcsak néhány felderítő vagy kósza alakulat, hanem összevont harckocsiszázadok, amelyeket egy egész seregnyi gyalogság kísér. Ők is megpróbálnak betörni a táborba.

– Ha tényleg így van – mondta Hatsepszut –, akkor akár a víz, meg fogják találni a legkönnyebb utat. Nem a falakon keresztül, hanem a főkapunál. Egyszerűen erővel beveszik. A soraik meg fognak törni a sátrak és a málhásszekerek között – rámutatott a négyszög aljára. – Itt gyülekeznek a legjobb harcikocsi-századaink! – az ujja valamivel jobbra siklott, az oázis peremét jelezve vele. – Itt van a harci kocsik maradéka. Szenenmut uram, azonnal odamégy, és átveszed ezeket a századokat.

– És te, úrnőm?

Hatsepszut elvette Amerotke írófvesszőjét, és egy egyenes nyilat húzott a királyi körlettől a főkapuig.

– A mitanni szekerek súlyosak. A lovaik bizonyára már fáradtak. Az emberek le fognak szállni, hogy zsákmány után kutassanak – behívott egy tisztet a sátorba.

– Te vagy Harmosze, az Ízisz ezred parancsnoka?

– Igen, úrnőm.

Hatsepszut hallotta a kiáltásokat és sikolyokat, a fegyverek csendülését a tábor felől, de megacélozta a hangját.

– Mostantól te vagy a tábor parancsnoka.

– És Omendap tábornok?

– Még mindig lázas. Most pedig figyelj, egyetlen parancsot kapsz: rendezd alakzatba a katonáidat, alkossanak falat valahol a királyi körleten túl. Meg kell állítanod a mitannikat. Ne nyomulj előre, ismétlem, ne nyomulj előre, amíg a harci kocsijaink le nem csaptak!

A tanácskozás véget ért, Szenenmut elrohant. Hatsepszut egyre elszántabban újabb parancsokat osztott ki, aztán játékosan megveregette Amerotke vállát.

– Gyere, bíró uram. Szolgáltassunk igazságot az ellenségen!

Amerotke fáradtan rápillantott.

– Eljött a gyilkolás ideje?

– Igen, Amerotke – felelte halkan a nő. – Ahhoz, hogy megragadd a hatalmat, ölnöd kell! Hogy megtartsd a hatalmat, ölnöd kell! Hogy megerősítsd, ölnöd kell! Ha isteni születésű vagy, ez a sorsod, nincs más választás!

14. fejezet

Hatsepszut, Amerotke és a többi tiszt csatlakozott a harcikocsiszázadokhoz, amelyek parancsnokaik irányítása alatt most a tábor túlsó végében gyülekeztek. A kocsik hosszú sorban várakoztak, a lovak toporogtak és ágaskodtak, fejükön őrült táncot járt tolldíszük. A hajtók ellenőrizték a szíjakat, míg a katonák az íjakat, tegezeket és hajítódárdákat helyezték készenlétbe. A késő délutáni nap megcsillant a bronz és aranyozott alkatrészeken, a dárdahegyeken. A kerekek nyikorogtak, ahogy a kocsik előre-hátra hintáztak. A tisztek végigmentek a soron, mindenhol ugyanazt a parancsot ismételve el. Nem vehetnek tudomást a táborban kitört káoszról. Az isteni Hatsepszut mögött kell előrenyomulniuk, a jobb kéz felé esőknek félkört kell leírniuk, és a mitanni sereg oldalába és hátába kerülni. Szenenmut egy felmentő csapattal a másik oldalról bezárja a kelepcét. A gyalogosoknak és a testőrségnek fel kell tartóztniuk az ellenséget a táborban. Egyre szűkülő körbe zárják a mitannikat, és ezáltal vereséget mérnek rájuk. A parancs világos volt, az utasításokat újra meg újra elismételték.

Amerotke felugrott a kocsijára. A hajtó mostanra friss lovakat szerzett, és elmosolyodott.

– Ezúttal, főbíró uram, mi okozunk meglepetést!

Amerotke már éppen válaszolni készült, amikor a sorok közül egyre erősödő üdvrivalgás tört fel. Hatsepszut suhant el a szekerén az elöl álló harcikocsi-századok előtt, körülötte a személyes testőrségével. A kék hadisisakot viselte, bronzpáncélja szikrázni látszott a napsütésben. Egyik kezében lándzsát tartott, a másikkal a kocsi peremébe kapaszkodott. Nem szólt egy szót sem, csak némán tanulmányozta a katonák sorait, mintha puszta jelenlétével akarná beléjük sulykolni, hogy mi fog történni. Annak ellenére, hogy sürgetett az idő, Hatsepszut elhajtott a sor végéig, majd visszafordult. Amerotke elmosolyodott. Hatsepszut született színész volt, most pedig, amint mozdulatlanul állt a kocsiján, lándzsáját a magasba emelve, úgy nézett ki, mint Montu, a hadisten női megtestesülése. A kocsija megállt és megfordult, Hatsepszut pedig leengedte a lándzsáját. A kocsija lassan előreindult, Amerotke és a többi harcikocsi-parancsnok a nyomába eredt. Mögöttük zörögve és nyikorogva, a halál indulóját zengve, mozgásba lendültek a felsorakozott századok. Minden szempár az alacsony férfialakra meredt a királynő kocsijának orrába, Amon-Ré hadijelvénye mellett. A hajtó Szenenmut egyik tisztje volt. Most megfordult, és öklét a magasba lendítette.

– Élet, bőség, egészség az isteni Hatsepszutnak!

A tömeg ordítva üdvözölte a szavait. Hatsepszut kocsija egy kicsit felgyorsított. Valahol a katonák tengerében egy pap lelkesítő dicshimnuszba kezdett.

– Hatsepszut, Szekhmethez méltó pusztító!

– Hatsepszut! – érkezett az üvöltő válasz.

– Hatsepszut! Anubisz kardja!

– Hatsepszut! – a harsogás ezúttal fülsiketítő volt.

– Hatsepszut, Ozirisz lándzsája!

– Hatsepszut!

Az énekhez ezernyi torok csatlakozott.

– Hatsepszut! Győzedelmes!

– Hatsepszut! Montu leánya!

– Hatsepszut! Isten arany teste!

A harci kocsik egyre sebesebben haladtak. Amerotke eltöprengett, hogy a mennyei litánia önként jött-e, vagy előre megszervezték, de nem volt sok ideje ezen gondolkozni. Hatsepszut kocsija már a szélnél is sebesebben száguldott, a többiek mögötte. A levegőt betöltötte a paták dobogása, a lószerszámok csikorgása, a fegyverek csörömpölése. Hatsepszut mögött a főtisztek utasításokat osztogattak. A jobbszárny ívben előretört. A csípős esti szél feléjük sodorta a

kapunál kibontakozó küzdelem zajait, noha a hatalmas fehér porfellegektől semmit sem láttak. Amerotke felemelte az íját, és megvetette a lábát. A harci kocsik egyre gyorsultak, a lovak, mint megannyi lélekfaló vágtattak a hajtóik nógatására a mit sem sejtő mitannik felé. A csatazaj, az ölés puszta élvezete hajtotta őket előre. Elérték a fehér porfelhőt, a következő pillanatban már bele is vesztek, mélyen behatolva a mitannik sorai közé.

A felfordulás leírhatatlan volt. Emberek és lovak hevertek szanaszét a földön. Helyenként az egyiptomi gyalogosok megpróbáltak falanxba rendeződni, de a mitannik áttörtek rajtuk a tábor belseje felé. Az egyiptomi harci szekerek érkezése váratlanul érte őket. A mitannikat a zsákmányszerzés érdekelte leginkább, a lovaik fáradtak voltak, súlyos szekereik esetlenül mozogtak az újonnan érkezett katonák forgatagában.

Amerotke egyik nyílvesszőt a másik után lőtte ki, aztán kardot és buzogányt húzott elő. Arcok, kezek, emberi törzsek villantak fel előtte egy pillanatra, hogy aztán borzalmas vöröslő sebet kapva hulljanak alá, vércseppekkel terítve be őt és a hajtóját, eláztatva a kocsi padlóját. Aztán a katonák test test elleni küzdelembe bocsátkoztak. Ellenség és barát között alig lehetett különbséget tenni, mivel a hadijelvényeket, páncélokat, sisakot és arcokat egyaránt vastagon belepte a por. Amerotke felpillantott. Hatsepszut mélyen az ellenség sorai között volt, lándzsája lesújtott és felemelkedett. Egy csoportnyi erős karú fiú vette körül, végezve a mitanni katonákkal és kocsihajtókkal, megvédelmezve a királynőjüket, ahogy az egyre csak tört előre.

Kezdetben csupán egy heves, véres küzdelem volt: az emberek kiáltoztak és üvöltöttek, az ellenség megpróbálta megfordítani a lovaikat és bevonni a saját harci kocsijaikat a küzdelembe. Aztán Amerotke érezte, hogy megváltozik a hangulat. A tábor belseje felől érkező egyiptomi gyalogosok elkezdték visszaszorítani a mitannikat. Távoli kürtszót hallott, aztán újabb kiáltásokat. Szenenmut harcikocsi-századai összecsaptak a mitannik utóvédjével. A küzdelem mészárlásba csapott át, ahogy a mitannik három oldalról is csapdába estek. Néhányan megpróbáltak kitörni, és sikerrel is jártak, de Hatsepszut tisztjei csapatokat küldtek az üldözésükre. Amerotke karjai elnehezültek, szeme égett, a szája úgy telement porral, hogy alig kapott levegőt. Senki nem kért és nem kapott kegyelmet. Az erős karú legények habozás nélkül átvágták mindazon mitanni torkát, akik eldobálták a fegyvereiket. Arra is volt példa, hogy ezek a durva, kegyetlen harcosok fajtalanságot követtek el az elesett ellenségeiken. Amerotke megragadta kocsihajtója karját.

– Vége! – kiáltotta. – Véget ért! Ez többé már nem küzdelem, hanem mészárszék!

A hajtó elkerekedett szemmel bámult rá.

– Vissza! – ordította Amerotke. – A csatát megnyertük!

A hajtó vonakodva megfordította a lovakat, és elindultak a még mindig előrenyomuló és ellenséget kereső ék felé, réseket keresve az egyiptomi sorok között.

Nemsokára maguk mögött hagyták a mészárlást. A lenyugvó nap fényében a sziklás sivatagi talaj csak úgy csillogott a vértől. Helyenként a hullák két vagy három rétegben hevertek egymáson a földön. Mindenfelé emberek nyöszörögtek és hörögtek, lovak próbáltak kiszabadulni az összetört kocsik maradványai közül. A sereget követő csőcselék máris beözönlött a könnyű zsákmány reményében, kifosztották a hullákat és átvágták a sebesült mitannik torkát.

Amerotke a kicsiny füves oázis felé intett, amely közvetlenül a tábor mellett terült el. A sebesült egyiptomiakat mind odahordták, ahol orvosok vették gondjaikba őket. Az árnyékban, egy tavacska közelében Amerotke lemászott a kocsijáról, de úgy mozgott, akár egy alvajáró. Emberek nyöszörögtek körülötte, vízért vagy fájdalomcsillapítóért könyörögtek, bármiért, ami enyhítené a hőséget, port és szenvedést. Amerotke rájött, hogy nem érdekli különösebben. Levette a páncélját, és arcát a vízbe dugva hasra feküdt. A fejére, tarkójára locsolta a vizet, és úgy ivott lefetyelve, akár egy kutya. Mozdulni is alig bírt, egyedül aludni akart, becsukni a szemét és

fülét. Egy emberre figyelt fel maga mellett, egy hosszú hajú zsoldosra olcsó bőrpáncélban.

– Nagy győzelem volt, Amerotke uram?

A főbíró odafordult. Az arc sötétebb volt, ápolatlan szakáll és bajusz takarta, Amerotke mégis felismerte a szemeket, és megszorította Meneloto felé nyújtott karját.

Másnap reggel a tábor cölöpfalait lebontották, hogy az egyesített egyiptomi hadseregnek legyen elég helye. Az éjszaka folyamán hatalmas emelvényt ácsoltak a zsákmányok harci kocsik fájából és egyéb alkatrészeiből. Az emelvény közepén jókora díszsátor állt a mitanni táborból szerzett szövetből. Mellette Szenenmut várakozott. A csata egyik nagy hősévé emelték, ő pedig, akár egy valódi színész, nem mosdott és nem váltott ruhát, csak állt ott a harcban viselt szoknyájában és bronz mellvértjében, egyik kezében a sisakja, másikban a hüvelybe dugott görbe kardja. Ő volt a felelős a bátorságért és hősiességért járó aranysasok kiosztásáért a különböző parancsnokoknak és közkatonáknak. Időnként megfordult és rápillantott az első sorban álló Amerotkére. A szemével mosolygott. A bíró idő előtti visszavonulása megjegyzés nélkül maradt, és Hatsepszut előző este bort küldött ajándékba Amerotke sátrába. A főbíró két oldalán parancsnokok és főpapok álltak Egyiptom különböző isteneinek és ezredeinek szimbólumait és hadijelvényeit hordozva.

Előző éjszaka senki sem aludt. A mitanni tábort kifosztották, a sötétséget a Hatsepszut elsöprő győzelme feletti ünneplés fényei száműzték. Tusratta elmenekült, de a mitanni sereg legfontosabb tisztjei és nemesei mind ott ácsorogtak a táboron kívül sebtében felhúzott hatalmas, karámszerű kerítésen belül. A gyalogosok, hajtók, őrök, erős karú legények és zsoldosok egyetlen szempárként meredtek az emelvényen felállított díszsátorra. Amerotke sejtette, mi fog történni.

Szenenmut felemelte a karját, a kürtök felharsantak. Az érces kürtszóhoz csatlakozott a tábor körüli többi zenész is. A dobogó mellett ácsorgó fehér köpenyes papok most a magasba tartották tömjénfüstölőiket, az illatos füst imaként szállt a világoskék égbolt felé. Cintányérok csattogtak, Szenenmut megfordult, és intett a kezével. Két pap szaladt oda, és lassan elhúzták az aranyfüggönyöket. Hórusz trónján Hatsepszut ült lélegzetelállító öltözetben, lábát zsámolyon nyugtatva. A fején a kék hadikoronát viselte, a pereme mentén az ágaskodó ezüstkobrával. A válláról a nenesz, a fáraó gyönyörű palástja hullott alá. Testének alsó részét redőzött fehér vászonkelme takarta. Kezét karba fonta, az egyikben a hajlított botot, a másikban Egyiptom buzogányát tartotta, ölében ott hevert a fáraók sarló alakú szent kardja. Legyezőhordók sereglettek köré, jókora strucctollaikkal egyszerre lehűtve és megillatosítva a levegőt. Amerotke elnézte Hatsepszut gyönyörű arcát, amit nem is olyan régen még lángoló harci hév torzított el. Csodálkozva pillantott a fáraók által használt álszakállra, amit most Hatsepszut öltött magára. A sereg maradéka szintén őt bámulta, egyszerre lenyűgözve és meglepve. Hatsepszut mozdulatlanul ült, akár egy fenséges szobor, elnézve a katonák fejei fölött.

– Nézzétek a tökéletes istent! – kiáltotta Szenenmut, a hangja az egész táborban hallható volt. – Nézzétek a ti istenetek aranytestét! Az élő isten aranytrónusát! Ő a ti fáraótok: Hatsepszut, Maatkaré: az örökkévaló lelkének megtestesülése! Amon szeretett leánya, aki isteni kegyből és Amon-Ré kedvére fogantatott Amószisz királynő méhében!

Szenenmut egy pillanatra szünetet tartott, hogy felfogják a szavait. Nemcsak fáraónak kiáltotta ki Hatsepszutot, de isteni eredettel is felruházta.

– Nézzétek a ti fáraótokat, Alsó- és Felső-Egyiptom királyát! – folytatta. – Ő az arany Hórusz, a korona, a keselyű és a kígyó ura! Az örökké tündöklő király, Amon-Ré kegyeltje!

Ismét megtorpant, a csend egyre feszültebbé vált. Egyiptom történelmében egy nő még sosem tartotta kezében a hajlított pálcát és a buzogányt, és nem nyilvánították Isten gyermekének, a Két Ország királyának.

– Hatsepszut! – a kiáltás Amerotke háta mögül harsant, és nyomban csatlakozott hozzá az egész hadsereg.

– Hatsepszut! Hatsepszut! Hatsepszut!

Lándzsákkal verték a pajzsokat, a hangzavar egyre nőtt. Az üdvrivalgás olyan fülsiketítő volt, mintha biztosítani akarná, hogy a katonák hódolata elér a világ végéig, a távoli láthatáron is túlra, az istenek palotáiba. A sorok hátrébb húzódtak, és Amerotke a többiekkel együtt leguggolt, homlokát a teljes behódolás jeleként a földhöz érintette. Amerotke magában elmosolyodott: Hatsepszut immár nemcsak a háború, hanem a béke győztese is volt. A kürtök megszólaltak, az emberek pedig felálltak. Szenenmut odahozatta az öt legmagasabb rangú foglyot, és hátrakötött kézzel letérdeltette őket a trónus előtt.

Hatsepszut felállt és elvette az egyik paptól a felé nyújtott ünnepi fabunkót. Hatsepszut megragadta az egyik fogoly haját, akit két katona tartott szorosan, és lesújtott a bottal. Amerotke behunyta szemét. Hallotta a foglyok nyöszörgését és kiáltásait, a borzalmas halált hozó reccsenéseket, és amikor újra felnézett, az ágyékkötőjükre vetkőztetett foglyok mind ott hevetek kiterülve az emelvényen, körülöttük egyre terjengő vértócsákkal.

Hatsepszut címeit újra elsorolták, aki Szenenmuton keresztül köszönetét fejezte ki "legkedvesebb katonáinak". Szenenmut további kitüntetéseket osztott ki, és bejelentette, hogy a zsákmányt felosztják, Théba városán győzelmi menet fog végigvonulni, és megkezdődik a birodalom megerősítése. Ezután Nebanumot vonszolták Hatsepszut színe elé. Szenenmut gyors volt és határozott. Megparancsolta, hogy a hitelét vesztett parancsnokot vigyék ki a táboron kívülre, ahol az egyes ezredekből kiválasztott emberek kövezzék halálra. Ezt követően Hatsepszut helyet foglalt. Az aranyfüggönyöket összehúzták a trónus körül, elrejtve az isten aranytestét az emberek tisztátalan tekintete elől.

Amerotke felnézett a hatalmas piramisra, erre a harmonikus alakú égbe vezető lépcsőzetes mészkő építményre. A kelő nap sugarai megcsillantak a csiszolt csúcskövön, mint amikor az olajmécses kanóca lángra kap. Sötét és lenyűgöző – a piramis az édesapja emlékét idézte fel, aki annak idején elhozta ide, hogy megmutassa neki az ősi Egyiptom dicsőségét.

Senki nem tudta a valódi okát, hogy elődeik miért építették fel ezeket. Amerotkének eszébe jutottak az apja által mesélt történetek, miszerint ezek valamiféleképpen kapcsolatban állnak a legelső időkkel, a Szep Tepiként ismert időszakkal, amikor az istenek lejöttek a mennyből és a halandók között jártak. Amikor a világban béke uralkodott. Amikor a Nílus nemcsak egy keskeny zöld csík volt, hanem az egész földet beborító burjánzó völgy. Ahol az oroszlán az ember barátja volt, a párduc pedig dédelgetett háziállat. Az apja, egy pap, rengeteg efféle mesét ismert, hogy az emberek hogyan próbáltak meg visszakapaszkodni az istenekhez.

Amerotke hátrapillantott a mólókra, ahol a királyi hadiflotta horgonyzott. Hatsepszut és a tanácsadói a győztes hadsereg élén éppen visszafelé siettek Thébába. Szetes szavai szerint Hatsepszut a fővárosban akart igazságot szolgáltatni a lázadókon és Egyiptom ellenségein. A csapatok már úgy tekintettek rá, mint egy istenre, a mennybolt leszármazottjára, fáraóra és királyra; a szava maga volt a törvény. Még Szenenmut is óvatosabban kezelte, míg a gyilkossági kísérletből felépült Omendap, amiről egyébként semmit nem tudott nekik mondani, mindenben alávetette magát neki.

Hatsepszut fizikailag nem változott meg. A szemei még mindig pajkosan elkerekedtek, ha csodálkozott. Ugyanúgy incselkedett a férfiakkal, de minden mozdulata eszköz volt, fegyver. Még vászonba öltözve is sugárzott belőle a hatalom. A hangulata és a viselkedése kiszámíthatatlan volt, mintha tanulmányozta volna a férfiak szívét és lelkét, és tudná, hogyan működnek. Másodpercek alatt tudott átváltozni szemérmes csábítóból nyűgösködő kislánnyá.

Amikor lehajtotta a fejét, összeszorította az ajkát és a szeme sarkából nézett, a levegő megfagyott körülötte, Hatsepszut nem tűrt ellentmondást. Ő hordta a pálcát és a buzogányt. Egész Egyiptom, a Két Ország minden lakója fejet hajtott előtte. Amerotkével alig beszélt, kivéve egyszer, miután a többiek elhagyták a sátrat, megfogta Amerotke csuklóját.

– Te nem részesültél jutalomban a tetteidért, Amerotke.

A férfi ránézett, de nem szólt semmit.

– Talán akarsz jutalmat? – mosolyodott el, és Amerotke vállára csúsztatta a kezét. – Ez a te jutalmad, Amerotke. A barátom vagy, a fáraó kegyeltje.

Amerotke meghajolt. Ez volt a legnagyobb elismerés, amiben egy fáraó valakit részesíthet: a "király barátjának" lenni egész életre szóló védelmet jelentett, megbocsátást mindazért, ami a múltban történt vagy a jövőben történhet meg. Még azelőtt válaszolt, hogy igazából végiggondolta volna.

– Felség – jelentette ki –, a szívem, a lelkem a tiéd, de mindkettő megpróbálja az igazságot követni.

Hatsepszut elmosolyodott, megfogta Amerotke kezét és megcsókolta.

– Ezért vagy a barátom, Amerotke.

Hatsepszut a katonák előtt is világossá tette bosszúját. Nebanum kövek záporában halt szörnyet. Jó néhány foglyot feláldoztak. A mitanni tábort kifosztották és harcikocsi-századokat indítottak útnak a Sínai-félsziget felé, hogy visszaszerezzék a bányákat, újraszervezzék a helyőrségeket és megtorló hadjáratokat indítsanak Kánaán földjére.

– Tanítsátok móresre azokat a lázadókat! – jelentette ki a fáraó. – A nevem jusson el a világ végéig! Ismerjék meg, milyen is Egyiptom igazi hatalma!

Az ellenség hulláit összegyűjtötték. Az áldozatok száma több ezerre rúgott, több sorban hevertek a napon egymáson a bűzlő tetemek. Hatsepszut elrendelte, hogy minden egyes ellenséges katonának vágják le a péniszét és gyűjtsék kosarakba.

– Küldjék el mindet Rehmirének! – parancsolta. – Hadd tudja meg ő és Théba egész népe, mekkora győzelmet arattunk!

Senki nem tiltakozott. A szokás szerint a jobb kezet kellett volna levágni, de Hatsepszut ezzel a rémisztő ajándékkal akart emlékeztetni mindenkit arra, hogyan sújtott le a férfiak világára és forgatott fel mindent fenekestől. Halott ellenségeinek megcsonkítása könyörtelen figyelmeztetésként szolgált Rehmiré és követői számára, hogy mi vár rájuk. Az erős karú legények különösebb viszolygás nélkül teljesítették a véres feladatot. Ha Hatsepszut azt mondta volna nekik, hogy másszanak fel az égboltra és ragadják meg a Napot, ugyanígy engedelmeskedtek volna. Hatsepszut nemcsak a fáraójuk volt, de egy istennő is, gyönyörű, borzalmas, vérszomjas.

Amerotke felsóhajtott. A flotta megállt Szakkaránál, ahol Hatsepszut találkozott a helybéli nomarkhészek küldötteivel és tisztviselőivel. A királynő elfogadta a hódolatukat és ajándékaikat, kinyilvánította a hatalmát és világossá tette az uralmát.

A látogatás a piramisokhoz igazából Meneloto ötlete volt. Négy nap telt el azóta, hogy elhagyták a csatateret, az égen még mindig látni lehetett a halotti máglyák fekete füstjét. Meneloto csak mindig éjszaka látogatta meg Amerotkét. Ilyenkor a hűvösben ülve apránként elmesélte, hogyan szabadult meg az amemetektől és menekült el a Vörös Földekre, ahol találkozott egy zsoldos csapattal. Ez a csapat aztán hozzácsapódott a királyi sereghez, amikor az észak felé vonult.

– Megbízom benned, Amerotke – mondta akkor Meneloto. – A Két Igazság Csarnokában igazságos, becsületes döntést hoztál. Csakhogy amíg a sivatagban vándoroltam, sokat gondolkoztam. Ez az egész akkor kezdődött, amikor a fáraó meglátogatta a szakkarai

piramisokat. Amikor belépett a tikos ajtókon.

– Titkos ajtók! – hördült fel Amerotke.

– Akkor nem tulajdonítottam neki nagy jelentőséget – ismerte be Meneloto. – Tudjuk, hogy a piramisok tele vannak kamrákkal és titkos járatokkal. Azt hittem, hogy az isteni fáraó valamilyen szentélyt látogat meg vagy rábukkant valamiféle titkos kincseskamrára. Amerotke, katona vagyok, én csak követem a parancsokat.

– Milyen gyakran ment oda? – kérdezte Amerotke.

– Három vagy négy alkalommal. Ipuwer és egy kisebb különítmény elvitt minket a Hufu-piramisba. Ők megvártak odakint. Felmásztunk a lépcsőkön, be az északi oldalon lévő apró ajtónyíláson, aztán keresztülmentünk a titkos ajtón. Én őrt álltam, amíg az isteni fáraó és Amenhotep beljebb mentek.

– És most?

– Újra oda kell mennünk. Vissza kell térnünk! Ki kell deríteni, hogy mi áll az egész mögött.

– Mi közöm ehhez?

– Nálad van a királyi kartus – mondta Meneloto. – Isteni bizalmat élvezel. Senki nem fog kérdőre vonni. Te vagy az ügyem főbírája. És van még valami más is.

– Micsoda? – érdeklődött Amerotke.

– A táborban ott rejtőznek az amemetek. Ebben biztos vagyok. Akárcsak a sereget kísérő többi hiéna, valószínűleg ők is veszteségeket szenvedtek a küzdelemben, de tekintélyes zsákmányra tettek szert.

– Gondolom, ezért vannak itt.

– Nem. Valami más hajtja őket.

Amerotke elsétált a piramist körülvevő kerítésfaltól, és végigpillantott a köves tájon. Azt kívánta, bárcsak itt lenne Szhufoj. Amióta csak elhagyta a királyi tábort, megfoghatatlan félelmet érzett. Vajon csak a képzelete játszott vele, vagy tényleg követték? Esetleg csak ez a szent hely tette? Ezek a különös formák, a piramisok, a halotti templomok, a masztabák, az utak és a messzi távolban a fenséges, titokzatos, homoklepte Szfinx, amelyik világ-talanul őrködött a sivatag felett. Az egész hely légköre valahogy olyan fenyegető volt.

– Egészség és bőség!

Amerotke megpördült. Meneloto állt ott a félhomályban. Végigjött a fal mentén, osonva, akár egy macska. Amerotke megszorította a felé nyújtott kart. Meneloto hátrasandított a válla fölött.

– Mi a baj?

– Nyugtalan vagyok – ismerte be Meneloto, és intett a fejével. – Az őrt álló papok mind elaludtak az olcsó lőrétől. Olyan érzésem van, mintha figyelnének. Árnyak…

Közelebb húzódott. Amerotke bor és hagyma szagát érezte a leheletében.

– Te hiszel a szellemekben, Amerotke? Hogy a holtak árnyéka tovább él a halál után?

Amerotke megütögette a halántékát.

– Elég szellem van nekem idebent.

Mielőtt elfordulhatott volna, Meneloto megragadta a karját.

– A feleséged, Nofret asszony?

– Jól van – válaszolta Amerotke. Indult volna tovább, de Meneloto nem engedte el.

– Belelátok a szívedbe, Amerotke, mint ahogy fél Théba is. Amikor eljegyezted Nofretet, én zöldfülű tiszt voltam. Én is udvaroltam neki.

– És? – kérdezte hidegen Amerotke.

– Kedvelt engem – felelte Meneloto. – Nagyon, nagyon kedvelt, de a szíve és a teste a tied maradt – most ő sétált arrébb. – Az igazságot követed, Amerotke – szólt még hátra –, hát fogadd el annak, ami!

Megérkeztek a piramiskomplexumhoz, és keskeny, poros utcákon folytatták az útjukat. Felkeltettek egy strázsáló papot. Az öregember minden tiltakozása és zsörtölődése egy pillanat alatt elillant, ahogy az imbolygó fáklyafényben megpillantotta a királyi kartust. Egy női hang mondott neki valamit, de az öreg lehurrogta, és az orra alatt motyogva elvezette őket az égbe nyúló piramis tövéhez.

– Miért most? – nyavalygott a pap. – Hamarosan kivilágosodik!

– Miért ne most? – kérdezett vissza Amerotke.

Kivette a fáklyát a pap kezéből, és az északi oldalon mászni kezdett felfelé a magas, durván faragott lépcsőkön a bejárat felé. A pap követte. A nyílást azóta kimélyítették, belül sötét volt, a levegő dohos. Még néhány szurokba mártott fáklyát gyújtottak meg. A pap leguggolt a bejáratnál.

– Itt várok – jelentette ki morcosan.

Amerotke és Meneloto, mindkét kezükben egy-egy fáklyával, beléptek a piramisba. A levegő forró volt, szinte már fojtogató. Rájuk borult a csend, képzeletbeli rémségekkel töltve meg az elméjüket, amelyek mintha őket figyelték volna láthatatlan szemeikkel. Végigsétáltak a központi folyosón, a végén balra fordultak és lementek néhány lépcsőfokot.

– Ez a hely már évszázadok óta nyitva áll – mondta Meneloto, a hangja visszhangot vert a gránitfalakon. – A sírrablók és tolvajok teljesen kifosztották.

– Hogyan találunk ki innen? – kérdezte Amerotke.

– Az isteni fáraó szintén aggódott emiatt – válaszolta Meneloto, majd odavezette Amerotkét a falhoz és feltartotta a fáklyáját. – Látod felrajzolva a nyílhegyeket?

Amerotke először nem látott semmit, aztán észrevette őket. Levél vagy nyílhegy alakú jeleket látott, amelyek visszafelé mutattak a bejárat irányába. Meneloto továbbment.

– Nézd, itt egy másik. Ott vannak az egész piramisban. Hufu, az építő nemcsak fáraó volt, hanem mágus is. A piramisban kamrák és járatok egész labirintusa van. Némelyik zsákutcában végződik, mások egyszerűen körbe-körbe vezetnek, amíg a kimerültségtől össze nem esel. Ezért van szükség a nyílhegyekre. Ha egy falon ilyeneket látsz, és követed őket, könnyen kitalálsz.

Mélyebbre hatoltak a piramis belsejébe. Amerotke érezte, hogy nehezen tud uralkodni nyugtalanságán és félelmén. A falak mintha összehúzódtak volna, néha le kellett hajolniuk, ahol a mennyezet alacsonyabb volt. Amerotke elméjében ez többé már nem egy mauzóleum volt, egy kifosztott sír, hanem egy élőlény, amelyik figyeli őket és csak az alkalomra vár, hogy lecsapjon rájuk és összeroppantsa őket. Szerencsére Meneloto pontosan ismerte az utat. Időről időre azért megállt, és ellenőrizte a nyílhegyjelzéseket a falon. Néha-néha jelét látták annak, hogy más is járt a piramisban. Az egyik sarokban szétmállott csontváz hevert, a csontujjak még mindig markolták a törött pengéjű kést, de más rémisztő maradványokat is láttak.

– A tolvajok gyakran próbálnak szerencsét itt – suttogta Meneloto. – Néha ráfizetnek.

Amerotke már éppen válaszolni készült, amikor zajt hallott. Valami visszhangot vert a hátuk mögött a folyosón.

– Mi volt az?

Megfordult, Meneloto pedig előhúzta a tőrét.

– Biztos vagyok benne – bizonygatta Amerotke. – Valaki kiáltott – ránézett Menelotóra. – Követnek bennünket?

Meneloto a homokos padlóra mutatott. A fáklyáik jól látható hamunyomot hagytak hátra.

– Talán a pap követ bennünket? Mindegy, nem várhatunk!

Továbbsiettek. Az egyik kamraüreg végében Meneloto megtorpant és megkönnyebbülten felsóhajtott. Odalépett a falhoz, nekinyomta a kezét a köveknek. Amerotke leengedte a fáklyáját, és súrlódásnyomokat vett észre a fal tövében. Zajt hallott, mire felkapta a fejét. A kövek elmozdultak. Egy titkos ajtó tárult fel olajozott zsanérokon. A kitóduló hideg levegő

meglobogtatta a fáklyákat.

– Fa – magyarázta Meneloto. – Faragott és festett fa, szakasztott úgy néz ki, mint a kő – eloltotta az egyik fáklyát, és óvatosan kiékelte vele az ajtót. – Kívülről ki lehet nyitni – magyarázta. – Belülről viszont nem tudom. Én itt álltam őrt annak idején. Az isteni fáraó és Amenhotep továbbment.

Amerotkével a nyomában belépett az ajtón. A folyosó hirtelen lejteni kezdett, szinte már futniuk kellett, hogy megőrizzék az egyensúlyukat. A járat aljában nem volt más, csak egy üres, gránitfalú, négyzet alakú kamra.

– Semmi! – jegyezte meg Amerotke.

Meneloto ezzel szemben máris lázasan tanulmányozta a falakat, helyenként az ujjaival megnyomkodta a köveket. Amerotke észrevette, hogy az egyik sarokban a homok kupacba volt halmozva, és mintha lelapogatták volna. Odament és ásni kezdett. Nemsokára Meneloto is csatlakozott hozzá. Az egyik kőlapon egy fémgyűrűt találtak. Izzadva és cifrákat káromkodva felemelték, és félretolták a kőlapot. Meneloto fáklyájával bevilágított az üregbe, mire töredezett lépcsőfokok tárultak a szemük elé, amelyek belevesztek a sötétségbe. Elindultak lefelé. A fáklyák pislákoló fénykörén túl kezdetben semmit sem láttak.

– Olyan, mint a Duat valamelyik csarnoka – jegyezte meg Meneloto. – Az alvilág egy rémisztő helyisége.

Továbbment, aztán elkáromkodta magát. Amerotke gyorsan felzárkózott hozzá. Előretartották a fáklyáikat, és hagyták, hogy a szemük hozzászokjon a félhomályhoz. Amerotkének elakadt a lélegzete. A fáklyák fénye egy hosszú, boltíves termet rajzolt ki. Mindkét oldalon hatalmas faoszlopok álltak. Meneloto odament az egyikhez. Amikor Amerotke feltartotta a magasba a fáklyáját, a mennyezeten repedéseket pillantott meg.

– Nyilván már omladozni kezdett – mondta. – Ezek a gerendák támasztják alá.

– A fény urának nevére! – kiáltott fel Meneloto.

Tett néhány lépést előre, Amerotke a nyomában. Első pillantásra azt hitte, hogy a falakon elrongyolódott szőnyegek sorakoznak, most már azonban ki tudta venni, hogy azok valójában bőrszíjak, végükön egy-egy hurokkal. A legtöbbről széteső csontváz lógott, egypárnak már csak a koponyája, a bordája vagy gerince maradt fenn. Némelyik hurok üres volt, a csontok lehullottak a földre, apránként porkupacokká mállva szét. Továbbsétáltak a halott fáraóra utaló nyomasztó szellemalakok mellett. Úgy tűnt, mintha a terem sosem akarna véget érni, tele ezekkel a bőrszíjakkal és borzalmas terhükkel. Ahogy lépkedtek, a mennyezetről por és vakolatdarabok hullottak alá.

– Biztosan Hufu építtette ezt – töprengett Amerotke. – Egy titkos labirintust tervezett a piramisa alá. Túl mélyre ásott, ezért a tervezőknek alá kellett dúcolniuk a mennyezetet. Ezután, hogy biztosat senki ne tudjon a történtekről, felakasztotta a rabszolgákat, akik így az örök időkig megőrzik a titkát.

Szavai tompa visszhangot vertek a sötétségben. Amerotke egyre nehezebben uralkodott a rátörő félelmen. Úgy érezte, mintha a halottak mind őt figyelnék. A felakasztottak serege. Vajon mostanra a titkos kamrát őrző démonok váltak belőlük? És mit akart Hufu olyan nagyon elrejteni? Mi volt annyira különös, hogy ilyen mélyre kelljen ásni a föld gyomrába, aztán pedig gyilkossággal lepecsételni? Körülöttük mindenfelé azoknak a nyomai hevertek, akik annak idején itt robotoltak: ruhafoszlányok, cseréptöredékek, szerszámok, csorba edények.

Amint haladtak előre, továbbra is ott sorakoztak a fapillérek és a mennyezetről lógó borzalmas bőrszíjak. Saruba bújtatott lábaik töredezett csontokon, emberi porkupacokon tapostak. Végül csak elérték a túlsó falat. Amerotke végignézett a hatalmas, kőbe vésett feliraton, és a magasba emelte a fáklyáját. A hieroglifák a régi korból valók voltak, de az Élet Házában tanulmányozott

ilyeneket. Néhány részletet ki tudott venni: "Hufu, a fény urának kegyeltje, fáraó, király, varázsló, aki elhelyezte e fal mögé az idő titkait: feljegyzéseket, amikor az istenek és az emberek még békében és harmóniában éltek."

Amerotke elismételte a szavakat Menelotónak is.

– Az első korszak ideje – folytatta a fordítást Amerotke. – A Szep Tepi, amikor a fény teremtménye, az örökkévalóság megalkotója elküldte hírnökeit a mennyből.

Amerotke megtorpant. Csörömpölést hallottak, mintha valaki elejtette volna a fegyverét. A zaj úgy hasított bele ennek a halálkamrának a csendjébe, akár a trombitaszó.

– Maradj itt – suttogta Meneloto. – Nézd át a szövegeket, hogy találsz-e valamit.

Amerotke sietve tovább olvasott, kihagyva azokat a hieroglifákat, amiket nem ismert vagy nem tudott értelmezni. Rájött, hogy Tuthmószisz miért változott meg. E mögött a fal mögött olyan feljegyzések, írások voltak, amelyek nem az istenekről beszéltek, hanem egyetlen istenről, a fény teremtményéről, aki mindenható és mindentudó. Isten valaha az emberek között járt, leküldte a hírnökeit a csillagok közül, a távoli láthatáron túlról. A bőség időszaka volt ez, amikor minden lény harmóniában élt, egészen addig, amíg meg nem jelent az ember és meg nem gyilkolta a csillagok küldötteit, akiket most Ozirisznek és Hórusznak neveznek. Amerotke továbbment, hátha megtalálja a rejtekajtót. A lábával belerúgott valamibe, majd felvette a földről. Egy fémdarab volt, csipkézett szélű és megfeketedett, de nehezebb bármilyen fémnél, amit eddig a kezében tartott. Nem bronz volt, de az biztos, hogy emberkéz alkotta. Nekicsapta a kőfalnak. A fémen karcolás sem esett, a kövön viszont meglátszott a nyoma. A hirtelen mozdulat nyomán peregni kezdett a vakolat a plafonról. Zajt hallott, és látta, hogy Meneloto jött vissza futva.

– Követtek bennünket – suttogta.

– Ki? – kérdezte Amerotke.

Meneloto megragadta a karját.

– Csak a fény istenei tudják. Sietnünk kell!

Amerotkének eszébe jutottak az amemetek. Még vetett egy utolsó pillantást a feliratra, aztán egyik kezében a fáklyát, a másikban a különös fémdarabot szorongatva követte Menelotót végig a halálcsarnokon. A lépcső aljában Meneloto behúzta maga mellé az árnyékba. A homokban gyorsan elfojtották fáklyáikat, amikor az amemetek, mint egy-egy szellemalak, besorjáztak a csarnokba. Amerotke lehunyta a szemét. Hálát adott Maatnak, amiért Meneloto az egyik fáklyát a terem túlsó végében egy falmélyedésben hagyta, ennek a fénye arrafelé csalta az amemeteket. Nyolcan vagy kilencen voltak, sivatagi vándornak öltözve, tetőtől talpig feketében. Mindegyiküknél fáklya volt és csupasz kard. Ahogy Meneloto és Amerotke, ők is döbbenten megtorpantak az eléjük táruló látványtól. Elfojtott sugdolózást hallattak. Néhányuknak szemmel láthatóan nem akaródzott továbbmenni, de az amemetek vezére kardjának hegyével a távoli fénypontra mutatva csak lelket vert beléjük.

– Rendben – suttogta Meneloto. – Menjenek csak!

– Meg kell néznünk, hogy mi van a fal túloldalán! – sziszegte vissza Amerotke.

Meneloto megrázta a fejét.

Az amemetek lassan belevesztek a sötétségbe. Amerotke is rájött, hogy az egyetlen esélyük a menekülés. A félhomályban követte az egykori testőrkapitányt fel a lépcsőn. Talán félúton jártak, amikor a lépcső tetején egy sötét alak jelent meg, egyik kezében fáklyával, a másikban egy karddal. Felkiáltott, és kardját előreszegezve rájuk vetette magát. Meneloto megpróbálta kikerülni, de a kard hegye mélyen beleszaladt a mellkasába. Hátrahanyatlott, magával rántva a bérgyilkost is, együttes lendülettel rázuhantak Amerotkére, azután mind a hárman legurultak a lépcsőn. Az amemet ugrott először talpra, de zuhanás közben elejtette a fáklyáját. Amerotke hozzávágta az éles szélű fémdarabot, mire a férfi nekitántorodott az egyik oszlopnak. Csattanást

hallottak, aztán egy nyíkordulást. Az amemet ott csüngött a faoszlopon, újabb roppanás hallatszódott, aztán az oszlop eldőlt, amit lezúduló kövek és vakolatdarabok zápora követett. A csarnok másik végében az amemetek elkezdtek visszafelé rohanni, de a ledőlt oszlop nyomán újabb faldarabok zuhantak a földre, homokkal és kődarabokkal borítva be mindent.

Amerotke felkapta az elejtett fáklyát és visszasietett a lépcső tövében fekvő Menelotóhoz. A hátára fordította a társát. A kardszúrás a szívét érte és a fején is volt mély, vérző vágás, ahol nekicsapódott a lépcső szélének. Amerotke próbálta kitapintani az élet lüktetését, de nem érzett semmit. A szállingózó portól köhögnie kellett. A csarnok belseje felől hallotta az amemetek kiáltásait és üvöltözését. Amerotke rátette a kezét Meneloto arcára, elsuttogott egy röpke imát, és felrohant a lépcsőn. A fenti kamra szerencsére üres volt, csak az a fáklya világított benne, amivel kiékelték az ajtót. Amerotke a fémgyűrűnél fogva megragadta a kőlapot, és zihálva, a lépcső felől kavargó port köpködve húzni kezdte. Végül a helyére került, elzárva az üregből érkező borzalmas hangok útját. Ezután kézbe vette a fáklyát, és végigrohant a folyosón, az életet jelentő nyilakat követve, egészen a piramis északi oldalán lévő bejáratig.

15. fejezet

Amerotke félretolta az ágyán a fejtámaszt, és csak feküdt a hasán. Óvatosan kiszabadította a másik karját is. Nofret megmozdult. Gyönyörű, feketével kihúzott szemei megrebbentek, illatszerekben fürdetett teste megfordult. Valamit motyogott álmában, aztán elmosolyodott. Amerotke hallgatta ütemes szuszogását. Ránézett a hálóhelyiség távolabbi falára mesteri kézzel felfestett frízre: két leopárd labdázott rajta, akár a gyerekek a piactéren, miközben a bíró szerepét egy nyúl töltötte be.

Amerotke lehunyta a szemét. Két hete történt, hogy kiszabadult a szakkarai piramis borzalmas halálcsarnokából. Miután visszaért a birodalmi flottához, lemosta magáról a port, kitisztította a karcolásait és gyorsan átöltözött. Az örökké éber Szetes rájött, hogy valami nincs rendjén. A reggeli étkezés során, amit a királyi bárka farában tartottak, többször is kérdően nézett rá. Amerotke megrázta a fejét, és nem mondott semmit. Elhatározta, hogy senkinek nem beszél a történtekről.

Aztán a királyi flotta elérte Thébát, ahol tomboló ünneplés fogadta őket. A mólókon tolongtak az emberek, a Szfinxek Útja zsúfolásig telt helybeliekkel és ide látogatókkal.

– Élet, bőség, egészség! – zúgta akkor a tömeg, miközben a fáraók öltözetét viselő Hatsepszutot egy hordszéken bevitték a városba.

"És kitárta az Ő karjait!
Szétzúzva mind az ellenséget!" – kántálták a papok.

"A föld széltében és hosszában,
Nyugaton és keleten meghajol előtted!
Eltiportál minden országot, a szíved örvend!
Amon gyönyörűsége ragyog az arcodon!
Hórusz dicsősége költözött aranytestedbe!
A tűz szíve! A fény fénye!
Amon-Ré dicsősége!"

Hatsepszut rezzenéstelen arccal nézte, ahogy a segédcsapatok, koromfekete négerek a királyi

testőrséggel karöltve visszatartják a tömeget. Drága illatszerekbe mártott strucctollakat legyezgettek az isteni lény körül. Hatsepszut mozdulatlanul ült, aranysaruba bújtatott lábát a mitannik királyának hadikoronáján pihentette.

A menet lassan haladt előre Théba feldíszített utcáin. Amerotke a királynő-fáraó előtt lépdelt, mögöttük a saját harcikocsiszázada haladt hosszú sorban. A győzelmi bóbitákkal feldíszített lovak hadizsákmánnyal megrakott szekereket húztak. Ezek után rendezetlen oszlopokban vánszorogtak a mocskos, poros hadifoglyok.

A templom hatalmas bronzkapuit kinyitották. A papnők szisztrumaikat csörgetve lejöttek, hogy üdvözöljék új fáraójukat. A hordszék körül tömjént, szentelt vizet és gyönyörű virágkoszorúkat tettek a földre. Hatsepszut felsétált a lépcsőn, tömjént égetett Amon-Ré szobra előtt, és újabb foglyokat áldozott fel.

Amerotke boldog volt, amikor azon a napon végre elszabadulhatott. Nofret, a fiai, Aszural, Prenhoe és Szhufoj apró kápolnájában várt rá a Két Igazság Csarnoka mellett. Micsoda hazatérés! Éjszakába nyúló ünnepségek, fogadások és lakomák következtek. Amerotke gyomra a szegényes tábori fejadagok után alig tudta megemészteni a temérdek ételt. Nofret szinte önkívületben volt, éjszakáról éjszakára kimerítette, gyönyörű aranyló teste kéjesen vonaglott Amerotke alatt. Az egész olyan volt, mint egy álom. A teste még mindig sajgott a hadjáratok megpróbáltatásaitól. Az álmait megmérgezte a mitanni sereg rohama, a szörnyű mészárlás, a felakasztottak csarnoka a piramis alatt és az öreg pap levágott feje, amire a piramis bejáratának közelében találtak rá.

Amerotke megfordult. Bűntudatot érzett Meneloto halála és a saját megmenekülése miatt, de mit tehetett volna?

Amikor egyszer beszélgettek, Szhufoj elmondta neki, hogy mi minden történt a távollétében. Amerotke csak fél füllel hallgatta, nem igazán érdekelték az események. Otthon volt, a rémségek elmaradtak mögötte. Egész Théba Hatsepszut trónra jutásáról beszélt. A fiúfáraót, akit igazából sosem koronáztak meg, csendben félreállították, lefokozták herceggé, és bedugták az udvari gyermekneveldébe. Amerotke távol maradt az udvari intrikáktól. Gondolata vissza-visszatért ahhoz a felirathoz a piramis alatti csarnokban. Most már tudta, mit fedezett fel Tuthmószisz, miért vesztette el a hitét Amenhotep. Ha igaz volt, akkor az istenek nem léteztek. Egyiptom papjai kanyargós ösvényeken elvezették a népet az igazságtól. Amerotke személy szerint nem találta olyan borzasztónak az üzenetet. Hiszen nem ő volt az, aki mindig fenntartással és kétkedve fogadta a cikornyás thébai egyházi szertartásokat? Ő mindig gyanakvással fogadta egy krokodil vagy macskaisten imádatát. Maat imádata más volt: a szobrokat és templomi szertartásokat leszámítva az igazság valóban létezett, csak szolgálni kellett és hűen követni.

Amerotke eltöprengett, nem kellene-e visszamenni, aztán eszébe jutottak a lezuhanó faldarabok. Behunyta szemét. A csarnok illő nyugvóhely volt az amemetek számára. Most már kísérteteik őrizték a helyet. Áldozatot fog bemutatni Menelotóért. De kinek? Talán Egyiptom kőisteneinek?

Kint a folyosón zajt hallott, mire lerúgta magáról a takarót. Belebújt egy köntösbe, sarut húzott, illatosított vízzel megmosta az arcát és a kezét, aztán lement a földszintre. A szolgák még nem keltek fel. A nap csak most bukkant elő a láthatár fölött, a város irányából a hajnalköszöntők énekét sodorta felé a szél. Kiment a kertbe, ahol a levegő hűvös volt. Szhufoj nem sokkal arrébb egy szikomorfa alatt ült. Amerotke lehúzta a saruját, és csendben odalopódzott. A törpe mégis meghallotta, gyorsan megfordult, közben a kezével próbálta eltakarni a pokrócon szétszórt dísztárgyakat. Amerotke leguggolt mellé.

– Mik ezek, Szhufoj?

– Vettem őket – érkezett a gyors válasz. – Az embernek élnie kell valamiből. Napkeltétől napnyugtáig verítékkel kell megkeresnie a betevő falatot.

– Kétségtelenül – felelte Amerotke szárazon.

Szhufoj közelebb húzódott, fürge, csillogó szemeivel a gazdája arcát tanulmányozva.

– A visszatérésed óta megváltoztál, gazdám.

– Sok mindent láttam, borzalmas teremtményeket!

– El fog múlni – bólintott Szhufoj. – Idővel minden elmúlik. Amerotke az értékes csecsebecsék között matatott.

– Gazdag ember lettél.

– Amikor a hadsereg elhagyta Thébát, az emberek igyekeztek mindenüktől megszabadulni.

Amerotke észrevett egy aprócska aranykupát, amit nyomban fel is vett. Körben a peremébe egy ábrát véstek, amin Ozirisz éppen egy halott lelkét teszi próbára, mellette pedig Maat térdel. Ez alatt Hatsepszut apjának, I. Tuthmószisz fáraó hatalomra kerülésének dátuma szerepelt, az isteni pecsét mellett pedig a kupa rég elhunyt tulajdonosának, az Ezüst Háza egyik írnokának a neve szerepelt.

– Honnan szerezted ezt? – kérdezte Amerotke fokozódó érdeklődéssel.

Szhufoj szemei összehúzódtak.

– Éppen készültem bevinni a városba eladásra, gazdám.

– Ez egy temetési kupa – folytatta Amerotke. – Kifejezetten ennek az írnoknak készítették. Elég kicsi ahhoz, hogy egy kevéske bor beleférjen és betehessék egy sírkamrába.

Hirtelen megragadta Szhufoj vállát.

– Gazdám, a gyermekeid életére esküszöm, egy kereskedőtől vásároltam Thébában! Serlegeket és díszes edényeket árult. Az árnak nem lehetett ellenállni.

– Lopott! – jelentette ki Amerotke. – Ezt te is tudod, Szhufoj. Egy sírból lopták el! – megfogta a pokróc négy sarkát, és Szhufoj sirámaira és nyögéseire ügyet sem vetve összehajtotta. – Menj be a városba – utasította. – A Két Igazság Csarnokába. Szedd össze Aszuralt és néhány markos emberét. Aztán látogassátok meg az árusokat, nem érdekel, hogy mivel jár, csak annak az embernek a nevét akarom, akitől ezeket vetted. Szhufoj, ez a kupa akár az én apám sírjából is származhatott volna. Ami a tiéd, az a tiéd, de mi történne, ha kiszivárogna, hogy Szhufoj, a nagy vajákos, sírrablásban érintett?

Nem sokkal később Szhufoj egy karddal és a zsákjával felszerelkezve elhagyta a házat, az orra alatt motyogva és elsütve minden ideülő mondást, amit csak ismert. Amerotke elégedett volt a felfedezésével, ugyanakkor nyugtalanságot is érzett. Megmosdott, átöltözött és evett egy kis gyümölcsöt. Amikor déltájban a vendége megérkezett, éppen a kertben volt.

Szetes öles léptekkel közeledett felé a pázsiton keresztül, szemmel láthatóan semmit sem változott a Nílus menti hadjárat során. Részt vett a harcokban, Hatsepszut meg is erősítette méltóságteljes pozíciójában, bár a Szenenmuttal szembeni ellenszenve egyre nőtt. Helyet foglalt az egyik kerti székben.

– Élet, bőség, egészség! – kívánta Amerotkének.

A főbíró töltött neki egy korsó sört és a kezébe nyomta. Szetes belekortyolt, aztán a dísztavat kezdte tanulmányozni, mintha teljesen lekötötte volna a partján peckesen ácsorgó íbisz.

– Zavaros idők, ugye, Amerotke uram? – kivette a lótuszvirágot az övéből és megforgatta. – Őfelsége adta nekem ma reggel. A hálája jeléül – megszagolta a virágot és letette maga mellé a padra. – Nem jöttél el a királyi kör ülésére? – Szetes a kert túloldala felé nézett, ahol éppen a szőlőművesek ellenőrizték a lugasra felfutó tőkéket.

– Még mindig kimerült vagyok – felelte Amerotke.

– Rehmirét, Bailetoszt és még néhány embert letartóztattak – jelentette ki Szetes. – Az én embereim fogták el őket tegnap éjszaka, miután elhagyták a királyi palotát.

– Milyen váddal?

– Felségárulás.

– Nincs rá bizonyíték.

Szetes felhorkant, intelligens, ápolt arca ráncos mosolyra húzódott, mintha valamilyen titkos viccet ízlelgetne.

– Te fogod vezetni a tárgyalást a Két Igazság Csarnokában.

– Akkor elejtem a vádat bizonyítékok hiánya miatt.

– Csökönyös vagy, Amerotke!

– Az nem ugyanaz, mint aki nem megvesztegethető? Hatsepszut úrnő tudja, hogy nincs bizonyíték az árulásra Rehmiré ellen. Hány embert tartóztattatok le?

– Összesen tízet. Az isteni fáraó… – Szetes megnyomta a szót. – Az isteni fáraó úgy hiszi, hogy ha felségárulásban nem is vétkesek, minden bizonnyal ők felelősek II. Tuthmószisz, Ipuwer és Amenhotep pap haláláért. Őfelsége rád bízza majd, Amerotke uram, hogy átnézd a bizonyítékokat.

– Mivel is állunk szemben ? – merengett Amerotke. – Való igaz, a férje kígyómarásban halt meg, de hogyan és mikor? – a főbíró megvonta a vállát. – Nem tudom. Kétségtelen, valaki egy kígyót rakott Ipuwer írózsákjába, de ez szinte bárki lehetett a királyi körből. Ami pedig Amenhotepet illeti, közvetlenül a halála előtt nyilván találkozott valakivel a királyi körből – egy pillanatra megtorpant. – Hogy van Omendap tábornok?

– Szépen gyógyul. Azt mondja, a mérgezett borospalackot Thébában csempészhette be valaki, esetleg később a táborban. Ő is azt hiszi, hogy Rehmiré volt. Ha meghalt volna, a seregben felfordulás tört volna ki, és kénytelenek lettünk volna visszavonulni.

– De nem így történt.

Amerotke felállt és teletöltötte a saját söröskupáját. Egy tálon kenyeret és sajtot kínált Szetesnek, aki megrázta a fejét.

– Mi történik, főbíró uram – hajolt közelebb Szetes –, ha Hatsepszut vagy a vezíre, Szenenmut tervelte ki ezeket a gyilkosságokat, egyedül vagy közösen? Láthattad, hogy őfelsége milyen könyörtelen. A katonák imádják őt. Szekhmet és Montu megtestesülését látják benne.

– Szetes uram, te Amon-Ré papja vagy, az isteni udvartartás lelkésze és királyi főügyész. Te is könyörtelen vagy, de attól még nem gyilkos. Valami más is van itt. Valami még hiányzik. Az isteni úrnő valamit nem mondott el nekünk. Most már megértem Tuthmószisz hangulatát, amikor visszatért Thébába.

– Mire gondolsz? – kérdezte Szetes élesen.

– Kezdek meglátni egy bizonytalan körvonalat. Csakhogy ha a gyilkost el akarja kapni, akkor az úrnőnek sokkal őszintébbnek és nyíltabbnak kell lennie. Pusztán azáltal, hogy elküld engem, mint valami küldöncöt, hogy kutakodjam a törmelék között, az igazság nem fog napvilágra kerülni. Á!

Amerotke Szhufojt pillantotta meg, amint éppen feléjük csörtetett. Mögötte Aszural, Prenhoe és a templomi milícia egy kisebb különítménye érkezett. A törpe meghajolt Szetes felé.

– Megvan a név? – kérdezte Amerotke.

Szhufoj egy papiruszdarabkát nyomott a gazdája kezébe. Amerotke kisimította és elmosolyodott.

– Szetes uram! – állt talpra. – Azt hiszem, velem kellene jönnöd. Ezt bizonyára érdekesnek találod. Peai – mormolta. Eszébe jutott a fontoskodó orvos, ahogy a Nekropolisz utcáin osont, vállán a házi majmával. Egy gondolat villant át az agyán.

– Uram?

– Mi az?

Prenhoe lépett előre, kezében egy tekerccsel.

– Éjjel álmot láttam, jó uram. Azt hiszem…

– Ne most! – csattant fel Amerotke. – Aszural, az embereid készen állnak?

A templomi őrség parancsnoka bólintott.

– Jó, akkor látogassuk meg a mi doktorunkat.

Peai fényűző házának egyik kisebb kertjében pihent, maga a kúria a Nílus felől érkező öntözőcsatornák szomszédságában állt.

Aszural nem vesztegette az idejét a formaságokra, berúgta az ajtót, félretolta a kapuőrt, és az oszlopos bejárathoz masírozott, Amerotke, Szetes és a többiek a nyomában. Az orvos, aki hirtelen minden ízében remegni kezdett, bevezette őket a káprázatos fogadóhelyiségbe. A Peai lakosztályához vezető padló illatos cédrusfából készült. Peai hellyel kínálta őket a díványokon, ő maga pedig egy magas támlájú székre ült le, és megigazgatta a köntösét.

– Igazán meg vagyok tisztelve – nyögte ki.

Mintha csak hívták volna, egy makákó ugrott be fürgén a kertablakon, mancsában ezüsttel futtatott kupával, amit valószínűleg Peai használhatott.

– Ohó! – mondta Amerotke. – Itt jön a bűntársad.

Peai arca elfehéredett.

– Hogy érted ezt? – motyogta.

A majom beugrott az ölébe, és az orvos húsos, remegő ujjai közé nyomta a kupát.

– Sírrabló vagy, ha nem tévedek? – folytatta Amerotke. – Ráadásul orvosként pontosan tudod, hogy mikor melyik gazdag ember halt meg Thébában. Még a temetésekre is meghívnak, hogy csatlakozz a gyászolókhoz, amikor összegyűlnek a sírnál. Néhány hét múlva aztán visszatérsz a kis barátoddal. Beteszed valamelyik szellőzőjáratba, onnan meg már megy magától. Be van idomítva, hogy felkapjon valamilyen apró, értékes tárgyat: egy serleget, egy gyűrűt, egy porcelánedényt, egy vázát, egy nyakláncot, aztán kimászik vele és odaadja neked.

Peai vállai megereszkedtek, csak bámult maga elé dermedten.

– Láttalak a Nekropoliszban, ahol jól ismernek – folytatta Amerotke könyörtelenül. – A sírrablás szépen kiegészíti a jövedelmedet. Csakhogy az utóbbi idők, hogy is fogalmazzak, felfordulásában rádöbbentél, lehet, hogy el kell hagynod Thébát, ezért a piactéren sietve eladtad a zsákmányt, ahol a szolgám is vett belőle.

Peai felállni készült, de Amerotke visszanyomta a székbe.

– Most mihez kezdjünk egy sírrablóval, Szetes uram? Feszítsük keresztre? Akasszuk fel? Temessük el élve a Vörös Földeken? Esetleg hagyjuk, hogy egyszerűen mérgezett bort igyon a Halál Házában?

Peai térdre rogyott, kezét összekulcsolta. Puffadt arcát könnypatakok szabdalták.

– Kérlek! – könyörgött. – Kegyelmezzetek, uraim!

Amerotke rápillantott Szetesre, az ügyész pedig felvont szemöldökkel visszanézett rá.

– Igen, könyöröghetsz kegyelemért – válaszolta Amerotke. – Mert tudod, hogy elérhető. Az a fürge agyad máris kombinál. *Vajon miért jött ide Amerotke, hogy személyesen tartóztasson le? Miért nem küldte el egyszerűen Aszuralt éjnek évadján?* Igen, van egy esélyed a megmenekülésre. Egy lovas szekérrel, és bármivel, ami arra ráfér, elhagyhatod Thébát. Ezt a házat az összes ingóságggal együtt lefoglaljuk, az eladásából származó jövedelem Amon-Ré templomában az Élet Házát fogja megilletni.

– Nagyon kegyes – jegyezte meg Peai gyászos hangon.

– Egyetlen feltétellel! – vágott közbe Amerotke. – Annak idején téged hívtak az isteni Tuthmósziszhoz. Valóban kígyó marta meg?

– Igen.

Amerotke torka elszorult. Közelebb hajolt, és megragadta az orvos vállát.

– Ez az igazság?

– Igen és nem. Jó uram, a harapásnyom ott volt a sarka fölött. De…

– De micsoda?

– A lába puffadt volt, azt hiszem… – Peai nem fejezte be a mondatot. – Annyira félek! – nyöszörögte.

– Inkább attól félj, hogy élve eltemetnek a Vörös Földek forró homokjába – emlékeztette Amerotke.

– A kígyómarás nyoma ott volt – kezdte újra Peai az arcát dörzsölgetve. – De a méreg nem terjedt szét. A tünetek inkább arra utaltak, hogy az isteni fáraó a rángókórba halt bele.

– Mit mondasz?

Peai felemelte a fejét.

– Ez az igazság, jó uram. Úgy tűnt, mintha a fáraót a halála *után* marta volna meg a kígyó.

Szetes és Amerotke felsétált az Évmilliók Házához vezető lépcsőn. A palota, amit Hatsepszut magának sajátított ki, a Nílus partján az egyik horgonyzóhely közelében állt. Az oszlopokon és a feljáró két oldalán álló falakon festők dolgoztak, drámai jelenetekkel díszítve azokat Hatsepszut északon aratott káprázatos győzelméről. A kőművesmesterek irányítása alatt a rabszolgák serege görgőkön hatalmas gránittömböket hozott.

– A mennyei fáraó – jegyezte meg Szetes – biztosítani kívánja, hogy ne feledkezzünk meg a mitannik feletti diadaláról! A bejárat két oldalán két obeliszk fog állni. Ezek minden négyzethüvelykje az ő isteni származását és pompás győzelmeit fogja hirdetni. A csúcsuk aranyból lesz, hogy az emberek tudják, Amon-Ré oltalmaz bennünket.

Amerotke a kezével próbálta védeni a száját a portól, a hüvelykujjával körbetörölte az ajkait. Még korábban utasította Aszuralt és Prenhoét, hogy napkelte előtt kísérjék ki Peait Thébából. Ennek ellenére mérges volt. Ha Tuthmószisz már halott volt a kígyómarás pillanatában, az isteni úrnőnek ezt tudnia kellett, akkor hogyan rendezhetett ekkora cirkuszt a fáraó halála fölött? A harcias királynő győzelemre áhítozott? Megragadta Szetes karját.

– Egyedül megyek.

Szetes tiltakozni próbált.

– Egyedül megyek – ismételte meg Amerotke.

Az udvari testőrség parancsnoka rögtön felismerte Amerotkét és tiszteletteljesen meghajolt, mielőtt a márványfolyosókon keresztül bevezette volna az aprócska díszkertbe, amit Hatsepszut a saját szórakozására építtetett. Egy egész kis zöldellő paradicsom volt ez dús fűvel, illatozó virágokkal, árnyékot adó fákkal, virágokkal befuttatott lugasokkal és a közepén egy csiszolt márványból készült medencével. Ennek a vize olyan tiszta volt, hogy Amerotke tisztán látta az alján cikázó élénk színű halakat. A fűben rikító tollazatú madarak kutattak magok után. A faágakról arany- és ezüstkalitkák lógtak, bennük énekesmadarak trilláztak tucatnyi hangon.

Szenenmut és Hatsepszut szorosan egymás mellett ült a medence partján, mint két gyerek, és nagyokat nevetve próbálták elkapni a halakat. Hatsepszut felnézett és elmosolyodott. Egyszerű, áttetsző vászonruhába volt öltözve, a fejét rövid, olajjal átitatott paróka takarta, a szemeit kevés festék emelte ki, a lábát csupaszon hagyta. Szenenmut rövid fehér szoknyát viselt, a felsőteste víztől csillogott, ahol Hatsepszut lefröcskölte.

– Amerotke! – Hatsepszut feltápászkodott. Megkerülte a medencét és megszorította a bíró karját. – Haragszol talán? Miért nem jöttél el a királyi körbe? – lábujjhegyre állt, és pajzán mosollyal a férfi szemébe nézett. – Már nem szeretsz?

– Meglátogattam Peait – válaszolta Amerotke. – Az isteni fáraó, a hitvesed és féltestvéred már halott volt ugye, amikor a kígyó megmarta?

Hatsepszut elengedte a kezét és hátralépett.

– Szereted a színes halakat, Amerotke? Gyere! Vedd le a sarudat.

– A talpam piszkos – Amerotkét megzavarta Hatsepszut válasza. A nő válla fölött rápillantott Szenenmutra, aki komor tekintettel nézte őket.

– Miatta ne aggódj – suttogta Hatsepszut, és összekulcsolta a kezeit. – Egy test vagyunk, egy lélek, egy szív, egy elme.

Amerotke látta a kéjt a szemében.

– Azt akarod, hogy derítsem ki az igazságot – felelte. – Addig nem tudom megtenni, úrnőm, amíg nem bízol meg bennem.

Hatsepszut letérdelt és leoldotta a férfi sarujának szíjait.

– Gyere, áztasd meg a lábad.

Amerotke nevetségesnek érezte magát. Itt ül a medence szélén, lábát a hideg vízbe lógatva, a jobbján Hatsepszut, balra tőle Szenenmut. Hatsepszut a lábával pancsolt. Amerotke nem értette az egészet. Hatsepszut, a nőstény oroszlán, aki könyörtelenül leszámolt az ellenségeivel a határon innen és túl. Hatsepszut, a pajkos fiatal lány, aki alig várja, hogy elmeséljen egy történetet.

– Szerettem Tuthmósziszt – kezdte. – Kedves volt, gyenge és beteges, de jószívű. Rángógörcsöktől szenvedett, és állítólag látomásai voltak. Időnként nehezére esett, Amerotke, hogy Egyiptom különféle furcsa isteneiben higgyen, hogy egy krokodilt imádjon. Gyakran eltöprengett, hogy Amon-Ré úrnak miért kell ostoba kosfejének lennie. Megkérdezte a bölcseket. Nem volt istentagadó, de valami más után kutatott – Hatsepszut felsóhajtott. – Északra vonult a tengeri népek ellen. Ugyanekkor egy levelet kapott Neroupétól, a szakkarai piramisok felvigyázójától. Tuthmószisz a hazafelé tartó úton meglátogatta. Neroupe addigra már meghalt, de titkos utasításokat hagyott Tuthmószisznak, hogyan jusson be bizonyos járatokba, amelyek elvezetik Hufu, az ezer évvel ezelőtt élt nagy fáraó titkos könyvtárához.

Hatsepszut megtorpant és letörölte az izzadságot a nyakáról.

– Miután meglátogatta a piramist, írt nekem. A levelet megsemmisítettem, de volt benne néhány érdekes sor. Leírta, hogy visszatér Thébába és kinyilatkoztatást tesz az egyetlen Isten oldalán a templomaink hamis bálványaival szemben – megvonta a vállát. – Akkor nem sokat törődtem a homályos utalásaival – vett egy mély lélegzetet, és lábujjaival fröcskölni kezdte a vizet. – Csak vártam, hogy hazatérjen. A tisztjeinek többsége megérkezett Thébába, hogy megszervezzék a fáraó dicsőséges bevonulását – megint szünetet tartott.

– Mondj el neki mindent – nógatta Szenenmut. – Beszélj neki a zsaroló levelekről.

– Miközben rá vártam – folytatta gyorsan Hatsepszut –, üzeneteket kezdtem kapni, apró papirusztekercseket, rajtuk takaros kézírással – megcsóválta a fejét. – Valaki megzsarolt.

– Megzsarolt?! – kiáltott fel Amerotke.

Hatsepszut odafordult, és ujját a férfi ajkára szorította, vörösre festett körme egészen belemélyedt Amerotke bőrébe.

– Amit most elmondok, Amerotke, senki nem tudhatja meg. Amikor gyerek voltam, az édesanyám, Amószisz egyszer félrevont, és elmondta, hogy valójában az isteni Amon-Ré istentől fogantattam, aki meglátogatta őt a szobájában – megfogta a parókája szélét, kihúzott belőle egy tincset és kipréselte az illatosított olajat. – Gyerek voltam, az édesanyám pedig teljesen elmerült az istenek világában, így azt hittem, hogy csupán egy mese. A zsaroló levelek ezt a történetet elevenítették fel. Leírták, hogy az anyám állítólag hogyan csalta meg az apámat, és hogyan hált Amon-Ré templomának egyik papjával. Hogy nem is a fáraó véréből származom, hanem fattyú vagyok, törvényen kívüli, istentelen. Mindenben engedelmeskednem kellett, ha nem akartam szembenézni a következményekkel. Nem volt sok választásom. A zsaroló azt írta, hogy bizonyítani tudja a történetét.

Amerotke a medence túlpartját bámulta. Egy búbos banka riasztott fel éppen egy aranyló szárnyú énekesmadarat, és kezdett csipegetni a földön. Eszébe jutott, hogy Szenenmut a mitannik felett aratott győzelem után miként hivatkozott Hatsepszutra a katonák előtt.

– Te tudtad?

– Igen – válaszolta Szenenmut. – Úgy döntöttem, hogy a visszájára fordítom a helyzetet. Ha a mennyei Hatsepszut isteni származású, akkor miért rejtegetnénk? Miért ne kürtölhetnénk világgá? – elmosolyodott. – Úgy tűnik, hogy bevált. Amióta visszaértünk Thébába, az isteni úrnő nem kapott újabb leveleket.

– Bosszút akarok! – tört ki Hatsepszut. Az arca megváltozott, szemei kitágultak, a bőre megfeszült az arcán. – Keresztre feszítve akarom látni a zsarolót! A holttestét kutyák falják fel, hogy a kája sohase érje el a távoli láthatárt – körmei belevájtak Amerotke lábába.

– És az isteni Tuthmószisz? – kérdezte a főbíró.

– Rángógörcsben halt meg. Amon-Ré szobra előtt tört rá, az izgalom bizonyára túl sok volt neki. A földre zuhant. Az utolsó szavaival ezt mondta: "Hatsepszut, az csak egy álarc!" Nem sokkal később meghalt. A holttestét a királyi ravatalozóba vittem, és ott maradtam mellette. Néhányan meglátogatták, a királyi kör tagjai, de már nem tudom, hogy ki és mikor. Aztán megéheztem, de amikor odamentem az ajtóhoz a tálcáért, egy kicsi fekete bőrzsákot találtam. Egy levél volt benne. Az utasítások egyértelműek voltak és szóról szóra követnem kellett őket – ismét felsóhajtott. – A zsák egy kis villát rejtett, az elefántcsont fogakat azonban méregbe mártották.

– Akár egy kígyó szája? – kérdezte Amerotke.

Hatsepszut bólintott.

– A villát bele kellett döfnöm a férjem lábába, közvetlenül a sarka fölött. Így is tettem. Hajszálra úgy nézett ki, mint egy kígyómarás. A bőr elszíneződött, a méreg mélyen beivódott a húsba. Azután elégettem a villát és vele együtt a levelet – belecsapott a vízbe a kezével. – Már akkor láttam, hogy valami nincs rendjén. A férjem vére megszűnt keringeni, a méreg nem terjedt szét, de mit tehettem volna? Mielőtt a fáraó visszatért Thébába, attól rettegtem, hogy a zsaroló beszél a férjemmel, romba döntve ezzel a helyzetem. Végtére is nem szültem neki fiúgyermeket. Miután Tuthmószisz meghalt, még kiszolgáltatottabb lettem. Szembe kellett néznem Rehmiré és a többiek ellenállásával. Ha a zsaroló el kezdett volna efféle pletykákat terjeszteni Thébában, meddig tartottam volna ki?

– És Meneloto? – kérdezte Amerotke.

– Két nappal a férjem halála után egy újabb levelet kaptam. Akkorra már hallottam róla, hogy a sírját meggyalázták és értesültem a városba való visszaérkezésekor látott baljós jelekről. Nem volt más választásom. Nem sokkal azelőtt egy viperát találtak a királyi bárka fedélzetén, nekem pedig vádat kellett emelnem Meneloto ellen. Nem szólhattam semmit Szakkaráról.

– Mi van a többiek halálával?

– Azokról nem tudunk semmit – szólt közbe Szenenmut.

– Mi tehettem volna? – kérdezte Hatsepszut. – Kísértett a származásom. Szembe kellett néznem Rehmiré ellenségeskedésével. Északra küldött egy vesztes csatába, az istenek megoltalmaztak – felemelte a fejét. – Az édesanyámnak igaza volt. Isteni származású vagyok, Amon-Ré gyermeke!

– És az elkövetők? – kérdezte Amerotke.

– Rehmiré. Szetesnek van valamennyi bizonyítéka, bár nem sok. Ő lehet a felelős Amenhotep és Ipuwer haláláért – megfordult és elmosolyodott. – De igazából nincs is rá szükségünk. – Közelebb nyomta az arcát, leheletének illata megcsapta Amerotkét. – Átnéztük a mitanniktól zsákmányolt feljegyzéseket. Rehmiré titkos kapcsolatban állt Tusratta királlyal. Menj, mondd el

neki, Amerotke! Bírd rá a vallomásra. Mindenképpen meghal, de még választhat, hogy milyen módon távozik a túlvilágra!

16. fejezet

Amerotke belépett a Halál Házának sötét alagútjaiba Maat temploma alatt. A szurokba mártott sercegő fáklyák közelében álarcos őrök posztoltak. A börtönőr felemelte a fa keresztrudakat és berúgta az ajtót. Rehmiré cellája kicsiny volt, egyedül a meszelt fal tetejébe vágott apró lyukon keresztül jutott be némi fény és levegő. Az egykori vezírre alig lehetett ráismerni. Testét sebek borították, beesett arca szürke volt és borostás, de a szemében ugyanaz a rosszindulat csillogott. Nem vette a fáradságot, hogy felálljon a penészes matracról, csak kucorgott ott mocskos ágyékkötőjében.

– Azért jöttél, hogy gúnyolódj rajtam?

– Azért jöttem, hogy kikérdezzelek.

– Miről?

– Ipuwer és Amenhotep haláláról, az Omendap tábornok elleni merényletkísérletről és a királynő megzsarolásáról – Amerotke nyomban rájött, hogy ezt nem kellett volna.

Rehmiré elhúzta a száját.

– Zsarolás! Az isteni fáraót?

– És a gyilkosságokról – hebegte Amerotke. Még mindig zavart volt, élénken élt benne a Hatsepszutnál és Szenenmutnál tett látogatás emléke.

– Semmilyen gyilkosságot nem követtem el. Ipuwer halála? – legyintett Rehmiré. – Mi okom lett volna megölni? – előrehajolt. – Ipuwer szerette a fiatal lányokat. Megígértem, hogy kap egy egész szobányit, de ez a zsarolás?

Amerotke rájött, hogy csak az idejét fecsérli. Az ajtó felé indult.

– Nem csikarsz ki belőlem semmit! – sikította Rehmiré. – Ha az a szuka meg akar ölni, küldje le a vérebeit!

– Nem lesz rá szükség – torpant meg az ajtóban Amerotke. – Megtalálták a mitannik királyához írt leveledet. Tudod, hogy mi a hazaárulás büntetése!

Becsapva az ajtót a háta mögött, Amerotke kiviharzott a folyosóra, épp csak el nem sodorva az őröket. Az egész hely bűzlött a haláltól! Egyszerűen ki akart jutni, gondolkozni, jelentést készíteni az isteni Hatsepszutnak, hangsúlyozva, hogy a halálesetek, a gyilkosságok, a zsarolás örökké rejtély marad. Besétált a Két Igazság Csarnokába. A hely teljesen kihalt volt. A bíróság még legalább öt napig nem fog összeülni, és Amerotke tudta, hogy a tárgyalásra váró ügyek száma jócskán megnőhetett az utóbbi zavaros időkben. Nekidőlt az egyik oszlopnak, végignézett a bírói széken, az apró csiszolt asztalon és az írnokok párnáin: az igazságszolgáltatás eszközein. Kintről a kertből beszélgetés zaja hallatszott, az írnokok fecsegése, a gyerekek rikoltozása és kiáltásai.

Amerotke lassan odasétált és szemügyre vette az egyik festményt a falon. Maat istennőt ábrázolta a hajában strucctollal, amint a kezében mérleget tartó Ozirisz úr előtt ül. *Milyen ítéletet hozhatna most?,* merengett. *Hogy dönthetne?* Visszasétált az apró kápolnába. A szentélyben ott állt Maat szobra. A padlót nemrég hintették be homokkal, a szenteltvíztartókat kifényesítették és valaki, feltehetően Prenhoe, még a tömjénfüstölőket is megtöltötte. Edénykékben tömjént és mirhát helyeztek el a szobában. A kápolna tiszta volt és illatos, a szentély elé új párnákat fektettek.

Amerotke letérdelt és megpróbált útmutatásért imádkozni, aztán rájött, hogy nem tisztította

meg a száját és a kezét. Vajon ő is olyan lesz, mint Amenhotep? Az elméjében borotvaéles képek kavarogtak. A kegyetlen mészárlás a táboron kívül, az üvöltő és vonagló emberek, a véráztatta kocsikerekek, az ágaskodó lovak, amint összetapossák a földön fekvőket. Az életükért könyörgők. Az erős karú legények, ahogy fiatal nemesembereket erőszakolnak meg, mielőtt szétzúzták volna a fejüket. A győzedelmes Hatsepszut, Meneloto a lépcső alján, az árnyszerű amemetek körülötte. És ott volt Hufu rettegett sztéléje. Amerotke rápillantott a nyitott szentélyre. *Vajon ez is csak egy bálvány? Talán senki nem hallgatja meg?* Egy árnyék lépett be a helyiségbe és térdelt le mögötte. Amerotke a válla fölött hátranézett.

– Álmot láttam tegnap éjszaka, Amerotke uram. Azt álmodtam, hogy egy pálmafa lombjai alatt ülök, ami hirtelen szikomorrá változott. A földön téged láttalak, a ruháidat szaggattad szét.

Prenhoe arca olyan eltökélt volt, olyan erősen szorította a kezében lévő papirusztekercset, hogy Amerotke lenyelte a keresetlen választ.

– És mit jelent mindez, kedves rokonom?

– Azt jelenti, hogy jól alakulnak a dolgaim. És hogy te megszabadulsz minden gonosztól. Amerotke uram, én jó írnok vagyok.

– Az előléptetés nem marad el.

– Jó írnok vagyok – ismételte meg Prenhoe. – Hűen lejegyzek mindent, ami a bíróságon elhangzik. Aztán, amíg te távol voltál – folytatta gyorsan, megpillantva a fellángoló dühöt Amerotke szemében –, véleményt cseréltem a társaimmal.

Amerotke felsóhajtott.

– Prenhoe, most nem érek rá…

Intett a kezével.

– Szhufoj mondta – hadarta tovább Prenhoe. – Szhufoj beszélt a látogatásodról az öreg kígyópapnál, aki itt tanúskodott. Arról is, hogyan mentett meg.

– Nofret asszonynak el ne mondd! – szakította félbe Amerotke.

– Nem fogom, Amerotke uram, de azt hiszem, ezt el kellene olvasnod – Prenhoe megkerülte és kibontotta a papirusztekercset. – Ez az, amit az öreg pap mondott. Nem különös?

A térdelő Amerotke a gyér fény miatt egész közel hajolt a tekercshez.

– Nem, nem ott – bökött a szövegre az ujjával Prenhoe.

Amerotke elolvasta a vallomást. Pislogott egyet, aztán az illemszabályokkal nem törődve még közelebb hajolt a rokonához.

– Én… én… – dadogta, és felnézett. – Mit jelent ez, Prenhoe?

Az írnok izgatottságában nagyot nyelt.

– Kimentem a sírokhoz, a Nekropoliszba. Megkerültem az Örökkévalóság Házait, amíg meg nem találtam a szüleiét. Az anyja papnő volt Meret-Szeger istennő szolgálatában.

– A kígyóistennő! – lihegte Amerotke.

Így működne az igazság? – gondolta. Létezett valamilyen láthatatlan tűz, ami lángra lobbantotta az elmét és a lelket? Megfordult, kezei közé fogta Prenhoe arcát és homlokon csókolta. A fiatal írnok zavarában fülig pirult.

– A rokonom vagy, Prenhoe és a barátom is. Amit felfedeztél, én figyelmen kívül hagytam. Amit találtál, elvetettem. Legközelebb, ha törvényt ülök, te leszel a szemem és a fülem. Tőlem annyit álmodhatsz, amennyi jólesik. Most pedig a következőket kell tennünk.

Amerotke a nap java részét a Két Igazság Csarnokának közelében töltötte. Kiment a tóhoz és megtisztult, a testét és az arcát azzal a vízzel mosta meg, amiből az íbiszek ittak. Tiszta köntöst vett fel, amelyeket a parányi kápolna mögötti kis helyiségben tartott. A száját kitisztította sóval, és még több tömjént szórt az istennő elé. Aztán letérdelt és homlokát a fölhöz érintette.

– Vétkeztem! – vallotta be. – Elfogott a kétség! Mégis, a szívem tiszta, és szeretnék az

arcodba nézni. Hadd járjam az igazság útját, hadd őrizzem meg az igazságot!

Olyan izgatott volt, hogy enni is elfelejtett, de ahogy a nap lebukott a láthatár mögött, kisétált a templom előtti térre, és vett néhány szelet libapecsenyét, amit az egyik fiatalabb pap sütött faszén fölött. Leült a földre enni, és ivott egy kevés bort. A tér túloldalán Aszural összegyűjtötte a templomi őrség néhány tagját. Prenhoe is ott volt, és nem sokkal később Szhufoj is megérkezett. Utasította őket, hogy maradjanak ott és ne avatkozzanak közbe, de egy kést azért kölcsönkért Aszuraltól, amit a köpenye alá rejtett. Ezután besétált a szentélybe és hátát a falnak vetve leült. A naosz ajtaja zárva volt. Meggyújtotta az alabástrom olajmécseseket, így mikorra Szetes megérkezett, minden készen állt. Amerotke a szemközti párna felé intett.

– Szetes uram, örülök, hogy eljöttél.

A királyi ügyész leült, keskeny, határozott vonású arcát aggodalom felhőzte be, a tekintete nyugtalan volt. Egy apró írózsákot tett le maga mellé a földre.

– Mit akart mondani az isteni úrnő?

– Azt, hogy Rehmirét árulás miatt vád alá helyezi.

– Gyilkosság miatt nem?

– Nem, Szetes uram. Azért neked kell felelned!

Szetes felült, a szája keskeny mosolyra húzódott.

– Amerotke, Amerotke… a nap kiszívta az eszedet? A csata heve…?

Amerotke rámutatott a szentélyre.

– Figyel téged, Szetes. Ő, aki maga az igazság, tisztában van a sötétséggel a szívedben. Szetes, királyi főügyész, a király füle és szeme. Az isteni Tuthmószisz fáraó közeli barátja, aki felfedte neki, hogy mi mindent tanult azokban a sötét, barlangszerű termekben a szakkarai piramis alatt.

Szetes arca meg se rezdült.

– Szetes – folytatta Amerotke. – Magas rangú pap Amon-Ré rendjében, királyi lelkész, Amószisz anyakirálynő, az isteni Hatsepszut anyjának egykori bizalmasa. Mi történt, Szetes? Megrémített, amit Tuthmószisz mesélt neked? Hogy Egyiptom istenei nem többek kőbálványoknál? Hogy vissza kellett jönnöd Thébába és színt vallanod, elpusztítani a szentélyeket és új rendet alapítani az Egy Isten tiszteletére, aki valaha az emberek között járt, az első időkben, mielőtt kitört volna a háború? Mielőtt az igazság tükre meghasadt, és csupán szilánkok maradtak belőle? – Amerotke közelebb hajolt. – Nem is tiltakozol?

– A jó történet az jó történet – jegyezte meg Szetes.

– Tuthmószisz mindent elmondott. Téged, Szetes, visszaküldött Thébába, hogy előkészítsd a fáraó hazatértét és egyúttal az új rend létrejöttét. Csakhogy a lelked kavargott. Ez a templomi szertartások végét jelentette volna, a papok félreállítását, a kincseik elkobzását. Hogy törhetted a fejed, hogy mihez is kezdj! Talán végighallgattad a fáraót, színleg egyetértettél, de a szíved mélyén bosszút forraltál. Ellene fordultál – Amerotke szünetet tartott. – Te vagy a királyi főügyész. Ismered Théba városának legmocskosabb mélységeit is. Felbéreltél egy bérgyilkos csoportot, az amemeteket. Káoszt és felfordulást akartál okozni. Fizettél nekik, hogy menjenek át a Nekropoliszba és szentségtelenítsék meg a fáraó sírját, bár ez inkább csak düh volt, mint rosszakarat. Az elmédben csak úgy kavarogtak a gondolatok. Tuthmósziszt nem lettél volna képes befolyásolni, a makacssága legendás volt. Már gyerekkorától kezdve fenntartással kezelte a papokat és a templomba járókat. Hatsepszut azonban más volt. Fiatal, kiszolgáltatott. Ráadásul még nem szült élő fiúörököst a hitvesének.

Szetes beszívta a levegőt, az orrlyukai kitágultak.

– Ha nem tudtad irányítani Tuthmósziszt, megpróbáltad irányítani Hatsepszutot, ő pedig bizonytalan és rémült volt, bekapta a csalit.

– Mit akarsz még mondani? – tört ki Szetes. – Hogy én öltem meg az isteni Tuthmósziszt

Amon-Ré templomában?

– Ó nem, nem voltál a templomban – felelte Amerotke. – Lent voltál a kikötőnél.

– Micsoda, és egy viperát csempésztem a királyi bárka fedélzetére?

– Nem, nem, az később jött. Amon-Ré papja vagy. Fogtál néhány fehér galambot, amelyek a templomban fészkelnek, és elvitted őket egy félreeső helyre. Azután megsebezted a testüket és elengedted őket. A galambok, sebesültek vagy sem, természetesen visszarepülnek a galambházukba. Hányat is, Szetes? Hatot, hetet? Néhány elpusztul az úton, egypár lezuhan az égből, némelyik meg vérrel teríti be a tömeget. Rossz előjel a fáraó visszatéréséhez! Mit terveztél még? Meg akartad félemlíteni Tuthmószisztet és ellenállást szítani vele szemben? – Amerotke kinyújtotta a kezét és a körmeit tanulmányozta. – Irányítani akartad a fáraót. Kiírtani a Szakkarában született gondolatokat és terveket. Baljós jelekkel megrémíteni, aztán Hatsepszut úrnőn keresztül a befolyásod alá hajtani.

– Tuthmószisz meghalt! – felelte Szetes élesen.

– Ó igen, és ezt az istenektől származó jelnek tekintetted – válaszolta Amerotke. – Feleletnek az imáidra. Tuthmószisz, fáradtan és tervektől kavargó elmével, összeesett és meghalt Amon-Ré szobra előtt. Immár nem volt szükség sebesült galambokra és megcsúfított sírokra. Tuthmószisz nem állt többé az utadban, ezért szorosabbra kellett vonnod a befolyásodat Hatsepszut fölött. Továbbá úgy kellett beállítanod a fáraó halálát, mintha az az istenek döntése lett volna: megmarta egy kígyó, a Duat szimbóluma, az alvilág sötétjéé!

– Hogyan? – vonta fel a szemöldökét Szetes.

– Amon-Ré magas rangú papja vagy. A király szeme és füle. Oda mégy, ahová akarsz, senki nem fog kérdőre vonni. A ravatalozóban hagytad a mérgezett villát, és rávetted Hatsepszutot, hogy szúrja meg vele a férje holttestét. Eközben elrejtetted a viperát a királyi bárkán. Más terveid is voltak, ugye? Zűrzavart kellett keltened, széthúzást, hogy Tuthmószisz tervei végképp feledésbe merüljenek. Bizonyos embereket el kellett távolítani, azokat, akik Szakkarában elkísérték a fáraót a piramishoz: Menelotót, Ipuwert, Amenhotepet. Ha a fáraó feltárta előtted a lelkét, lehet, hogy más előtt is feltárta? Ipuwert a tanácsteremben ölted meg, míg szegény Amenhotep sosem fogadott volna el egy meghívást Szetes uramtól. Őt elcsaltad egy elhagyatott helyre a Nílus partján. Te magad ölted meg? Az amemetek vártak rá? Világos utasításokat adtál nekik, hogy öljék meg, vágják le a fejét és küldjék el ajándékként, további viszályt váltva ki ezzel a királyi kör rossz emlékű fogadásán?

– Érdekes történet – mondta Szetes. – De mi okom lett volna mindezt tenni?

– Hogy megvédd a papságot és a templomokat. Hogy elegendő felfordulást kelts, hiszen eközben Tuthmószisz álmai, és mindenki, akinek köze volt hozzá, feledésbe merül. Azt gondolhattad, hogy az istenek kiválasztottja vagy. Az ellenségeskedés Hatsepszut és Rehmiré között ideális környezetet teremtett a terveid számára.

– Beleértve a kígyókat? – tréfálkozott Szetes.

– Ó igen! Emlékszel szegény Meneloto tárgyalására? A védelmére behívatta az öreg kígyópapot, Ladbát. A pap beszélt a kígyókról, viperákról, de említett egy furcsa hivatkozást rád is. Amikor a kígyómarás mérgező természetét részletezte, ezt mondta: "Szetes uram maga is tanúsíthatja…"! Akkor senki sem figyelt fel rá, csak te. Ladba arra a tényre utalt, hogy noha atyád Amon-Ré szolgálatában álló pap volt, anyád papnőként Meret-Szegert, a kígyóistennőt szolgálta. Ő nyilván mindent tudott a viperákról, a Nílus dús partjai mentén vagy a sivatagban előforduló kígyókról. A Nekropoliszban álló sírja is erről árulkodik. A rokonom, Prenhoe, elment megvizsgálni. Ő volt az, aki ráirányította a figyelmemet az öreg pap szavaira. Prenhoe lehet, hogy álmodozó, de éles eszű, jó megfigyelőképességű. Rátalált a szüleid sírkamrájára. Ennek a falán van egy kép az édesanyádról.

Szetes pislogott egyet, aztán elfordította a fejét.

– Pontosan emlékszel, ugye? Papi köpenybe van öltözve, kezében egy kígyót tart, miközben egy fiúcskát tanít arra, akinek egy hajtincs lóg le oldalt az arcán, hogyan fogja meg. Az a fiú te vagy, és azóta nyilván sok mindent megtanultál a kígyókkal való bánásmódról – Amerotke fészkelődött egy kicsit. – Fogtál egy viperát és elrejtetted a királyi bárkán. A villát, amit Hatsepszutnak adtál, gyakran kígyópapok használják.

Szetes sebesen szedte a levegőt, a feje lebicsaklott, szemét félig lehunyta.

– Ha tudsz bánni a kígyókkal – folytatta Amerotke –, akkor nem veszélyesek. Egyet bevittél a tanácsterembe egy írnok zsákjába rejtve. Megetetve és nyugalomban, a zsák sötétjétől elszunnyadva a vipera nyugton maradt. Amikor a királyi kör szünetet tartott, kicserélted az írózsákokat. Szegény Ipuwer beledugta a kezét a zsákba, és a kígyó azonnal megmarta. Ami Omendapot illeti, a bor ugye valamilyen kígyómérget tartalmazott? Mikor csempészted a mérgezett üvegeket a személyes holmijai közé, mielőtt elhagytuk volna Thébát vagy a hosszú menetelés során?

– Bizonyíték! – recsegte Szetes. – Még mindig adós vagy a bizonyítékkal.

– Azt hitted, hogy a kavarodásban minden el fog tűnni – válaszolta Amerotke. – Ugyanakkor gyanítottad, hogy egyszer rábukkanok az igazságra. Arra is rájöttél, hogy milyen veszélyes az öreg Ladba. Emlékezett a családodra, a neveltetésedre. El kellett őt némítani. Elmentél a szentélyéhez, meggyilkoltad, és engem is odacsaltál. Te húztad vissza a pallóhidat. Hónapokba is beletelt volna, mire valaki rátalál arra, amit a hiénák meghagytak belőlem. Egy újabb rejtély, hogy megzavard az elméket és szóbeszédet kelts szárnyra Thébában – Amerotke megállt. – El kellett volna tűnnöm, ahogy Menelotónak is. Az amemeteket utasítottad, hogy vigyék ki a Vörös Földekre, öljék meg és rejtsék el a hulláját. Egész Théba szökött bűnözőnek tekintette volna. Zűrzavar zűrzavar hátán! Vajon az amemetek vezére kézbesítette azokat a viaszbábukat, a halál hírnökeit? Azt említettem neked, hogy Meneloto megmenekült?

Szetes ajkai vicsorra húzódtak.

– Királyi főügyészként – folytatta Amerotke –, bizonyára tudtad, hogyan lehet kapcsolatba lépni a bérgyilkosok csoportjával. Jól megfizetted őket, hogy kövessék a hadsereget, várják ki a megfelelő pillanatot és csapjanak le rám, Omendapra vagy Hatsepszutra. – Amerotke összekulcsolta az ujjait. – Ismerem a nagy titkot – mondta halkan. – Olvastam a szakkarai feliratot – egy pillanatra megtorpant, a tekintete Szetesét fürkészte. – Követtek Menelotót és engem a piramis belsejébe. Ők szolgáltatták a szükséges bizonyítékot. Az egyiküket elfogtuk.

– Mindannyian halottak! – csattant fel Szetes. Lehunyta a szemét, mert rájött, mekkora hibát követett el.

– Te is ott voltál? – kérdezte Amerotke. – Te is követted a titkos járatokat?

Szetes összegörnyedt, a fejét lehajtotta.

– Nézzük a bizonyítékokat, Szetes uram – mondta Amerotke.

– Királyi főügyészként jól ismerhetted az amemeteket. Közeli bizalmasa voltál az isteni Tuthmószisznak. Fiatal papként te gyóntattad Amószisz anyakirálynőt. Tudhattál különös elképzeléseiről Hatsepszut fogantatását illetően. Azon a napon lent voltál a mólóknál, amikor az isteni fáraó megérkezett Thébába. Jelen voltál a bíróságon, amikor az öreg pap fényt derített a múltadra. Jól ismered a kígyókat. Jelen voltál, amikor Ipuwer meghalt. Amenhotep bizonyára megbízott benned, és engedelmeskedett a hívásodnak, még ha letört és zavarodott volt is. Könnyedén férkőzhettél Omendap tábornok közelébe. A jelenléted a személyes holmijai körül nem keltett volna feltűnést. Most nem ítélkezek hivatalosan, de ha a Két Igazság Csarnokában lennék, kétségtelenül azt mondanám, hogy felelned kell a vádakra.

Szetes fanyar mosollyal az arcán megdörzsölte az állát.

– Végül – kezdte lassan –, végül, Amerotke, én győztem. Elértem, amit az istenek kívántak tőlem, hogy elérjem. Tuthmószisz mindent elmondott, amire Szakkarában rájött – széttárta a kezeit. – Mit tehettem volna? Hagyjam, hogy az az álmodozó visszatérjen Thébába? Elpusztítsa az istenekbe vetett évszázados hitet? Kifossza a kincstárat? Feleslegessé tegye a papokat? Olyan volt, mint egy fiú, aki új játékot kapott! Megosztott velem mindent, azt gondolván, hogy én majd ugrálni fogok örömömben! – megrázta a fejét. – Visszasiettem Thébába. Útmutatásért imádkoztam. Ó igen, a sírkamra meggyalázása és a sebesült galambok, azokat csak a riadtság szülte, de amikor Tuthmószisz összeesett és meghalt, rádöbbentem, hogy az istenek meghallgatták az imáimat. Hatsepszutot könnyedén irányítottam, legalábbis azt hittem. Mindannyiunkat megtévesztett, nem igaz, Amerotke? Több benne a férfi, mint a férjében és az apjában együttvéve. Kétségtelenül igaz, zűrzavart akartam kelteni. El akartam törölni Tuthmószisz gondolatainak és felfedezésének még az emlékét is. Azt reméltem, hogy Meneloto pere csak még nagyobb széthúzást, bizonytalanságot gerjeszt. Sokat gondolkoztam rajta, hogy mennyit tudhat és mennyit vallhat be egy nyílt tárgyaláson. Persze Amerotke uraság ült a bírói székben. Tudtam, hogy hibát követtem el. Menelotót meg kellett volna ölni, de ő elmenekült. A többiek? – megvonta a vállát. – Amenhotepet el kellett némítani, és abban sem lehettem biztos, hogy az isteni fáraó mennyit mondott el Ipuwernek vagy esetleg Omendap tábornoknak. Azt hittem, ha felszítom a viszályt Hatsepszut és Rehmiré között, a halott fáraó bármilyen eszelős ötlete feledésbe merül – kinyújtóztatta karjait. – Tuthmószisz meghalt, de ki tudhatott még a dologról? Hatsepszut, Rehmiré? Omendap? Meneloto? Amenhotep? Ha az utódlás békés, zökkenőmentes, ki tudja, miféle furcsa ötletekkel hozakodhatott volna elő valamelyikük? Hát nem látod, nem volt választásom! Tuthmószisz, vagy azok, akiket beavatott, romba döntötték volna Egyiptom vallását. Az amemetekért és a Királyok Völgyéért elnézést kérek, de ismétlem, nem volt más választásom – felemelte a fejét, a szemei szinte izzottak. – Az istenek vezéreltek, Amerotke! Széth uralta a lelkemet. Mit számítanak az emberek kicsinyes vágyai Amon-Ré óhajához képest?

– Meg fogsz halni – felelte Amerotke.

– Mindannyian meghalunk, Amerotke. Az árnyékok napról napra egyre nyúlnak és közelednek. Egyetlen szívességet kérek. Nem akarom, hogy a Vörös Földeken temessenek el vagy hogy a lecsupaszított hullám az egyik oszlopon lógjon. Nem akarom, hogy a tömeg ujjal mutogasson rám. Nem akarom, hogy a többiek rájöjjenek a cselekedeteim okára. Szakkarát temesse be a homok, Hufu piramisa mindörökre őrizze meg a titkait – megnyalta a szája szélét. – Úgy innék egy kis bort.

Amerotke odasétált, ahol a pap ételt és italt helyezett el az istennő számára, és félig megtöltött egy agyagkupát. Mozgást hallott, megfordult, és még látta, hogy Szetes a fejét hátradöntve kiissza az utolsó cseppet is abból a tégelyből, amit az írózsákjából húzott elő. Hagyta, hogy ez a földre hulljon.

– Kígyóméreg – mondta. – Megállítja a szívet és megszilárdítja a vért.

Lefeküdt a földre, mint egy kisfiú, amikor aludni készül, fejét a zsákján nyugtatva. Kinyújtotta az egyik kezét.

– Ne egyedül, Amerotke.

A főbíró letérdelt mellé. Megfogta Szetes kezét, ami máris hűvössé, nyirkossá vált, bár a szorítása még erős volt.

– Mondj egy imát értem – suttogta Szetes. – A holttestemet temessék el rendesen. A lelkem hadd induljon útnak Ozirisz csarnokába, ahol számot adok a tetteimért.

Egy darabig szótlanul feküdt, aztán a teste megrándult, a szája szélében nyálcseppek jelentek meg. A szempillái megremegtek és előrebicsaklott a feje. Amerotke elengedte a kezét. Elmondott

egy rövid imát, aztán rápillantott a szentély bezárt ajtajára, a tömjénfüstölőkre, a megszentelt csészékre és tányérokra. Lehajtotta a fejét.

– Végül – mormolta magában – csak az igazság marad!

A szerző megjegyzése

Ez a regény i. e. 1479, Hatsepszut hatalomra jutása évének politikai színterét ábrázolja. Férje rejtélyes körülmények között halt meg, s a királynő csak heves hatalmi harcok után léphetett a trónra. Ebben segítségére volt a ravasz Szenenmut, aki a semmiből tört fel a legfőbb hatalom közvetlen közelébe. Sírja még ma is áll, a 353-as számot viseli, s még egy vázlatos portré is található benne Hatsepszut kedvenc tisztviselőjéről! Kétségtelen, hogy Hatsepszut és Szenenmut szeretők voltak. Mi több, még egy ókori falfelirat is rendelkezésünkre áll, mely nagyon képszerűén utal bensőséges kapcsolatukra.

Hatsepszut erőskezű uralkodó volt. A falfestményeken gyakran ábrázolják harcosként, s a feliratokból tudjuk, hogy valóban katonái élére állt a csatákban.

Annak a lehetősége, hogy a piramisok és a Szfinx alatt titkos járatok, barlangok, templomok és könyvtárak rejlenek, mindig is találgatások tárgyát képezte az egyiptológusok körében. Az akasztottak csarnokában játszódó jelenet megtalálható Ottó Neubet Tutanhamonról szóló érdekfeszítő tanulmányában. Az elveszett tudományos és vallási ismeretek elméletét olyan elismert egyiptológusok is felvállalták, mint például Bauvey és Hancock. 1997 augusztusában a *Sunday Times* azt írta, hogy talán még Kheopsz fáraó elveszett könyvtárai is fellelhetők.

Az egyiptomi teológia Krisztus korára állatok és rovarok imádatává korcsosult, méghozzá oly mértékben, hogy szatíráiban még Juvenalis római költő is csípős szavakkal illette. Ám kezdetben az egyiptomiak teológiai egységre törekedtek. Az egyiptomi történelemben kiemelkedő szerepet játszik az egy Isten, a szerető Anya-Apa figura eszméje. Nem szabad megfeledkeznünk arról, hogy Egyiptom adott otthont a nagy zsidó vezérnek, Mózesnek, sem arról, hogy mindössze százharminc évvel a regény eseményei után Ehnaton fáraó majdnem polgárháborúba sodorta az országot, amikor forradalmi valláspolitikájával félreállította Théba templomi kultuszait az "egy Isten" imádatáért.

Minden egyéb szempontból is megpróbáltam hű maradni ehhez az izgalmas, ragyogó és magával ragadó civilizációhoz. Az ókori Egyiptom vonzereje magától értetődő: egzotikus és rejtélyes kultúrával találkozhatunk. Igaz, ez a kultúra több mint három és fél ezer évvel ezelőtt létezett, mégis, leveleit és verseit olvasva mély rokonságot érezhetünk velük, ahogy az évszázadokon átívelve hozzánk szólnak.